

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tiyatro
Eserleri
Dizisi

56

NECATİ CUMALI

DEVETABANI

KÜLTÜR BAKANLIĞI/1423

DEVETABANI

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINLARI / 1423

Tiyatro Eserleri Dizisi / 56

DEVETABANI

(Komedi 2 Bölüm)

Necati CUMALI

© Kültür Bakanlığı / ANKARA - 1992

ISBN 975-17-1039-1

Kapak Düzeni / Murat Cumali ÇOKAL

İlk yazılış : 4 Ağustos 1983 — Tuzla

İkinci yazılış : 18 Ağustos 1985 — Etiler

Son düzeltmeler: 6 Mart 1986 — Etiler

Bu oyun ilk olarak 3 Kasım 1986 günü akşamı İzmir Devlet Tiyatrosu Konak Sahnesi'nde seyirciye sunulmuştur."

Yayımlar Dairesi Başkanlığı'nın

20.8.1992 tarih ve 928.0-1802 sayılı makam onayı gereğince ilk defa 3.000 adet bastırılmıştır.

Türk Tarih Kurumu Basımevi — ANKARA

İnsanlığın geçirdiği büyük dönüşümlerin, elde ettiği değerlerin arkasında iki kavram yer almaktadır. “KİTAP” ve “OKUMA”.

Hangi alanda olursa olsun somut, yapıcı, ulusal ve evrensel özelliklere sahip olumiu sonuçların elde edilmesi ancak düşüncenin üretilmesi ile olanaklıdır.

20. yüzyılı geride bırakmamıza çok az bir sürenin kaldığı günümüzde, bu iki kavram görselliğin sınırtanımaz etkinliği ve gücü ile savaş verir haldedir. Ne var ki iletişimin teknolojik gelişmelerle değişen türleri yanında bu iki kavram, insanlara özgü haz duygusu nedeniyle özelliğini ve önemini her zaman koruyacaktır.

Dün olduğu gibi, bugün de, gelecekte de “OKUMAK” ve “YAZMAK” insanoğlunun günlük davranışları arasında yer alacak, insanlar düşünce üretip, kendini yenilemek çabasından vazgeçmeyeceklerdir.

Bütün iyi niyetimiz ve çabalarımıza rağmen yazılı bilgi, yazılı kültür birikimi, görsel bilgi edinme yollarının çoğalmasıyla önemli darboğazlara itilmektedir. Özellikle televizyonun elinde bulundurduğu kolay erişilebilirlik gücü zaten okuma ve yazma alışkanlığı az olan insanımız için, çok önemli bu iki kavram açısından tehlike gibi görünmektedir. Karamsar olmamıza gerek yok. Aynı televizyon sinema sanatının da gerilemesine neden olmadı mı? Üstelik bu “olumsuz” gelişmeler okuma alışkanlığının yaygın, yazılı kültür birikiminin geniş olduğu Batılı toplumlarda da yaşanmıştır, yaşanmaktadır.

Soruna özellikle bu açıdan bakılırsa, Türkiye’nin karşısında duran çıkmazın, ya da aşılması gereken engelin biraz daha farklı olduğu görülebilir. O da, Batının yazılı kültür birikimini belli bir düzeye getirdikten sonra görsel kültüre onun zorlamasıyla geçtiği şu sıralarda, Türkiye’nin aynı olguyu, yazılı kültürünü henüz oluşturmadan yaşamaya başlamış olmasıdır.

Asıl üstünde düşünülmesi gereken, asıl çözüm bulunması gereken sorun budur...

Böyle bir çözüm arayışı, hiç kuşkusuz, kitaba toplum içinde gerek nitelik, gerekse nicelik açısından daha yaygın bir yer verilmesini bir ön koşul olarak sunar.

Oysa, tam da böyle bir geçiş döneminde, bir toplumda ve bir ülkede kitaplar yasaklanıyorsa, tutuklanıyorsa, kitaba yönelik girişimler “suç” olarak değerlendiriliyorsa, farklı düşüncelerin yazılı ürünleri zaman zaman dışlanıyorsa, kaygı verici bir yanılgı yaşanıyor demektir.

Kültür Bakanlığı olarak, bu zorunlulukların bilinciyle, öncelikle kitaplara yönelik yasakları kaldırarak attığımız ilk adımı, ikinci aşamada, insanlık tarihini, düşünce tarihini, aydınlanma geleneğini, demokrasi klasiklerini... kısacası, çağdaş insan düşüncesinin oluşumuna katkıda bulunmuş tüm verimleri dilimize kazandırarak, bu konudaki toplumsal üretimimizi destekleyerek sürdüreceğiz.

Toplumsal düşünce birikimimizi oluşturan, o arada da ulusal kültürümüze katkıda bulunmuş olan ve fakat özel yayınevleri tarafından yayınlanmasında bilinen güçlükleri yaşayan yapıtları yayınlayacağız. Böylece, ulusal kültürel birikimini, yalnızca bir koruma mantığıyla değil, günün gereksinimlerini karşılayacak bir yaklaşımla ele almış olacağız.

Okuma, öyle görünüyor ki, içinde yaşadığımız bu “görsel kirlenme” ortamında kişinin kendisiyle, kendi bireyliğiyle yalnız kalabildiği tek alandır. Kendi içine dönmenin ve kendi usunun ve anlayışının bilincine varıp, derinliğine ulaşabilmenin tek yolu da okumaktan geçiyor.

Türkiye gibi, genç nüfusun fazla olduğu toplumlarda, okuma edimine ayrı bir işlev düştüğü ortadadır. Ancak bu yolla ulusal ve evrensel kültür birikimlerine ulaşabilmemiz olasıdır.

Bu gerekçelerle ve bu bilinçle “kitap-okuma” somutunda başlattığımız girişimlerin, bundan sonraki kuşakların soyut düşünsel çabalara ağırlık veren, çağı, içinden bakarak yaşayan kuşaklar olarak yetişmelerine önemli katkılarda bulunacağına içtenlikle inanıyorum.

D. Fikri SAĞLAR
Kültür Bakanı

ÖNSÖZ

İnsanların bazı hastalıkları var ki ateş, sancı, uykusuzluk, iştahsızlık gibi belirtiler göstermiyor; bu nedenle de tıp biliminin saptadığı, iyileştirilmesini üstlendiği hastalıkların dışında kalıyor. Devetabanı'nın konusu bu türlü hastalıklardan birine dayanıyor; yayılma hastalığı!

Yayılma hastalarıyla hemen her gün bir arada yaşıyoruz. Bir iki örnek hatırlayalım. Diyelim ki bir apartmanın üçüncü katında oturuyorsunuz. Bir sabah daire kapınızı açınca kapı karşı komşunuzun ortak merdiven sahanlığına bir ayakkabı dolabı yerleştirdiğini görüyorsunuz, ya da merdivenin her basamağında çiçek saksıları! Komşunuzun oğlunun bisikleti ise sözgelişi üç aydır apartmanın giriş katında merdivenlere dayalı duruyor. Apartmanınızın sığınağı bütün komşularınızın aşınmış otomobil lastikleri, kırık dökük eşyalarıyla dolu. Bu da yetmiyormuş gibi giriş katında oturan komşunuz apartmanın bahçesinde kendi dairesinin duvarı boyunca domates yetiştiriyor! v.b...

Otobüslerde vapurlarda, el çantaları, zembilleri biletsiz bindirdikleri çocuklarıyla üç dört kişilik yerlere yayılan, yaşlıların hastaların ayakta kalmasına aldırmayanlar var. Hastalığın yaygın başka bir örneğini evinizin içinde görüyorsunuz. El kadardan büyüttüğünüz öz çocuklarınız büyüdükçe, oyuncakları, çalgıları, haberli habersiz toplayıp getirdikleri arkadaşları, bir yığın döküntüleri ile evin içinde yayıldıkça yayılıyor, dört bir yanı kaplayarak size oturacak sandalye bırakmadıkları gibi, neredeyse evde sizin varlığınızı çok görüyorlar!

Yayılma hastalığı içgüdüsel bir itiden kaynaklanıyor. Sonunda ortak yaşamı dayanılmaz duruma getiren boyutlara ula-

şıyor. Doğada daha açık gözlemlemek olası bu hastalığı, Bitkiler dünyasında daha arsız, kökleri daha derine ulaşanlar, aralarında üredikleri öbür bitkilerin yok olmasına vardırıyorlar yayılmalarını. Ayrikotları, sarmaşıkgiller bu türlü bitkiler örneğın.

Oyunumda doğa ile toplumda yanyana yansıtmaya çalıştım bu hastalığı. Devetabanı geliştıkçe kendisini yetiştirenlerin yaşama alanını daraltan, kısıtlayan bir bitki. Sahnede, doğada var olan bu köklü eğilimin simgesi olarak yer alıyor. Kitapları, plakları arasında okuyarak, yazarak, müzik dinleyerek gürültüsüz patırtısız bir yaşam süreceğı bir eve kavuşmak için yıllarca didinen İlter Tezcan'ın bu düşü gerçekleşince, yayılma hastası yakınları arasında başına gelenleri oyun ilerledikçe sahnede izleyeceksiniz!

Yayılma hastalığı insanın eğitim düzeyi, yaşama görgüsü ilerledikçe yenebileceğı bir hastalık. Sahnede bu tür kusurlarımız, hastalıklarımızla gülerek eğlenmek, bu yolda uygulanacak en olumlu iyileştirme yollarından biri değil mi?

Necati CUMALI

KİŞİLER

İlter TEZCAN	: 38 yaşında, gazeteci-yazar.
Serdar GÖNLÜBOL	: İlter'in arkadaşı, akranı.
Müzeyyen SUBAŞI	: Yaşlı, Güzin'in babaannesi.
Güliz SUBAŞI	: Güzin'in kızkardeşi, 18 yaşında
Güzin SUBAŞI	: Müzeyyen'in torunu, 25 yaşında.
Hakan ERASLAN	: Güliz'in arkadaşı, akranı.

Olay günümüzde, İlter Tezcan'ın İstanbul'da, Etiler'deki evinde geçer.

Dekor : Çağdaş bir evin kesiti.

Sağda : Önde giriş kapısı. Kapı küçük bir hole açılır.

Holün sonunda iki basamaklı bir merdivenle yemek odası setine çıkılır. Yemek odasının solunda yine böyle bir merdivenle salona inilir.

Holün sağında mutfak vardır. Mutfağın sağ gerisinde servis kapısı ile bahçeye çıkılır.

Solda : Salon.

Salon ile yemek odasının gerisinde limonluk. Salon cam bir kapı ile limonluk ile birleşir.

Yemek odasının gerisinde üst kata çıkan merdiven. Merdiven altı yedi basamak sonra küçük bir sahanlığa ulaşır, sahanlıktan üst kata döner. Sahanlıkta, seyirciye göre tam karşıda banyo kapısı.

Oyunun tümü bu dekor içinde geçer. Bazı kısa yan sahneler, sırası geldikçe banyo sahanlığının, mutfak kesitinin, daha bunun gibi dekorun elverdiği başka bölümlerin önüne indirilecek küçük panolar önünde oynanır.

B İ R İ N C İ P E R D E

I. TABLO

3 Mart

(Perde yeni taşınulan bir ev görüntüsü üstüne açılır. Yemek masası, sandalyeleri, kitaplık, büfe gibi iri parça eşyalar gelişigüzel yerlerine konmuştur. Koltuk takımı henüz taşıyıcıların bıraktığı gibidir. Orada burada dürürlü halılar, karton kitap kütülları, asılmayı bekleyen tablolar...)

İlter sahnede yalnızdır. Elinde küçük bir masa saati vardır. Gülen bakışlarla evin içini gözden geçirir, gülümser, sahenin önüne doğru ilerler, kol saatine bakarak elindeki saati ayarlar, kurar...)

İLTER : *(Seyirciye)* Ohh! Hele şükür, ben de ev sahibiyim artık! Neredeyse inanamayacağım! Kiracılık kanıma işlemiş! Sanki, birinin kulağının dibinde durup iki üç dakikada bir, İlter, bu ev senin diye hatırlatması gerekiyor! *(Derin bir soluk alır.)* Evet, bu ev benim! Daha bu sabah taşındım. *(Elindeki saate bakar.)* Üç saat kadar önce. Gördüğünüz gibi yerleşmeye çalışıyorum. Artık göçebelik dönemi bitti! Niyetim bundan sonra, evimde okuyarak, yazarak, patırtısız, gürültüsüz bir yaşam sürmek, bu yaşa kadar boşa yitirdiğim günlerimin zararlarını gidermeye çalışmak...

SES : Bırakırlarsa!

İLTER : *(Sese doğru)* Bırakırlarsa mı!

SES : Evet, bırakırlarsa çalışırsın!

İLTER : Ne demek bırakırlarsa? Ev benim evim!

SES : Öyle sanırsın!

İLTER : Kimlernişi o bırakmayacak?

SES : En başta Serdar!

(Kapı çalınır.)

İLTER : Eyvah, kapı!

SES : Evet, Serdar!

İLTER : Al sana, damladı bile!

(Elindeki saati yemek masasının üstüne bırakmak için döner. Kapının zili bu kez uzatıla uzatıla çalınır. Kapıya koşar, açar.)

SERDAR : Neredesin yahu! Sağır mısın?

İLTER : Ellerim doluydu!

SERDAR : *(Eşikte, evi inceler.)* Neyse, anlaşıldı! *(İlter'e döner.)* Eeee, taşındın ha? *(İlter'in sırtına bir yumruk indirir.)* Aslan! Aslansın sen!

İLTER : Geçsene...

SERDAR : Gececeğim elbet! *(Coşkuyla kollarını açar.)* Dur, önce bir doya doya kucaklayayım seni! Candan gönülden kutlayayım!

(Sarılır, İlter'i kucaklar, elleriyle sırtını döver.)

Uğurlu olsun! Bereketli olsun! İçimizde hiç olmazsa sen kiracı olmaktan kurtuldun!

İLTER : Teşekkür ederim!

SERDAR : *(İlter'in sırtını döver.)* Yaşsa sen, bin yaşa! Var ol!

İLTER : *(Kurtulmaya çalışır.)* Eksik olma!

SERDAR : Güle güle otur...

İLTER : *(Serdar'ın kollarından kurtulur.)* Kapıda kaldın, geç-sene...

SERDAR : *(Açılır, içeriye bir göz atar.)* Dışarıdan görünüşü şahaneydi, içerisi de öyleye benziyor!

İLTER : *(Yana çekilir.)* Sağ ol! Geç hadi...

SERDAR : Dur, sana bir hediyem var. Arabada, yardım et de birlikte içeriye alalım.

İLTER : *(Ne diyeceğini kestiremeyerek)* Ne acelesi vardı?

SERDAR : Acele falan değil, tam sırası! Gel!

İLTER : Daha her şey ortada, hiçbir şeyin yeri belli değil!

SERDAR : Daha iyi ya!

(İlter'i elinden tutar, dışarı çeker. Çıkarlar, dışarıdan sesleri gelir.)

Evde koyacağın yeri birlikte seçeriz... *(Ses yaklaşır.)* Senin tek başına oradan oraya taşıyabileceğin bir şey değil bu!

(Ağaç bir fıçı içinde yetiştirilmiş bir devetabanı ile girerler. Fıçıyı biri bir kulpundan öbürü karşı kulpundan kavramışlardır. Fıçıyı hole bırakırlar.)

(Soluyarak) Devetabanı, tropikal cins!

İLTER : Haklıymışsın, oldukça, ağır. *(Solur.)* Tek başına taşıyamazdım!

SERDAR : Bu da bir şey mi? Daha fidan! Hele bir yıl geçsin, iyice serpilsin, yerinden kımıldatamazsın! Bir de yerini severse sen o zaman ne olacağını gör!

İLTER : Teşekkür ederim ama niye zahmet ettin?

SERDAR : Lafa bak! Zahmet! Ne zahmeti? En yakın arkadaşımın, senin için bana zahmet mi olur? Zevk, sevinç kaynağı olur; Tut hadi!...

(İki elle fiçinin kulpunu kavrar.)

İLTER : Dur, kapı açık kaldı... *(Kapıyı kapatır.)*

SERDAR : Yallah!

(İlter, dönüp fiçinin kulpunu kavradığı sırada, Serdar kulpu bırakır, doğrulur.)

Sevdin değil mi?

(İlter'in karşılığını beklemeden)

Nasıl iyi bilirim seni? Avucumun içi gibi...

İLTER : Eksik olma ama...

SERDAR : *(Keser.)* Doğaya taparsın sen! Yeşile, çiçeklere bayılırsın!

(İlter'in dediğini yeni duymuş gibi) Aması ne?

İLTER : Baksana çiçek değil ağaç! Nereye koyacağız bunu?

SERDAR : Koskoca ev! Yer mi yok? Yer kolay, hadi. kavra sen!

İLTER : Az bekle, belime ağrı girdi! *(Bakınır.)* Nereye koyacağız? Önceden bilsek fena olmaz!

SERDAR : Buluruz dedim ya! *(Bakınır.)* Herhalde buraya koyacak değiliz Koca ev! *(Birden, kararlı)* Salonun, salonun nerede?

İLTER : *(Şaşkın)* Salonum mu? Salona mı koyacağız?

SERDAR : Tabii! En uygun yer salon! Çok dekoratif çiçektir, salonu zenginleştirir! Hadi, oyalanma!

(Fiçiyi kaldırır ilerlerler.)

İLTER : Anlıyorum, anlıyorum ya...

SERDAR : Taşırken konuşma, iyi gelmez!

İLTER : Limonluğa çıkarsak?

(Fıçıyı yere bırakacak olur, Serdar yürüyerek önler.)

SERDAR : Olmaz, salona! *(Solur.)* Beni de konuşturma!

(Soluyarak yemek odasının merdivenini çıkar, fıçıyı yere bırakırlar.)

(Çevresini inceler.) Mutfak... Yemek odası... Demek limonluğun da var?

İLTER : *(Umutla)* Görüyorsun! Üstelik boş? Limonluğa koyalım diyorum?

SERDAR : Olmaz donar! Sararır! Devetabanı ışığı, sıcaklığı sever, soğuğu güneşi sevmez! Fıçı gölgede kalmalı, bol ışık almalı! *(İncelemesini sürdürür.)* Salon burası anlaşılan?

İLTER : Evet!

SERDAR : Kaldır! *(Fıçının kulpunu kavrar.)*

İLTER : *(Hareketsiz)* Görüyorsun ya daha her şey ortada...

SERDAR : Aldırma. Hadi, tut!

İLTER : Şimdilik burada kalsın, yerleşince...

SERDAR : *(Keser.)* Çocuk olma! Sen, ben ne dersem onu yap, aldanmazsın, Hadi, yallah!

(Fıçıyı kaldırırlar.)

İLTER : Bana kalırsa acele ediyoruz...

SERDAR : Taşırken konuşma dedim, soluğun kesilir!

(Yemek odasından salona inerler.) Şuraya, sağ köşeye... *(Solur.)* *(Salonun limonluğa bakan sağ köşesine fıçıyı bırakırlar.)* Burası tam yeri... *(Solur.)* İşte, ideal!

İLTER : *(Soluyarak)* Burası salıncaklı koltuğumun, okuma lambamın yeri!

SERDAR : Onlar hafif şeyler, tuttun mu nereye istersen koyarsın!

İLTER : Nereden buldun bu küpü?

SERDAR : Evden! Bir yılda yetiştirdim, Görmemiş miydin?

İLTER : Hatırlamıyorum!

SERDAR : Uğradığın yok ki! Nereden hatırlayacaksın? Unuttun bizi artık!

Sevdiğin değil mi? Allahını seversen açık söyle?

İLTER : (*Zorlanarak*) Sevmesine sevdim ya...

SERDAR : (*Keser.*) Şu halde sorun yok! Kooperatifin evini teslim ettiğini duyunca, ne alayım diye düşünürken, Allah'tan karım akıl verdi, daha iyisi can sağlığı dedim, at-tım arabaya getirdim! Demek ki sevdiğin?

İLTER : Çok iyi yetiştirmişsin...

SERDAR : Güle güle kullan! Bilirsin bizim ev küçüktür. Dar geliyordu... (*Karşı duvarı gösterir.*) Koltuk takımını şuraya koy. Tam devetabanına karşı! Şu köşeye de müzik dolabını...

İLTER : Ben tam tersini düşünüyordum...

SERDAR : (*Keser.*) Olmaz, iyi durmaz! Anlamsız olur! (*Fıçıya yaklaşır.*) Korkma, dibi yarıya kadar saçla kaplı, su sızdırmaz! Günde küçük bir çaydanlık su yeter! Sen şimdi bu kadar görüldüğüne bakma, çok çabuk büyür! Gelecek yıl en azından bir bu kadar daha olur! Aldığımda el kadar bir şeydi. Fıçısını ben değiştirdim. Küçük gelirse sen de değiştirirsin!

İLTER : Böyle kalsın, bana yeter!

SERDAR : (*Göğüs geçirir.*) Bir evde kadın yoksa, sorun da yoktur! İlterciğim, unutma bu sözümü! Bu günlerinin

kadrini bil! Karım neredeyse bununla bozmuştu! Evde çok gördüğü iki şey varsa biri ben, biri de bu devetabanıydı! Bir yıldır bu devetabanı yüzünden işitmediğim kalmadı! Bir gün başıma kakmasa olmazdı! Bakalım şimdi neyime kusur bulacak! Ah ah ah! Neyse sevdin diye içim rahat etti! Hiç olmazsa sana geldikçe görürüm!

İLTER : Pek tabii!

SERDAR : Göreceksin yeşilin iyileştirici bir etkisi vardır. İç rahatlatır? Hele geceleri, ışıkları yansıtmasına doyum olmaz! Odada kendini yalnız duymazsın! *(Evi inceler.)* Evin harika! Kaç metrekaresine?

İLTER : Altı üstü 140.

SERDAR : Bahçesi?

İLTER : Bahçesi de bir o kadar...

SERDAR : Konak desene şuna! Köşk! Borcun çok mu?

İLTER : Kalmadı. Onbir yıldır taksit ödüyorum. Şimdi iş ek-siklerini tamamlamakta...

SERDAR : Olur, hepsi olur, acele etme! *(Ellerini oğuşturur.)* Bayıldım evine, bittim! *(Limonluğun kapısında durur.)* Oooo! Deniz görüyor! Burada harika rakı içilir! Ben geldikçe denize karşı kafaları çekeriz seninle!

İLTER : O biraz zor!

SERDAR : Canım hemen o kadar ürkme, geldikçe dediğim, çok çok haftada bir...

İLTER : Geçti o günler!

SERDAR : Anlamadım, hangi günler?

İLTER : Bundan böyle, rakıya, içkiye paydos!

SERDAR : Hayrola, dokunuyor mu?

İLTER : Dokunmuyor ama...

SERDAR : Doktor mu yasak etti?

İLTER : Hayır.

SERDAR : Öyleyse daha ne kaldı? (*Gülümser.*) Sen hele bir yerleş, rakılar benden! Hadi mezeler de benden olsun. Gelirken mezeciye uğrar bir şeyler alırım! (*Banyonun kapısını açar.*) Ooo! Bu ne banyo böyle! Baştan başa çini! (*Kapıyı kapar.*) Kaç yatak odan var?

İLTER : İki!

SERDAR : Harika! Biri benim! Artık karımla kavga ettim mi otele gitmem, gelir sende kalırım...

İLTER : Sen karınla iyi geçinmene bak, bana güvenme!

SERDAR : Kabalaşma! Ev sahibi olur olmaz değiştin bakıyorum!

İLTER : Daha değişmedimse bile değişmek zorundayım! Ne sandın? (*Coşkulu*) Ben dünyaya üçüncü sınıf bir gazeteci olarak yaşayıp ölmek için gelmedim!

SERDAR : Anlayamıyorum?

İLTER : Neyi?

SERDAR : Bu dediklerinin benim karımla iyi geçinip geçinmememle ne ilgisi var yani?

İLTER : Var! Niyetim bundan böyle sessiz, düzenli bir yaşam sürmek!

SERDAR : Sür! Sana sürme diyen kim?

İLTER : Yatak odalarından birini çalışma odası yapacağım! (*Yatıştır.*) Ben romancıyım!

SERDAR : Romancı mı?

İLTER : Evet, romancı! *(Yeniden coşmaya başlar.)* Doluyum dolu! Beynimin içi mahşer! Bugüne kadar düzensiz yaşadım, ona buna uydumsa neden sanıyorsun? Tembelliğimden mi? Yeteneksizliğimden, çalışmaktan kaçtığımdan mı? Değil! Sadece oturup çalışacak sessiz, sıcak bir yerim, doğru dürüst bir yazı masam bile olmadığından! Yıllardır bodrum katları ile çatı katları arasında taşındım durdum! Kiralık ev aramaktan anam ağladı!

SERDAR : İyi işte, şimdi evin de var, masan da... Göster kendini! Otur çalış!

İLTER : Çalışmaya başladım bile!

(Yemek masası üstünde duran bir dosyayı kapar, hızla safyalarını döndürür.)

SERDAR : Ama eski dostlarını da unutma!

İLTER : *(Dosyayı havada sallar.)* İşte burada, yazıyorum!

SERDAR : Çok güzel, devam et!.. Gönül işlerin nasıl?

İLTER : Bombok!

SERDAR : Yürümüyor mu?

İLTER : Yok ki yürüsün!

SERDAR : Bundan sonra olur!

İLTER : Olmasın daha iyi!

SERDAR : Niye o?

İLTER : Başım dinç, gönlüm rahat! Âşık oldum mu bir kutu iğne yutmuş gibi oluyorum!

SERDAR : Evin tam bir aşk yuvası azizim! Bulunmaz bir aşk yuvası! Böyle bir evde âşık olursan pek iğne yutmuş gibi olmazsın! Kaç yaşındasın, otuz yedi?

İLTER : Otuz sekiz!

SERDAR : Ev sahibi olmak için erken, evlenmek için geç!
Evlenmeye niyetin varsa eline çabuk tut!

İLTER : Hiç öyle bir niyetim yok! (*Yerdeki tablolardan birini alır.*)

SERDAR : Unutma, evlenme kararını kadın verir, erkek değil!

İLTER : Yani?

SERDAR : Böyle bir evin varken kadınların elinden kolay kolay kurtulamazsın!

İLTER : (*Tabloyu yerine asacağı sırada Serdar'a döner.*) Ben mi?

SERDAR : Evet, sen!

İLTER : Ben ha! (*Alaylı bir gülüşle*) Ben! (*Tabloyu asar.*) Ben romancıyım paşam! Romancı! Sanatımla evliyim!

(*Bir iki adım geri çekilir, tablonun yerinde iyi durup durmadığını inceler.*)

SERDAR : Görürüz! (*O da tablonun duruşunu incelemektedir.*)

İLTER : Hiçbir kadın beni yazı masamdan koparamaz!

SERDAR : Böyle senin gibi atıp tutarken kaç romancı kendini yazı masası yerine nikâh masası başında bulmuştur!

(*İlter başka bir tabloyu alır, asmaya hazırlanır.*) Evlen de görürsün! Karını, evin dört bir yanına el koyar. Çalışmak için kala kala bahçedeki kümes kalır sana! Tabii o da karın tavuk meraklısı değilse!...

İLTER : Nasıl olsa evlenecek değilim!

SERDAR : Evleneceksin!

İLTER : Hayır, evlenmeyeceğim!

SERDAR : Evet, evleneceksin! Olmadı!

İLTER : Olmayan ne?

SERDAR : Tabloların yerleri. İyi durmadı. Bunu oraya al, onu buraya, yerlerini değiştir!

(İlter geriye açılır, tabloların duruşunu inceler.)

İLTER : Hele şimdilik böyle kalsın... Evlenmeyeceğim!

SERDAR : Boşuna aldatma kendini!

İLTER : Görüşürüz! *(Bir başka tabloyu asmaya hazırlanır.)*

SERDAR : Evet, görüşeceğiz! Hele o akıllı, anlayışlı denilen kadınlardan biri çıksın karşına! Roman konularını hayran hayran dinler numarası yapsın, koruyucu melek rolü oynasın, evlenmek için yalvaracaksın!

İLTER : Öyleleri çok geldi geçti benim elimden! *(Tabloyu asar.)*

SERDAR : Geçti, geçti ama ne zaman? Bodrum katlarında kiracı olduğun günler!

(Az önce İlter'in astığı ilk tabloyu indirir, tablo elinde, ikinci tabloya doğru ilerler.)

Şimdi öyle bir kadın karşına çıktı mı dizlerine kapana-caksın!...

İLTER : Görüşürüz dedim ya...

SERDAR : Ben de göreşeceğiz dedim! Kadınlar önce ev delisidir oğlum, kaş göz, boy pos sonra gelir! Akıllı bir kadın bu devirde kiralık bir ev bulanı bile elinden kaçırmaz değil böyle köşk sahibi olanı!

İLTER : *(Serdar'ın elindeki tabloyu göstererek)* Ne yapıyorsun?

SERDAR : Yerlerini değiştireceğim!

İLTER : Bırak Allahını seversen şunları yerinde!..

SERDAR : Bir de bu türlü deneyelim.. *(Tabloların yerlerini değiştirir.)* Oldu! *(Açılır, tabloların duruşunu inceler.)*
Nasıl?

İLTER : *(Bakmadan)* Fena değil!

SERDAR : Bak da söyle!

İLTER : *(Kısa bir göz atar. Soğuk)* Çok güzel!

SERDAR : Şimdi alay etsen de zamanla çok daha iyi durduğunu anlarsın! *(Pencereden bahçeye bakar.)* Garajın da var!

İLTER : Ama arabam yok!

SERDAR : Onu da alırsın!

İLTER : Allah korusun!

SERDAR : Garajı boş mu tutacaksın?

İLTER : Niyetim ikinci bir çalışma odasına çevirmek!

SERDAR : Bir tanesi yetmiyor mu?

İLTER : Telefonlardan falan kurtulmak için...

SERDAR : Saçma! Telefonunun fişini çekersen olur biter!

İLTER : Elimde değil, çekemem, duymazsam daha rahat ederim...

SERDAR : Öyle olsun. Garajın nasıl?

İLTER : Ne gibi?

SERDAR : Lavabosu var mı?

İLTER : Lavabosu, duş yeri, tuvaleti...

SERDAR : Bayıldım! Penceresi?

İLTER : Bahçeye bakıyor. Kepenkli!

SERDAR : Bittim!

İLTER : Niye soruyorsun?

SERDAR : Hemen kiralıyorum!

İLTER : Kime?

SERDAR : Kendime!

İLTER : Kiraya veren kim?

SERDAR : Sen! Herhalde beni kıracak değilsin!

İLTER : Saçmalama!

SERDAR : Yalvarırım!

İLTER : Derdin ne?

SERDAR : Âşığım, yersizlikten kıvranıyorum!

İLTER : Veremem!

SERDAR : Ölümü öp!

İLTER : Boşuna üsteleme!

SERDAR : Paranı batırırım diye korkuyorsan, üç aylık kirayı hemen öderim, hemen, şimdi!

(Çek defterini, kalemini çıkarır.)

İLTER : Sok onları cebine!

SERDAR : Korkma karşılığı var! Ne kira istiyorsun söyle, altı aylığını ödeyeyim?..

İLTER : Söyleyeceğimi söyledim!

SERDAR : Otomobilin yok, nasıl olsa boş duruyor?

İLTER : Boş değil, öteberi dolu!

SERDAR : Yardım ederim, boşaltırız!

İLTER : Seni her gün burnumun dibinde çekemem!

SERDAR : Sadece haftada iki gün!

İLTER : Ne olur uzatma!

SERDAR : Nasıl âşığım bir bilsen!

İLTER : Bilmez olur muyum? Sen ya âşık olursun ya nezle!

SERDAR : Böylesi ilk kez başıma geliyor! İlk kez böyle tuttumdum! Çıttı pıttı, şeker mi şeker! Gelgelelim iş sevişmeye geldi mi rahibe kesiliyor! Daha öpemedim bile! Hoş bugüne kadar kapalı bir yerde başbaşa da kalamadık ki!...

(İlter kitap kutularından birini açar. İçindeki kitapları çıkarıp masanın üstüne yığmaya başlar.)

(Kitaplardan birini alır.) Ne zamandır bu kitabı arıyordum...

İLTER : Daha ben okumadım!

SERDAR : Üç gün içinde okur getiririm...

İLTER : *(Kitabı Serdar'ın elinden çeker alır.)* Bırak Allahını seversen, önce doğru dürüst bir yerleşeyim!

SERDAR : Dur, sinirlenme! *(Mutfağa geçer.)* Mutfakın çok güzel, kadınlar bayılır, bir gireni bir daha çıkaramazsın! *(Buzdolabını açar.)* Ooo, cin, votka, rakı, Campari, ne arasan var! Kime bu hazırlık?

İLTER : Kimseye!

SERDAR : Sen henüz doğru dürüst kim olduğunu bilmeden birini bekliyorsun! Zokayı yutmaya hazırsın!

İLTER : Bir şey içmek istiyorsan uzatma al, iç!

SERDAR : Bir şey içmek istiyorum ama şimdi değil!

İLTER : Keyfin bilir! İçkilerin yerini öğrendin, ne zaman istersen alır içersin!

SERDAR : O halde yarın!

İLTER : Yarın mı!

SERDAR : Evet, yarın içebilirim!

İLTER : Yarın doluyum.

SERDAR : Konuğun falan mı var?

İLTER : Hayır oturup çalışacağım!

SERDAR : Yani roman yazacaksın?

İLTER : Niyetim öyle!

SERDAR : Sen yarın öğleden sonra yazmaya falan boşver!

İLTER : Nedenmiş o?

SERDAR : Şu havanın güzelliğine bir bak, kış ortasında bahar yaşıyoruz! Gez, dolaş, dinlen, bu güzel havaların tadını çıkar! Hava bozunca oturur çalışırsın!

İLTER : İçimden gelen çalışmak, gezmek değil!

SERDAR : Yanılıyorsun! Roman dediğin öyle paldır küldür yazılmaz! Bir daha bu güzel havaları zor bulursun!

İLTER : Bu yaşa kadar gezeceğim kadar gezdim!

SERDAR : Çalışacağın kadar da çalıştın! Sen beni dinle, yarın gez, dinlen, anahtarını bana ver, altıda dön, sen dönmeden biz çıkar gideriz...

İLTER : Biz mi?

SERDAR : Yani Güzin'le ben! Adını söylemedim değil mi? Adı Güzin!

İLTER : Daha başka derdin sıkıntın?

SERDAR : Ölümü öp!

İLTER : Tatsız tuzsuz konuşma!

SERDAR : Bir defacık. Bir defa olsun şu kızla bu güzel evde bir iki saat başbaşa kalayım...

İLTER : Görüyorsun ki yerleşmeye çalışıyorum!

SERDAR : Şu halıyı yere yaysam bize yeter!

İLTER : Bir başladım mı gider. Anahtar isteyenlerin ardı arkası kesilmez!

SERDAR : Kimseye sözünü edersem sabaha sağ çıkmayayım!

İLTER : Edersin!

SERDAR : Etmem!

İLTER : Üstelik de haftası geçmeden yine anahtar istersin!

SERDAR : Bir defacık diyorum!

İLTER : Biliyorsun benim yüzüm yumuşaktır...

SERDAR : Sen mi yumuşak yüzlüsün?

İLTER : Yüzümün yumuşaklığını sömürürsün!

SERDAR : Allah için ne de yumuşak yüzlüsün ya! Güle güle otur demeye geldim, bir sandalye gösterip doğru dürüst otur bile demedin!

İLTER : Senin niye geldiğin anlaşıldı!

SERDAR : Ulan anama da söv bari! Görmemiş. İyi ki bir ev sahibi oldun!..

İLTER : Al sana! *(Basketbol oyun kurucularının işaretiyle)*
İki numaralı oyun! Baskıya başlıyorsun!...

SERDAR : Bir çift ayakkabıyı ortaklaşa giydiğimiz günleri ne de çabuk unuttun?

İLTER : Ayakkabılar benimdi!

SERDAR : Onu da mı başıma kakıyorsun?

İLTER : Sözünü eden sensin!

SERDAR : *(Oyununu değiştirir.)* Haklısın!... *(Yumuşaklıkla)*
Taşkınılık ettim, bağışla...

İLTER : Önemi yok!

SERDAR : Bugünlerde aklım başımda değil! Ne yaptığımı
bilmiyorum! Bu kız bende sinir diye bir şey bırakmadı.
Senin gibi en yakın arkadaşımı bile kırdım...

İLTER : Kapatalım bu konuyu.

SERDAR : Her zaman söylerim, gönlü yüce adamsın!

İLTER : Sen de öylesin!

SERDAR : Nerdee! *(Göğüs geçirir.)* Offf of! Keşke ben de
senin gibi başım dinç, gönlüm rahat yaşayabilsem!

İLTER : Çok mu âşıksın!

SERDAR : *(Hüzünlü)* Çok! Bir avuç toplu iğne yutmuş gibi-
yim! *(Kitap kutularından birine eğilir.)* Neyse, boş ver...
Yardım etmemi ister misin?

İLTER : Sen yorulma. Kendim yapsam daha iyi olur. Kitap-
larımı bir bir elden geçirmiş olurum...

SERDAR : Sen bilirsin!

*(Roman dosyasını alır. Ağır adımlarla limonluğa doğru
ilerler. Artan bir ilgiyle okur görünür.)*

Çok güzel!

*(İlter onun hareketleriyle ilgilenir. O ise İlter'i unutmuş
görünür.)*

Müthiş!

İLTER : Romanımı mı okuyorsun?

*(Serdar, evet anlamına hafif bir baş işaretiyle karşılık
verdikten sonra, boş elinin parmaklarını açarak kolunu*

gerer, İlder'in konuşmasını durdurmasını ister. Her haliyle kendini romana kaptırmış görünür.)

SERDAR : Harika!

İLTER : Neden söz ediyorsun?

SERDAR : Giriş harika...

İLTER : Daha temize çekmedim!

SERDAR : İstemez! *(Okumayı bırakır.)* Çok güzel gidiyor, hemen kapıyor okuyanı...

İLTER : Adını nasıl buldun?

SERDAR : *(Sözünü sürdürür.)* Böyle giderse okunmasına doyulmaz bir roman olur...

İLTER : *(Sözünü sürdürür.)* Adını çok seviyorum...

(Birbirlerini dinlemeden konuşur gibidirler.)

SERDAR : Daha lisedeyken belliydi, çok güzel şiirler yazardın, büyük yeteneğin vardı!

İLTER : Adı : "Ada!" kısacık, üç harf!

SERDAR : Güzel! Yazık ki şiiri bıraktın!

İLTER : Şair olmadığımı çabuk anladım...

SERDAR : Romanı bırakma!

İLTER : Niyetim öyle! "Ada" yalnızlığın simgesi. Her insan denizlerin ortasında küçük bir ada gibidir diyorum. Kendi adasında yalnızdır...

SERDAR : *(Dosyayı kıvrır.)* Eve alıp okuyabilir miyim?

İLTER : Otur burada oku istersen. *(Yemek masasındaki sandalyelerden birini çeker, yer gösterir.)* Daha düzeltiyorum? Her insan kendi adasında anlaşılmayı bekler... *(Mutfağa doğru ilerler.)* Ne içersin?

SERDAR : (*Saatine bakar.*) Ne yazık ki vaktim yok!..

İLTER : Topu topu 25 sayfa.

SERDAR : (*Dosyaya bakar.*) 30.

İLTER : Bir viski içinceye kadar okurdun. Düşündüklerini söylesen iyi olurdu...

SERDAR : Geç kalıyorum? Romanını rahat rahat tadıru çıkara çıkara, tam anlamıyla kendimi vererek okumak isterim... (*Dosyayı masaya bırakır.*)

İLTER : Temayı nasıl buldun?

SERDAR : Çok özgün. (*Gitmeye hazırlanır.*)

İLTER : (*Serdar'ın önünü keser.*) Teşekkür ederim. Söylediklerin yüreklendirdi beni, sevindirdi...

SERDAR : (*Kapıya yönelir.*) Sadece içimden gelenleri söyledim. Hadi hoşça kal!

İLTER : Niye bu acelen?

SERDAR : Sen bir an önce yerleşmene, sonra da çalışmana bak kardeşim? Bizlerle vakit kaybetme! Giriş harikaydı...

İLTER : Tema?

SERDAR : Tema da... Candan gönülden kutlarım.

İLTER : Haklı değil miyim? Sen, ben birer adayız! Her birimiz kendi adamıza ayak atacak bizi yalnızlıktan kurtaracak can yoldaşımızı bekliyoruz. Doğru mu?

SERDAR : Doğru ama...

İLTER : Aması ne?

SERDAR : Sadece beklemekle olmuyor!

İLTER : Ne gibi?

SERDAR : Sen bana bakma! Bildiğin gibi yaz, romanını ilerlet!

İLTER : Merak ettim?

SERDAR : O can yoldaşını karşılayacak koşulların da uygun olması gerekir...

İLTER : Yani?

SERDAR : Yer sorunu, şu bu! Aldırma? Hadi evinde güle güle otur, doya doya çalış! Yazdıklarını temize çeker çekmez bana vermeyi unutma!

İLTER : Bir kaç güne kadar veririm

SERDAR : Merakla bekleyeceğim! Allahısmarladık! (*İlter'i kucaklar.*)

İLTER : Güle güle.

SERDAR : Romanını tamamlamayı geciktirme!

İLTER : Gayret edeceğim.

SERDAR : Hoşça kal! (*Ayrılır.*)

İLTER : Sık sık beklerim!

SERDAR : Çalışmanı engellemezsem!

İLTER : Ne münasebet? Senin yerin ayrı!...

SERDAR : Sağ ol! Hadi eyvallah! (*Çıkar.*)

İLTER : (*Kapıyı kapatır.*) İyi çocuktur bu Serdar! Akıllı, anlayışlı çocuktur. (*Kapıyı açar, seslenir.*) Serdar!

SERDAR : (*Geri döner.*) Hayrola, bir şey mi var?

İLTER : Gücenmedin ya?

SERDAR : Ne diye?

İLTER : Evi vermiyorum diye?..

SERDAR : Beni bunun için mi geri çağırdın?

İLTER : Tam bunun için değil ama...

SERDAR : Ya niçin?

İLTER : Eğer gücendinse...

SERDAR : *(Soğuk)* Unutalım bu konuyu! Allahaismarladık...
(Çıkar.)

İLTER : *(Seyirciye)* Dost çocuktur bu Serdar!.. Arkadaş çocuktur! *(Kapıyı açar seslenir.)* Serdar!

SERDAR : *(Geri döner.)* Ne var yine?

İLTER : Kırılmanı istemem!

SERDAR : Unutalım bu konuyu dedim ya...

İLTER : Ama sesin kırıgın çıkıyor?

SERDAR : Eh, o kadarlık olsun artık!

İLTER : Bak anahtarı veririm ama sözünden dönmek yok!

SERDAR : Şimdi daha ayıp ediyorsun!

İLTER : Yarın altıdan önce çıkıp gideceksin, bir daha da anahtar istemeyeceksin! *(Anahtarı uzatır.)* Al!

SERDAR : Anlaşılan almazsam yine geri döndüreceksin!
(Anahtarı almak için elini uzatır.) Bu konu kapansın diye alıyorum!

İLTER : *(Elini geri çeker.)* Kızla birlikte mi geleceksiniz?

SERDAR : Henüz tam bilmiyorum;

İLTER : *(Anahtarı uzatır.)* Al!

SERDAR : *(Elini uzatır.)* Teşekkür ederim.

İLTER : *(Elini geri çeker.)* Yahut da... Dur!

SERDAR : Ne oldu yine?

İLTER : En iyisi sen önden gel! (*Anahtarını cebine koyar.*)

SERDAR : Yani?

İLTER : Ben evde olurum, evi sana bırakır çıkarım...

SERDAR : Olabilir...

İLTER : Bakarsın anahtar kaybolur maybolur...

SERDAR : Anlaşıldı.

İLTER : Barıştık değil mi?

SERDAR : Barıştık! (*Kucaklaşır, gülüşürlerken*)

Karanlık

II. TABLO

4 Mart

Öğle Saatleri

SERDAR : (*Saatine bakar.*) Neredeyse üçe geliyor!

İLTER : Sabırsızlanma, üçe yirmi var!

SERDAR : (*Pencereden sokağı gözetler.*) Acaba kolay bulur mu burasını?

İLTER : Bulamayacak ne zorluğu var? Otobüs sokağın başında duruyor

SERDAR : Belki de taksi ile gelir?

İLTER : Öyleyse daha kolay bulur... Romanımın 17 sayfasını dün gece temize çektim...

SERDAR : Bir otobüs durdu. Yolcularını indiriyor...

İLTER : Ufak tefek eksikleri, cümle düşüklükleri düzeldi...

SERDAR : (*Pencereye yapışmış gibidir.*) Yine inmedi! (*İlter'e döner.*) Ne dedin?

İLTER : Romanımın...

SERDAR : (*Pencereye atılır.*) Bir taksi göründü... Geçti! (*İlter'e*) Kusura bakma, aklım...

İLTER : (*Keser.*) Evet, dışarıda!

SERDAR : (*Toparlanır.*) Temize çektin demek?

İLTER : 17 sayfasını...

SERDAR : Bravo!

İLTER : Buraya bırakıyorum, giderken alabilirsin...

(*Elindeki bir zarfı masaya bırakır.*)

SERDAR : (*Kapıya atılır.*) Ayak sesi? Onun yürüyüşü! (*Anahtar deliğine eğilir.*) Geliyor galiba! Hadi, uç, uç, durma, yaylan!

İLTER : (*Limonluğa yönelir.*) Kapı çalsın, hemen çıkar giderim!

SERDAR : (*Doğrulur.*) Yine değil! (*Masaya yaklaşır.*) Zarf bu mu?

İLTER : Evet, o!

SERDAR : (*Elini göğsüne götürür.*) Vay anasını, kalbim duracaktı! (*İlter'e yaklaşır.*) Ver elini? (*İlter'in elini alır, kalbinin üstüne koyar.*) Nasıl çarpıyor, duydun mu? (*İlter'in elini hızla iter, pencereye atılır.*) Bu kız öldürecek beni! Teşekkür ederim İlterciğim! Bu iyiliğin için binlerce teşekkür ederim! (*İlter'in yanına döner.*) Eh, artık sen git istersen!

İLTER : Gidiyorum. Bardaklar mutfak dolabında!

SERDAR : Bulurum. (*İlter'i kapıya doğru sürükler.*)

İLTER : (*Durur.*) Romanım...

SERDAR : (*Keser.*) Masanın üstünde... (*İlterlerler.*)

İLTER : (*Durur.*) Giderken...

SERDAR : *(Kesir.)* Unutmam, giderken alır götürürüm!

İLTER : Allahaismarladık.

SERDAR : *(Sabırsız)* Güle güle!

İLTER : Anahtarı kapının üstünde unutma!

SERDAR : Unutmam! *(Saatine bakar.)* Üç! Neredeyse gelir...

İLTER : Unutursan kapıda kalırım...

SERDAR : *(İlter'i kapıya sürükler.)* Unutmam dedim!

İLTER : *(Kapıdan çıkarken geri döner.)* En iyisi anahtarı yemek masasının üstüne bırak. *(Anahtarı kapının kilidinden çıkarır.)*

SERDAR : Anlaşıldı! *(Anahtarı İlter'in elinden kapar. Yemek masasının üstüne bırakır.)* İşte, gözünle gör! İçin rahat etti mi?

İLTER : Etti! Allahaismarladık, iyi eğlenceler!

SERDAR : *(Kapıyı açar. Dışarıyı denetler.)* Dur az bekle, karşılaşabilirsiniz! *(İlter'e döner.)* Evet, güle güle!

İLTER : *(Çıkarken yine geri döner.)* En iyi anahtarı bana ver! Giderken kapıyı çeker çıkarsınız...

(Serdar, bir koşu anahtarı masanın üstünden alır getirir.)

SERDAR : Al!

İLTER : Hadi eyvallah; altıda evdeyim!...

SERDAR : Altı olmadan damlama!

(İlter çıkar, Serdar kapıyı kapatır. Döner.)

Hay anahtarına da sana da!...

(Mutfağa girer. Bardakları çıkarır. Buzdolabını açar bakar. Bir şarkı mırıldanmaya başlar. Şarkıyı keser. Isık çalarak dolanır. Gözü pencerede, kulağı kapıdadır. Kapı çalınır.)

SERDAR : Geldi!

(Seslenir. Kapıya koşar.) Geliyorum sevgilim!

(Kapı çalınır.) İşte geldim birtanem!

(Kapıyı açar. Karşısında İlter'i görür.)

Yine mi? *(Saatine bakar.)* Üçü on geçiyor!

İLTER : Gözlüğümü unutmuşum! *(Eve dalmak ister.)*

SERDAR : *(Önler.)* Yerini söyle, ben veririm!

İLTER : Lütfen! Kitaplığın önünde...

SERDAR : *(Bir koşu kitaplığa atılır.)* Buldum! *(Geri döner.)*
Al!

İLTER : Seni yordum!

SERDAR : Başka bir şey unutmadın ya?

İLTER : *(Duraklar.)* Sanmıyorum!

SERDAR : Hadi öyleyse, bas, bir daha da görünme!

(Kapıyı İlter'in üstüne kapatır. Sırtını kapıya verir. Derin bir soluk alır.)

Offf! çattık yahu! Bu kadar hıyar olduğunu bilmezdim!
(Kapıyı dinler. Saatine bakar.) Üçü çeyrek geçiyor, biz-
zimkisi hâlâ ortalarda yok!

(Bütün pencereleri dolandır. Hep o sabırsızlık belirtileri ile gider gelir.)

Sözüm ona üçte gelecekti! Amma da şımarıklık!

*(Mutfağa dalar. Bir bardak içki doldurur. Döner, radyo-
yu karıştırır. Radyoyu kapatır. Elinde içkisi kendini bir
koltuğa bırakır.)*

Nerelerde kaldı bu...? Öfff! *(Ayağa fırlar.)* Sıkarsın ama!
geleceksen gel!

(Yeniden pencereleri dolandır, müzik dolabının başında durur. Plakları karıştırır.)

Mozart, Mozart, Schumann, Chopin, yine Chopin, Beethoven... Yine Mozart... İşe yarar bir şey yok! Şaka mı, beyimiz romancı!

Bir Beethoven daha! Bu da Chopin! Anlasa canım yanmaz!... Özenti! Gösteriş!... Hırt!...

(İçkisi elinde, kendini koltuğa bırakır. Bir süre kımıldamadan kalır. Saatine bakar...)

Üç buçuk!

(Öfkeyle yerinden fırlar.)

Görür o! Gösteririm ben ona! Hele bir alıştırayım, ödetirim bu yaptıklarını!

(Perdeyi aralar. Pencereden dışarı bakar. Perdeyi bırakır. Ne hakla? Ne hakla beni böyle bekletiyor? Amma da şımarıklık!)

(Öfkesi kuşkulanmaya döner.)

Evi bulamamış olmasın? Adresi yanına almayı unuttuysa?.. Kaybetmiş de olabilir?... Ya gelmezse?... Ne yaparsın hadi söyle, gelmezse ne yaparsın? Ne gelir elinden? Gösterirmişsin! Laf! Neyi gösterirsin?.... Hiç! *(Kapıya doğru)* Ne olur gel! Yalvarırım...

(İç çeker. Oyalanmak için, roman zarfını alır. Sayfaları çıkarır. Gelişi güzel bir göz atar. Bir iki satırı yüksek sesle okur.)

“Genç kadının o güzel yüzünden ayıramadığı bakışları hüznü bir özlemle doluydu.”

(Okumayı keser.)

Lafa da bak! Hüznü bir özlemle dolu bakışlar! Palavra! Saçma! Abazanlık!...

(Sayfaları zarfa koyar. Zarfı masaya atar.)

İnşallah romancı olmadığını da anlarsın!

(Dışarıya kulak verir.)

Tıs yok! Belki de gelemeyecek! Bir aksilik çıkmışsa! Vakit-
siz bir konuk? Ya da hastalık? Bakarsın annesini falan has-
taneye götürmek zorunda kalmıştır?... Telefon etsem mi?
(Saatine bakar.) Dörde on var! Elli dakika yandı kül oldu!
O hıyar altı dedi mi damlar! Saniye sektirmez!... En iyisi tele-
fon etmek!

*(Telefonu açar. Alıcıyı kulağına götürür. Numaraları çe-
virir.)*

Çaldı!... Alo?

*(Banyo kapısı önündeki sahanlığa küçük bir pano iner.
Bir telefon masası, üstünde telefon. Masanın yanındaki teker-
lekli koltukta oturan Müzeyyen Subaşı. Örgü örmektedir. Ku-
lakları ağır işittiği için, telefonun sesini doğru alamaz.)*

MÜZEYYEN : Kapı galiba? *(Telefon çalar.)* Yoksa telefon
mu? *(Seslenir.)* Güliz, kapıya bakar mısın? *(Telefon ça-
lar.)* Galiba telefon! *(Seslenir.)* Güliz, telefon! *(Alıcıyı
alır.)*

SERDAR : Alo?

MÜZEYYEN : Alo?

SERDAR : Alo, Güzin Hanımla...

MÜZEYYEN : Alo?

SERDAR : Güzin Hanımla...

MÜZEYYEN : *(Keser.)* Sesiniz iyi gelmiyor?

SERDAR : Güzin Hanımla konuşmak...

MÜZEYYEN : *(Keser.)* İbrahim evde yok!

SERDAR : Hayır, İbrahim Beyle değil...

MÜZEYYEN : *(Keser.)* Akşam telefon edin. Saat altıda evde olur!

SERDAR : *(Bağırır.)* Güzin diyorum, Güzin!

MÜZEYYEN : Bir dakika çağırayım!

SERDAR : *(Vericiyi eliyle kapatır.)* Sonunda duyabildi! Yandım, ha evde!...

MÜZEYYEN : *(Seslenir.)* Güzin.

SERDAR : Gelemeyecek!

(Güliz kucağında kedisiyle, hoplayıp sıçrayarak, merdivenlerden iner. Babaannesinin elinden alıcıyı kapar.)

GÜLİZ : Evet, ben Güliz?

SERDAR : Güzin Hanımla konuşmak istiyordum.

MÜZEYYEN : Kimmiş?

GÜLİZ : *(Vericiye)* Ablam evde yok! *(Müzeyyen'e eliyle beklemesini işaret eder. Dudak devinimleriyle alçak sesle ekler.)* Gü-zi-ni-a-rı-yor-lar!

SERDAR : Çıkalı çok oldu mu?

MÜZEYYEN : İyi işte, sen konuş konuşacağını ben odama gidiyorum!.

(Güliz, olduğu yerde ayak değiştirir. Saçlarını silkeleyerek geriye atar. Annesine susmasını işaret eder.)

GÜLİZ : *(Vericiye)* Kesin söyleyemem!

MÜZEYYEN : *(Aynı anda)* Kimmiş?

SERDAR : *(Aynı anda)* Yaklaşık olarak?

GÜLİZ : *(Vericiyi eliyle kapatır? Topuğunu vurarak babaannesine döner.)* Üfff! Amma da meraklı şeysin! Örgünü örsene! *(Vericiye)* Yarım saat falan! Kim aradı diyeyim?

SERDAR : İngilizce öğretmeni! Derse bekliyordum...

GÜLİZ : Herhalde gelir. Yolda olmalı. Trafik falan sıkıştıysa...

SERDAR : Anlaşıldı. Teşekkür ederim.

MÜZEYYEN : Kimmiş?

(Güliz, karşılık vereceği sırada, Serdar telefonu kapatır.)

GÜLİZ : Kapadı! Öğrenmeyiver! Niye bu kadar ilgilisin anlamıyorum? Öğrenmesen olmaz mı yani? *(Kedisini öper. Merdivenlere atılır.)*

(Müzeyyen çıkar. Pano kalkar.)

SERDAR : *(Saatine bakar.)* Dört! Kaltağa bak! Suadiye'den Etiler'e gelecek yarım saat önce evden çıkıyor! Alacağın olsun senin! Namussuz! *(Öfkeyle dolanır.)* Lanet!

(İçkisini yeniler, döner, koltuğa bırakır kendini. Hemen kalkar. Kafeste kaplan gibidir. Durduğu yerde duramaz.)

Saat dört buçuk! Nerde kaldı bu, bu... *(Gerisini söyleyemez.)* Allahın belası, yalancı şeytan!

(Yeniden kendini koltuğa bırakır. Sol eliyle gözlerini kapatır. Az sonra olduğu yerde doğrulur. Bir yudum içer. Koltuğunda kaykılır. Gözlerini kapar. İç çeker.)

(Kitaplığın üstündeki küçük masa saati çalar. Koltuğundan fırlar.)

Bir bu eksikti! *(Saati durdurur.)* Beş! Kurmuş da gitmiş! Offf of of! Dövmeli bu kıızı! Şeytan diyor gelince al ayağının altına... *(Dışarıyı dinler.)* Geliyor! *(Pencereye yaklaşır, perdeyi ucundan aralar.)* Evet, geliyor! Allahım bu ne güzellik! Afet!

(Önce kapıya atılır. Birden durur. Kadehini bırakabilecek bir yer aranır. Karar veremez. Diker, içer. Boş kadehi vestiyere bırakır. Elini kalbine götürür.)

Durmazsa iyi!

(*Çalınmasına kalmadan kapıyı açar. Kollarını iki yana açar.*)

Buyursunlar!

GÜZİN : (*Ürker, geriye kaçır.*) Ay! (*Elini göğsüne götürür.*)
Ödüm koptu!
(*Serdar'ın göğsüne hafif bir yumruk indirir.*) Haydut!

SERDAR : Ne oldu?

GÜZİN : Daha ne olacak? Kapıyı çalmadan birdenbire açınca...

SERDAR : Pencereden geldiğini gördüm. İki saattir seni bekliyordum...

GÜZİN : Ödümü kopardın! Bu ne biçim karşılama? (*Solur.*)
Asansör boşluğuna düşmüş gibi oldum!

SERDAR : Özür dilerim. Geçsene...

GÜZİN : (*Ayak burunları üzerinde doğrulur. Yöresine bakınır.*) Paspas yok mu burada?

SERDAR : Paspas mı?

GÜZİN : Evet, paspas! Görmüyor musun ayaklarım sırlıklam!

SERDAR : (*Yöresine bakınır.*) Ha evet. Yok galiba!

GÜZİN : Paspas yoksa başka bir şey bul! Az önce BMW'li bir oğlan, üstüne de sen! Karşıdan karşıya geçerken az kaldı ezecekti beni! Kurtulayım derken bir su birikintisine battım çıktım! Bir su borusu mu patlamış ne? Ayaklarım berbat!

SERDAR : (*Güzin'i dirseğinden destekler.*) Aldırma, öyle geç!

GÜZİN : *(Direnir. Ayak burunları üzerinde sekerek)* Geçmem!

SERDAR : Önemi yok, ev temizlenecek nasıl olsa!

GÜZİN : Ay, kapıda kaldım!

SERDAR : Ben de kalma diyorum! *(Güzin'i içeri alır. Kapıyı kapatır.)*

GÜZİN : Böyle içeri taşıyamam ayaklarımın çamurunu! Bakıp durma da bir şey bul! Kuru bir bez falan...

SERDAR : *(Portmantodan İlter'in yün atkısını alır, uzatır.)*
Al!

GÜZİN : Atkı bu?

SERDAR : Evet!

GÜZİN : Olur mu?

SERDAR : Ne önemi var?

GÜZİN : Senin mi?

SERDAR : Değil ama...

GÜZİN : Öyleyse?

SERDAR : Benim sayılır!

GÜZİN : Olmaz!

SERDAR : Canı çıkmış görmüyor musun?

GÜZİN : Gördüğüm kadarıyla yepyeni, pırl pırl! Başka bir şey bul!

SERDAR : *(Bir sehpa örtüsü kapar getirir. Güzin'in önünde eğilir.)* Uzat ayağını!

GÜZİN : *(Örtüyü Serdar'ın elinden çeker alır.)* Delirdin mi sen? Şuna da bak! Sehpa örtüsüyle ayakkabı silecek! Arkadaşın da tam bulmuş evini bırakacak adamı!

SERDAR : Yıkanacak nasıl olsa!

GÜZİN : Olmaz! *(kısa bir arandıktan sonra)* Mendilini ver!

(Serdar, şaşkın, ceplerini arar.)

Mendilin yok mu?

SERDAR : Olması gerekir.

GÜZİN : Yoksa mendilsiz mi dolaşıyorsun?

SERDAR : Buldum! *(Mendilini çıkarır.)*

GÜZİN : *(Sağ ayağını uzatır.)* Sil!

(Serdar kararsızlık geçirir.)

(Topuğunu vurur, sabırsızlanır.) Yıkanacak nasıl olsa!

SERDAR : Haklısın!

GÜZİN : Topuklarını, dikiş aralarını!.. *(Ayakkabısının silinmesini izler.)* Çamur kalmasın!

SERDAR : *(Silerken)* Gelmeyeceksin diye ödüm koptu!

GÜZİN : *(Alaycı)* Ay senin de mi ödün koptu! *(Değişir.)* Doğrusunu istersen gelmeyecektim!... Oldu, teşekkür ederim! *(Ayak değiştirir. Sol ayağını uzatır.)* Bunu da lütfen!

SERDAR : Gelmeyecek miydin, neden?

GÜZİN : *(Evi inceleyerek)* Gelmemem daha doğru olurdu da ondan! Böyle, hiç bilmediğim bir eve... *(Ayakkabısının silinmesini izler.)* Burnunu... Dikiş aralarını... Çamurlu...

SERDAR : Görüyorum.

GÜZİN : Aferin! *(İncelemesini sürdürür.)* Doğrusunu istersen evi... Biraz da evi merak ettiğim için geldim... *(Ayağını çeker.)* Teşekkür ederim.

(Portmantonun önünde duran İlder'in terlikleri gözüne iştir. Ayakkabılarını çıkarır, terlikleri giyer. Ayaklarına iyice büyük gelen terliklerle evin içine dalar.)

Terliklerle nasılım?

SERDAR : Çok hoş!

GÜZİN : Yeni evleri gezmeye bayılırım. *(Bakınır.)* Çok güzel! Bütün ölçüleri tutarlı, orantılı!... Bir daha dünyaya gelsem mimar olurum!..

(Çantasını masaya bırakır. Dolaşarak yemek salonunu inceler. Mutfağın kapısından bakar. Döner, üst kata çıkan merdivenlere doğru atılırken terliğin teki ayağından fırlar. Seke seke geri döner terliği giyer.)

Ay, çok eğleniyorum!...

SERDAR : Pardösünü alayım?

GÜZİN : İstemez! Fazla gelince ben çıkarırım!

SERDAR : Rahat ederdin!

GÜZİN : Böyle de rahatım!

SERDAR : Ev oldukça sıcak!

GÜZİN : Sen benim gözümün içine bir baksana!

SERDAR : Ne oldu yine?

GÜZİN : Ben yemem bu numaraları! Hemen öyle üstüme atılmaya falan kalkma itilirim!

SERDAR : *(Bozulur.)* Ömürsün doğrusu!

GÜZİN : Judo bilir misin?

SERDAR : Hayır.

GÜZİN : Ben, evet!

SERDAR : Yaaa...

GÜZİN : Kendimi korumak zorunda kalırsam... *(Serdar'ın üstüne yürür.)* Karşımdakinin *(Serdar geriler.)* Kolunu kaptığım gibi, küt, sırtını yere yapıştırırım!

SERDAR : Bravo!

GÜZİN : İnanmadın galiba? *(Serdar'a doğru bir hamle yapar.)*

SERDAR : *(Geriler.)* İnanđım, inandığım!

GÜZİN : *(Hamlesini durdurur.)* Sataşmayana dokunmam!

SERDAR : Çok iyi edersin!

GÜZİN : *(Gülümseyerek)* Ama gönlüm olursa...

(Ayağında kocaman terlikler,parkelerin çizgilerini izleyerek, ip cambazları gibi kollarını yana açıp denge sağlayarak, yürür; gittikçe keyiflenir.)

SERDAR : *(Umutla)* Ama gönlün olursa?...

GÜZİN : Kendim sataşırım!

SERDAR : Çok hoş kızsın!

GÜZİN : Biliyorum! Öyleyimdir, başka?

SERDAR : Başka...

GÜZİN : Bekliyorum, başka, devam et?

SERDAR : Ömürsün yani...

GÜZİN : Onu az önce söyledin! Başka sözün yok mu?

SERDAR : Var ama söylemekte kararsızım!

GÜZİN : *(Cambazlık oynamayı bırakır. Olduğu yerde ağır ağır dönerek evi incelerken)* Neden o?

SERDAR : Bilmem ki hoşuna gider mi?

GÜZİN : Belki de gider!

SERDAR : Hele bir düşüneyim bakayım...

GÜZİN : Evet, düşün taşın öyle söyle! Oynadın mı taşını geri almaca yok! Mat olursun!

SERDAR : Oldum bile!

GÜZİN : Aferin, doğru oynamaya başladın! *(Sırtı Serdar'a doğru dönük, hafif geriye eğilir.)* Pardösümü alır mısın lütfen...

SERDAR : Üşümezsin değil mi?

GÜZİN : *(Güler.)* Ay bu çok hoş işte! Bir aferin daha...

(Pardösüsünü verdikten sonra Serdar'a döner, diliyle yanağını şişirir, parmak ucuyla şişirdiği yeri işaret ederek, hafifçe eğilir.)

Şuradan küçük bir öpücük alabilirsin. Bu inceliğinin karşılığı.. *(Serdar pardösüyü portmantoya götürür.)*

SERDAR : Alacağım olsun!

GÜZİN : Hesap açmıyorum! *(Salonu inceler.)* Ne kadar da dağınık!

SERDAR : Ne yazık ki öyle!

GÜZİN : Arkadaşın yeni taşınmış olmalı? *(Ayak ucuyla kitap kutularını iteler.)*

SERDAR : Dün taşındı.

GÜZİN : Yaman adamsın!

SERDAR : Niye?

GÜZİN : Oğlan dün taşınmış bugün anahtarı koparmışsın!

SERDAR : Kardeş gibiyizdir!

GÜZİN : Allah için!

SERDAR : Çocukluktan beri! Birlikte büyüdü, birlikte okuduk, birlikte hayata atıldık...

GÜZİN : Aman ne iyi!

SERDAR : Benden hiçbir şeyini esirgemez!

GÜZİN : Ya sen?

SERDAR : Ben de öyle!

GÜZİN : Acaba?

SERDAR : Doğal değil mi?

GÜZİN : Hiç sanmıyorum!

SERDAR : Bu işler karşılıklıdır. Tek yanlı yürümez!...

GÜZİN : *(Birden verilmiş bir kararla)* Hadi öyleyse, sıva kol-larını! *(Ayakkabılarını giyer.)*

SERDAR : Hayrola?

GÜZİN : Şu eve önce bir çeki düzen verelim!

SERDAR : İyi ama... Kuzum... Biz bugün... bunun için mi...
(Yaklaşır, Güzin'in elini tutmak ister.)

GÜZİN : *(Serdar'ın elini iter. Yemek masasına doğru ilerler.)*
Gereksiz sözleri bırak şimdi! Bu evin bu dağınık hali beni üzüyor! Bu masa burada âdeta atılmış kalmış!... Tam mutfağın kapısına karşı... *(Yemek masasının sandalyelerini yanlara çeker.)* Hadi, ne duruyorsun? Yardım etsene!

SERDAR : *(Kararsız.)* Yani, şimdi ev mi yerleştireceğiz?..

GÜZİN : Hayret!

SERDAR : Nedir hayret olan?

GÜZİN : Senin hiç böyle biri olduğunu düşünemezdim!

SERDAR : Ne gibi?

GÜZİN : Bu evin bu karışıklığı seni hiç mi rahatsız etmiyor yani?

SERDAR : Niye etsin?

GÜZİN : Birbirimize hiç benzemiyoruz öyleyse! Dağınıklık dehşetli iter beni! Havamı bozar! Dört bir yan böyle dağınık iken değil sevişmek, konuşmak bile içimden gelmez! Hadi, tut, bir işe yara! *(Masayı bir ucundan kaldırarak.)* Şu masayı biraz içeriye, bahçeye doğru alalım...

(Serdar masayı karşı ucundan tutar, kaldırır.)

Yazık! Çok yazık!...

SERDAR : Bana mı acıyorsun?

GÜZİN : Hayır arkadaşına! Doğru dürüst yardım edecek kimsesi yok galiba? Bütün arkadaşları senin gibiye...

(Masayı, yeni yerine taşır, bırakırlar. Güzin, masadan sonra, neyi nereye koyacağını araştırarak çevresini bakınır.)

SERDAR : Arkadaşım bizden yardım istemedi ki!..

GÜZİN : O istemeyebilir ama hazır yapılmış görürse neden yardım ettiniz demez herhalde!.. *(Kendi kendine)* Bu kitaplığın yeri de iyi değil! *(Serdar'a)* Ne iş yapıyor?

SERDAR : Kim?

GÜZİN : Arkadaşın? *(Karşılık beklemeden)* Bu kitaplığın yerini beğeniyor musun?

SERDAR : Beğenmesem de...

GÜZİN : *(Keser.)* Hayır, daha iyi bir yere alırsak arkadaşın niye aldınız demez herhalde! Evet, ne iş yapıyor?

SERDAR : Gazeteci!

GÜZİN : Çok ilginç! Adı?

SERDAR : Niye soruyorsun?

GÜZİN : Tanıyor muyum diye! Köşe yazarı röportaj yazarı falansa?

SERDAR : Değil yazı işlerinde çalışıyor.

GÜZİN : Kitaplığı dibe almalı! *(Kitaplıktan bir kitap çeker.)*
Lolita! *(Serdar'a)* Okudun mu?

SERDAR : Hayır!

GÜZİN : Çok sevmiştim! Orta yaşlı bir adamın onbeş yaşında bir kıza aşkı. Çok güzel anlatılıyor. *(Lolita'yı yerine bırakır. Raflardaki kitapları incelemeye dalar. Sevinçle başka bir kitap çeker.)* Ah, Rilke! Ne zamandır bu kitabı okumak istiyordum! Alabilir miyim?

SERDAR : Al!

GÜZİN : Aldığımı arkadaşına söylersin olur mu? Bir iki günde okur geri veririm...

SERDAR : O kadar acele etmesen de olur!

GÜZİN : Sen yine de benim aldığımı söyle! Belki arar, merak eder. Sen okudun mu?

SERDAR : Okuyamadım.

GÜZİN : Zaten sen bir şey okumazsın ki! Senin ağzından bir kez olsun kitap sözü duymadım!

SERDAR : Bilgiçlik taslamaktan hoşlanmam!

GÜZİN : Sen mi?! *(Değişik)* Arkadaşın okumayı seviyor olmalı?

SERDAR : Mesleği! Ayrıca zaman da ayırabiliyor!

GÜZİN : Tabii, en başta şiiri?

SERDAR : Lisedeyken yazmaya çalışırdı...

GÜZİN : Sonra?

SERDAR : Şair olmadığını anladı, bıraktı.

GÜZİN : Senin şiirden falan hoşlandığını sanmıyorum! (*Serçe parmağının ucunu kitaplığın rafından geçirir. Parmağına bakar.*) Bu evde önemli bir şey eksik!

SERDAR : Neymiş o?

GÜZİN : Kadın! (*Parmağının ucunu siler.*) Raflar toz içinde! Bir toz bezi bulabilir misin bana?... Bekâr değil mi?

SERDAR : (*Boş bulunur.*) Kim?

GÜZİN : Kimden söz ediyoruz?

SERDAR : (*Kararsız*) Eh...

GÜZİN : Eh mi? Nasıl eh?

SERDAR : (*Güzin'in ilgisinden kuşkulandırmıştır.*) Yani, bugünlerde öyle...

GÜZİN : Ne demek o? (*Plak kutusunu karıştırır.*)

SERDAR : Yakında evleniyor!

GÜZİN : Kiminle?

SERDAR : Yıllardır sevdiği bir kızla!

GÜZİN : Ne iyi! Sevindim arkadaşının hesabına! Biraz anlat-sana?

SERDAR : Ne anlatayım?

GÜZİN : Nasıl bir kız? (*Plakları incelemeyi sürdürür.*)

SEDAR : (*Ne diyeceğini bir süre kestiremez.*) Çok... az...

GÜZİN : Anlayamadım?

ŞERDAR : Tanıştırmadı ama anlattıklarından biliyorum...

GÜZİN : Bugüne kadar niye evlenmediler?

SERDAR : Neden olacak? Bizimkinin huysuzluğundan!

GÜZİN : Yaaa!

SERDAR : Kız uzun süre evlenmeyi göze alamadı! Çok iyi çocuktur ama, bir arada olunca...

GÜZİN : Evet?

SERDAR : Geçinilmesi zordur!

GÜZİN : Çok güzel plakları var!

SERDAR : Meraklı geçinir!

GÜZİN : Burası bu kadar karışık olmasa, hiç değilse oturup Mozart'ın Hafif Gece Müziğini dinlemek isterdim...(Elindeki plağı yerine bırakır.) Bu devetabanı da ne?

SERDAR : Beğenmedin mi?

GÜZİN : Böyle baş köşede?

SERDAR : Bana kalırsa yeri çok iyi! Işık alıyor, güneş görmüyor, çok da güzel duruyor! Belki de bütün evde yerini bulan tek şey o!...

GÜZİN : Arkadaşın nereden bulmuş bu heyulayı?

SERDAR : Ben hediye ettim!

GÜZİN : Anlamalıydım!.. Herhalde çiçekçiden satın almadın?

SERDAR : Hayır, kendim yetiştirdim! Nasıl, iyi yetiştirmiş miyim?

GÜZİN : Yetiştirmesine yetiştirmişsin ama sonunda başından atmış kurtulmuşsun! Az kaldı arkadaşın gözümden düşecekti! Böyle evinin baş köşesini fıçı azmanı bir devetabanına ayıran bir adam doğrusu pek akıllı biri sayılmaz!.. Buraya okuma koltuğu yakışır... (*İlter'in romanı eline geçer. Karıştırır.*) Bu da ne?

SERDAR : Bilmem!

GÜZİN : İlter Tezcan kim?

SERDAR : Arkadaşım.

GÜZİN : O da mı arkadaşın?

SERDAR : Yani, bu evin sahibi.

GÜZİN : Roman mı yazıyor? *(Bir iki satır okur.)* Çok güzel başladı. Yaz sonlarında bir akşam... *(Serdar'a)* Sever misin? Duygularla dolu bir mevsimdir!

(Roman elinde kendini okuma koltuğuna bırakır.)

SERDAR : Evin düzene sokulması bitti mi?

GÜZİN : Daha önemli bir işim var şimdi: Okuyorum!

SERDAR : Demek bu karışıklık içinde...

GÜZİN : Ne olursun sus!

SERDAR : Okuyabiliyorsun öyle mi?

GÜZİN : Görüyorsun ki dinlemiyorum!

SERDAR : İyi vallaha!

GÜZİN : Rica ediyorum...

SERDAR : Pes doğrusu!

GÜZİN : Şu perdeyi biraz açsana...

SERDAR : Burası pek mi karanlık!

GÜZİN : Biraz nazik ol da dediğimi yap lütfen!

SERDAR : *(Bir adım yaklaşır.)* Kuzum neden bu kadar katı yürekliisin? Niye beni anlamak istemiyorsun?

GÜZİN : Lütfen! *(Okumasını sürdürür. İkinci sayfaya geçer.)*

SERDAR : Bana söz hakkı bile tanımıyorsun!

GÜZİN : *(Okumayı bırakır.)* Anlaşılan okutmayacaksın!
Söyle bakalım yakınman niye?

SERDAR : Biliyorsun ki...

GÜZİN : Neyi biliyorum?

SERDAR : Seni seviyorum!

GÜZİN : Yakınman bu mu?

SERDAR : Seninle ilk kez başbaşa kalıyoruz...

GÜZİN : İyi ya, memnun olacağına...

SERDAR : Ama sen yaklaşacağına benden kaçıyorsun...

GÜZİN : *(Değişik)* Arkadaşının romancı olduğunu söyleme-
din bana?

SERDAR : Düne kadar ben de bilmiyordum!

GÜZİN : Arkadaşın herhalde çok alçakgönüllü bir insan ol-
malı?

SERDAR : Onu da nereden anladın?

GÜZİN : Durmadan kendinden söz eden, kendini öven biri
olsa roman yazdığını bilirdin! Dün tanışmadığınıza göre?

SERDAR : Roman yazmaya yeni başlamış!

GÜZİN : Yeni başlamış ama, giriş harika! Çok da iyi gidi-
yor. Elimden bırakamıyorum! *(Birinci sayfayı uzatır.)*
Otur, sen de oku!

SERDAR : Biz buraya roman okumak için mi geldik?

GÜZİN : Ya niçin geldik?

SERDAR : Çocuk gibi davranma! *(Yaklaşır, Güzin'in elini
almak ister.)* Seni çok seviyorum!

GÜZİN : *(Elini kaçıır.)* Anladığım kadarıyla sadece beni istiyorsun! Sevmek bu değil!

SERDAR : İstemek sevmektir!

GÜZİN : Yanılıyorsun!

SERDAR : Sevmek de istemek!

GÜZİN : Hayır!

SERDAR : Evet!

GÜZİN : Bu senin anladığın sevgi, benim değil!

SERDAR : Seninkisi başka türlü mü?

GÜZİN : Sevmek, birlikte olmaktan hoşlanmak, mutluluk duymak, sevdiği insanı mutlu etmeye çalışmaktır. Açarmısın lütfen şu perdeleri?

SERDAR : Böyle daha iyi değil mi?

GÜZİN : Değil!

SERDAR : Daha başbaşa, gözlerden uzak, kabuğumuz içinde...

GÜZİN : *(Kalkar.)* Böyle, kendime aç kedilerin ciğere bakar gibi bakılmasından hiç mi hiç hoşlanmıyorum, bunu bil *(Yakınındaki perdeyi açar.)*

SERDAR : Seni sevmek istemekle kötü bir şey yaptığımı, ben de hiç mi hiç sanmıyorum! *(Başka bir perdeyi açar.)* İşte açtım, gönlün olsun!

GÜZİN : Teşekkür ederim! *(Perdenin öbür kanadını açar.)* Perdeler de pek temiz sayılmaz! *(Elinin tozunu üfler.)*

SERDAR : Herhalde! *(Yaklaşır.)* Beni yanlış anladın!

GÜZİN : *(Uzaklaşır.)* Aksine doğru anladım!

SERDAR : Hem de çok yanlış anladın!

GÜZİN : Ben de çok doğru anladım diyorum!

SERDAR : (*Yaklaşır.*) Kimbilir, belki de duygularımı yanlış anlatıyorum, ya da anlatmasını bilmiyorum?

GÜZİN : (*Uzaklaşır.*) Duyguların apaçık ortada! Sadece istemesini biliyorsun, durmadan istiyorsun! Arkadaşımdan evini, benden senin olmamı, daha başkalarından kimbilir daha neler! Karşılığında verdiğin ne?

SERDAR : Beni üzdüğün yeter! Günlerdir başbaşa kalacağımız bugünü bekledim, geceleri gözüm uyku tutmadı! Bırak da (*Yaklaşır kollarını açar.*) Seni kollarıma alayım, bir kez olsun kucaklayayım!

GÜZİN : (*Geri çekilir.*) Kapatalım bu konuyu?

SERDAR : Saat beş buçuk!

GÜZİN : Ne çıkar?

SERDAR : Altıya on kala çıkmalıyız!

GÜZİN : Neden, karına sözün mü var?

SERDAR : Altıda İlter gelecek!

GÜZİN : (*Sevinçle*) Sahi mi?

SERDAR : Sevindin mi?

GÜZİN : Tabii!

SERDAR : (*Hayretle*) Allah Allah! Niye?

GÜZİN : Tanışmak istiyorum!

SERDAR : Tanışmak mı?

GÜZİN : Pek mi şaşırdın?

SERDAR : Ne bileyim?... şey... yani... biraz tuhaf kaçmıyor mu?

GÜZİN : *(Atak)* Ne varmış tuhaf kaçacak? Yoksa seninle yalnız görünmekten çekindiğimi falan mı sanıyorsun? *(Bir şeyler söylemek isteyen Serdar'ın konuşmasına sıra bırakmaz.)* Niye çekineyim? Ben senin gibi evli değilim ki! Hem çekinecek ne var seninle aramızda? Metresin miyim? Olmadığımı sen de biliyorsun, ben de! Arkadaşı- na övünmek için bir şeyler uydurdunsa o başka... Hoş, uydurdunsa daha iyi. Kalmam yerinde olur. Arkadaşın gözleriyle görür, aramızda hiçbir şey olmadığını anlar, senin de ne yalancı olduğunu öğrenir! Bundan sonra arkamdan bir şeyler uydurmaya kalkamazsın!...

SERDAR : Bitti mi?

GÜZİN : Hayır, bitmedi!

SERDAR : Öyleyse tamamla!

GÜZİN : Daha geleli bir saat oldu olmadı beni sepetlemeye kalktın! Bilseydim hiç gelmezdim! Daha saat altı. Eve saat dokuzda döneceğimi söyledim. Üç saat sokaklarda dolanamam ya! Burada kalır, hiç değilse İlder'le tanışırım. Beni sokağa atmaya kalkmaz herhalde!

SERDAR : Yalnız gelmeyebilir!

GÜZİN : Yalnız gelecek!

SERDAR : Ne biliyorsun?

GÜZİN : Bu evin, bu eşyaların neresine değsen yalnızlık kuyor! Uzun boylu mu?

SERDAR : Pek değil!

GÜZİN : Önemi yok! Müzikten, edebiyattan söz edecek bir dost kazanacağım...

SERDAR : *(İğneli)* Yalnız müzikten edebiyattan mı? Mimarlıktan, iç dekorasyondan...

GÜZİN : İyi söyledin! Mimarlıktan, iç dekorasyondan...

SERDAR : Evini yerleştirmesine yardımcı olursun!

GÜZİN : Tabii olurum! Neden olmayayım! Hem de seve seve! Ne de olsa bu işlerden bir erkekten daha iyi anlarım...

SERDAR : Yanlız bu işlerden mi? Romandan da!...

GÜZİN : Unuttun galiba, Fransız filolojisini bitirdim!

SERDAR : Ben hiçbir şeyi unutmadım! Her şeyi unutan, işine geldiği gibi hatırlayan sensin!

GÜZİN : Öyle mi?

SERDAR : Evet, öyle!

GÜZİN : Neymiş benim unuttuğum?

SERDAR : Daha dün telefonda başka havalar çalıyordun! Sendeki bu değişikliğin nedenini anlamadığımı mı sanıyorsun?

GÜZİN : Bayılıyorum bu yorumlarına! Tanıştığımızdan beri kendi kendine gelin güvey olup duruyorsun! Seninle arkadaşlıktan öte bir adım atamayacağımızı bir türlü anlamak istemedin! Ben dün neysem bugün de oyum!

SERDAR : Ben anlayacağımı anladım!

GÜZİN : Hiçbir şey anlamadın, anlayacağın da yok! Seninle ikimiz o kadar değişik, birbirinden o kadar ayrı yaradılışta iki insanız ki beni anlayabilmen olanaksız!

SERDAR : Niyetin açık, gün gibi ortada!

GÜZİN : Neymiş niyetim? Söyle de ben de bileyim öğreneyim bari?

SERDAR : *(Saatine bakar.)* Yolda söylerim! *(Gider, Güzin'in pardösüsünü alır.)* Hadi, çıkmamız gerekiyor, iznimiz buraya kadar!

GÜZİN : Pardösümü yerine as!

SERDAR : Tartışmayalım!

GÜZİN : (*Serdar'ın elinden pardösüsünü çeker alır.*) Sen çık!

SERDAR : Ne demek o?

GÜZİN : (*Pardösüsünü yerine asar.*) Ben kalıyorum demek!

SERDAR : (*Pardösüyü alır.*) Niyetini açığa vurdun işte!

GÜZİN : Az önce de söylemiştim, (*Pardösüsünü Serdar'ın elinden alır.*) saat dokuza kadar vaktim var... (*Pardösüyü yerine asar.*)

SERDAR : Sadece o kadar mı?

GÜZİN : Evet, o kadar!

SERDAR : Daha başka?

GÜZİN : Daha başka ne olsun? Saat dokuzdan önce eve dönmek istemiyorum. Saat dokuza kadar gidecek başka yerim de yok!

SERDAR : Üç ay sonra seni bu eve tam olarak yerleşmiş görürsem hiç şaşmam!

GÜZİN : (*Kızgın*) Yani?

SERDAR : Yani İlter'in karısı olarak!

GÜZİN : Biliyor musun sadece anlayışsız değil çok da fesat yüreklisin! Ben daha İlter'in yüzünü bile görmedim!

SERDAR : Evini görmek yeter!

GÜZİN : Ne demek o?

SERDAR : Evini beğendin!

GÜZİN : Üstelik de küstahsın!

SERDAR : Sadece açıksözlüyüm!

GÜZİN : Açıksözlülük kim sen kim! Sadece kabasın! Düpe-
düz kabalık ediyorsun!

SERDAR : Söylediklerimin doğru olduğunu sen de biliyor-
sun!

GÜZİN : *(Sokak kapısını açar.)* Buyurun!

SERDAR : Ne o, beni kovuyor musun?

GÜZİN : Bu sözlerinden sonra seninle bir arada bir dakika
bile kalamam!

SERDAR : İyi ya seni tutan mı var? Çıkıp gidebilirsin...

GÜZİN : Acele eden, gitmek isteyen sensin! Hadi, güle
güle...

SERDAR : Hay hay, dilediğin gibi olsun, gidiyorum, sözlerim
doğru mu değil mi yakında görüşürüz!

GÜZİN : Görüşürüz!

SERDAR : *(Çıkarken)* Talihin açık olsun!

GÜZİN : Senin duana gereksinmem yok! Güle güle!

*(Serdar'ın arkasından kapıyı neredeyse çarparak kapatır.
Elinde İlter'in romanı, salona döner söylenerek perdeleri
düzeltir.)*

Fesat yürekli! Palavracı! Aklına geleni söylüyor! Üstelik
de saldırgan... Yediği naneye bak! İlter'in evini doğru dürüst
görsem bari!

(Salonun ortasında, kısa bir süre yöresini inceler.) Kötü
bir eve benzemiyor... Tek kusuru yeni oluşu... Anısız!
İnsana hiçbir şey hatırlatmıyor...

*(Müzik setine Mozart'ın Hafif Gece Müziği'ni koyduktan
sonra mutfak kapısına yaklaşır.)*

Mutfak zararsız, banyosu, üst katı nasıl acaba?

(Üst kata çıkar.)

(Kapı dışardan anahtarla açılır. İlder bir şarkı mırıldanarak girer. Bir elinde el çantası; öbür elinde küçük bir yiyecek paketiyle koluna sıkıştırdığı portakal dolu bir kesekâğıdı vardır. Ayağının ucu, omuzunun yardımıyla kapıyı kapatır. Yüzünü eve dönünce müziği duyar. Bakışları portmantoda asılı duran Güzin'in mantosuna takılır. Şarkısı dudaklarında söner.)

İLTER : (Söylenir.) Al sana, hâlâ gitmemişler! Sen gel de Serdar gibi hergeleye inan, iyilik et!

(Kısa bir süre, eli kolu dolu evi dinler.) Nerede bunlar? Bu kızın paltosu olacak, Serdar'ınki?... Üst kattalar herhalde?... Ulan Serdar, Ah ulan Serdar, halıyı yaysanız yeterdi ha! Palavracı kerata!...

(Ellerini boşaltmak için portmantonun önündeki ayakkabı dolabına doğru eğilir. Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyar. Başını merdivene döndürür. Dikkati dağılmıştır. Ayakkabı dolabı üstüne bırakmak istediği portakal kesekâğıdını devirir. İçindekiler yere yuvarlanır.)

GÜZİN : (Merdivenlerden) Ah, siz misiniz? Ürküttüm mü sizi? (Basamakları koşarak iner.) Yardım edeyim...

(Roman dosyası hâlâ elindedir. Dosyayı göğsü ile birleştirir. Yerden aldığı portakalları bir bir dosyanın üstüne koyar.)

Siz İlder Beysiniz değil mi?

(İlder de ona uymuş, çömelmiş portakal toplamaktadır.)

İLTER : Evet!

GÜZİN : Yanılmamışım! (İlder'in elindeki portakalı ister.) Verin! (Aldığı portakalı kendi topladıklarına katar.) Ben Güzin! (Yineler.) Verin!

İLTER : *(Yerden aldığı portakal uzatır.)* Buyurun!.. Memnun oldum!

GÜZİN : Ben de....

*(İlter şaşkındır. Bir yandan Güzin'in güzelliğine hayran-
dır. Öte yandan akli Serdar'dadır. Serdar'ın nerede oldu-
ğunu, nereden çıkacağını merak eder. Serdar'ın talihine
imrenir. Bu ruh durumu içinde kendini tam denetleye-
mez? Elinde olmadan iç çeker.)*

İLTER : Ah ah ah!

GÜZİN : Hayrola? Bir şey mi oldu?

İLTER : *(Bocalar.)* Yoo, hayır, hayır...

GÜZİN : Bir şeye mi canınız sıkıldı?

İLTER : *(Gülümsemeye çalışır.)* Önemli değil

GÜZİN : Elinizdeki portakalı verir misiniz?

İLTER : Buyurun.

*(Toparlanmaya çalışır. Mutfağa geçer. Küçük bir meyve
sepetiyle döner.)* Portakalları buna aktarsak?

GÜZİN : İyi olur!

*(Dosyanın üstündeki portakalları sepete aktarır. Sepeti İl-
ter'in elinden alır.)*

Bakın yerde iki tane kaldı, siz onu alın ben de bunu...
*(Yerde, ters yönlerdeki portakalları almak için birbirleri-
ne sırtlarını dönerler. Eğilecekleri sırada, akli yine az
önceki düşüncelere takılan İlter boş bulunur, iç çeker.)*

İLTER : Ah ah!

GÜZİN : *(İlter'e döner.)* Yine iç çektiniz?

İLTER : *(Bocalar.)* Ben mi?

GÜZİN : Siz! Farkında değil misiniz?

İLTER : Tuhaf! İnanın farkında değilim!

GÜZİN : Sizin mutlaka bir sıkıntınız var?

İLTER : Bilmem? Bazen hiç olmayacak şeyler aklıma takılır da...

GÜZİN : Anlıyorum! Sizin için çok olağan! Portakalları alalım... *(Ters yönlerle döner, eğilirler.)*

İLTER : *(Dalgın)* Alalım...

GÜZİN : *(Sözünü sürdürür.)* Evet, çok olağan, çünkü romancısınız.

(Portakalları yerden aldıktan sonra doğrulurlarken çarpışırlar.)

İLTER : Özür dilerim!

GÜZİN : Kabahat sizde değil bende. Bakın, *(Romanı gösterir.)* tanıdınız mı?

İLTER : *(Hayretle)* Evet, ama...

GÜZİN : İzninizi almadan okumaya kalktığım için kızmazsınız ya bana?

İLTER : Okudunuz, öyle mi!

GÜZİN : *(Elindeki sepeti gösterir.)* Nereye bırakalım bunu?

İLTER : Bana verin. Demek okudunuz?

GÜZİN : Yıkanmaları gerekir!

İLTER : Ben sonra yıkarım.

GÜZİN : Siz işten geldiniz, yorgunsunuz. Ben yıkayabilirim... *(Mutfağa geçer.)*

İLTER : *(Güzin'i izler.)* Okudum diyordunuz?

GÜZİN : Salonda masanın üstünde duruyordu. Gözüme ilişti. Şöyle bir bakayım dedim. Bir iki satır okuyunca elimden bırakamadım.

İLTER : *(Mutfak kapısında kalır.)* Doğru mu söylüyorsunuz?

GÜZİN : Ne zaman bitireceksiniz?

(Mırıldanırcasına)

İLTER : Tuhaf!... Şaşılacak şey!...

GÜZİN : *(Salona döner.)* Sonu ne olacak? Kızla erkek ayrılacaklar mı?

İLTER : Henüz ben de tam bilmiyorum!

GÜZİN : *(İlter sözünü tamamlamadan)* Ay ne olur ayrılma-sınlar! Sonun ne olacağını öyle merak ediyorum ki, ne zaman bitireceksiniz?

İLTER : Bana kalsa bir an önce bitirmek isterim ama...

GÜZİN : Öyleyse bitirin! Neden bitirmiyorsunuz?

İLTER : Vakit sorunu... Görüyorsunuz, taşınma, yerleşme, dışardaki işim...

GÜZİN : Gelen giden!

İLTER : O da var!

GÜZİN : Ne kadar yazık!

İLTER : Bir kez yazmakla iş bitmiyor ki! Yazıyorum, düzeltiyorum, tape ediyorum, yine düzeltiyorum...

GÜZİN : *(Keser.)* Ben size yardım edemez miyim?

İLTER : Nasıl?

GÜZİN : Evet, edebilirim! Hem de seve seve! On parmakla daktilo yazarım... Yazdıklarınızı bana verin, tape etmekle vakit yitirmeyin!...

(Güzin'in güzelliği yanı sıra, romanına gösterdiği ilgi, anlayışlı bulduğu davranış, İlter'in hayranlığını daha da artırır. Serdar'ın talihini neredeyse kıskanmaya başlar. Yine iç çeker.)

İLTER : Ah ah ah!

GÜZİN : Kuzum, nedir sizin canınızı sıkan? Niye açık açık söylemiyorsunuz?

İLTER : Ah şu Serdar?

GÜZİN : Serdar mı canınızı sıktı?

İLTER : Ne talihli adam!

GÜZİN : Serdar mı talihli adam?

İLTER : Evet! Serdar!...

GÜZİN : Serdar'ın imrenilecek nesi var anlayamadım doğrusu!

İLTER : Çoktan beri mi arkadaşsınız?

GÜZİN : (*Hayretle*) Kim? Ben mi?

İLTER : Evet, yani...

GÜZİN : Çoktan beri arkadaş olduğumuzu mu söyledi size?
Ah şu erkekler! Nasıl da övünmesini severler! Övünmek için nasıl da palavra sıkarlar! Kimbilir benim için ne yalanlar uydurdu size!..

İLTER : (*Bakınır.*) Biraz yavaş!

GÜZİN : Öfkelendim! Yalana tepem atar!

İLTER : (*Üst katı işaret eder.*) Ama.. şey...

GÜZİN : Ama, ney?

İLTER : Duyabilir?

GÜZİN : Kim?

İLTER : Serdar!

GÜZİN : Serdar gitti!

İLTER : Gitti mi, nereye?

GÜZİN : Ne bileyim ben! Herhalde evine! Bunda anlaşılacak ne var? Gitmesi gerekirdi gitti! Birlikte olmamızın bir anlamı yoktu ki! O da anladı gitti! Hem duysa ne olur?... Serdar'la ben birbirimize o kadar ters düşen insanlarız ki! Herhalde siz de görüyorsunuz?

İLTER : Evet, görüyorum!

GÜZİN : Örneğin ben müzik severim...

İLTER : Serdar sevmez!

GÜZİN : Yalruz müzik mi? Edebiyat, resim, iç dekorasyon...

İLTER : Sahi! İç dekorasyondan da anlar mısınız?

GÜZİN : En büyük tutkum!

İLTER : Şu evi düzenine sokmakta bana biraz yol gösterecek...

GÜZİN : *(Keser.)* Siz o konuyu bana bırakın! Siz romanınızı yazmaktan başka bir şey düşünmeyin...

İLTER : Size nasıl, nasıl, teşekkür...

GÜZİN : *(Keser.)* Teşekkür etmeniz gerekmez! Güzel bir romanın yazılmasına katkıda bulunmak az şey mi!

İLTER : *(Coşkulu)* Siz!... siz.. siz... *(İç çeker.)* Ahhh!

GÜZİN : Evet? Ben?

İLTER : Siz!...

GÜZİN : Dinliyorum?

İLTER : Siz, siz bir meleksiniz!

GÜZİN : O kadar abartmayın! Sadece edebiyatı sanatı seven bir kadını, o kadar! Hadi, isterseniz hemen oturun çalışmaya başlayın! Siz çalışırken ben ortalığa biraz çeki düzen veririm, yemeğinizi hazırlar giderim!

İLTER : Hayır, gidemezsiniz!

GÜZİN : Anlayamadım?

İLTER : Yani gitmeyin, yemeği de birlikte yeriz demek istemiştim!..

GÜZİN : *(Gülümser.)* Hele sıra yemek yemeğe gelsin de ona o zaman karar veririz!... Yiyecek neler aldınız bakalım?

(Yiyecek paketini eline alır, yokladıktan sonra koklar.)

Sosis, beyaz peynir, Rus salatası,... bildim mi?

(İlter başıyla onaylar.)

Zavallı bekârlar!...

İLTER : Sizi evde bulacağımı bilseydim... *(Kapıya doğru ilerler.)* Bana bir iki dakika izin verin...

GÜZİN : Nereye?

İLTER : Hemen dönerim!

GÜZİN : Siz böyle işlerle vakit öldürmeyin! Bir şey alınacaksa ben gidip alayım...

İLTER : Rica ederim!

GÜZİN : Neden? Alışverişten çok iyi anlarım, ayağıma da üşenmem!

İLTER : Herhalde! Ama, siz... *(Ne de olsa konuksunuz diyecekken)* ne de olsa henüz bu semti tanımazsınız...

(Çıkar.)

(Güzin, salonda, sallanır koltuğun, devetabanının, sandalyelerin yerlerinde küçük düzeltmeler yapar. Mutfağa geçer. Bir önlük uydurur! Yiyecekleri hazırlar. Masa örtülerini bulur. Sofrayı kurmaya başlar.

Bu arada, bahçeden kopardığı bir iki çiçekle, masayı süsler eve alabildiği ölçüde bir bekârın özlemini çektiği bir hava verir. Kapı çalınır.)

GÜZİN : Geliyorum!

(Önlüğünü çıkarır. Saçlarını düzelterek gider, kapıyı açar. Gelen Serdar'dır.)

GÜZİN : *(Soğuk)* Sen misin? Hayrola?

SERDAR : *(Eş tutumla)* Sen hâlâ burada mısın?

GÜZİN : Doğal değil mi? *(Saatine bakar.)* Henüz yedi bile değil!

SERDAR : Bu önlük de ne?

GÜZİN : İlter'e yardım ediyorum! Evet, niye geldin?

SERDAR : İlter'i göreceğim! *(İçeri girmek ister.)*

GÜZİN : Ne yazık ki göremeyeceksin! *(Girmesini önler.)*

SERDAR : *(İçeri girmek ister.)* İzin verir misin?

GÜZİN : Veremem, çünkü İlter evde yok! *(Girmesini önler.)*

SERDAR : *(Hareketini yineler.)* Beklerim!

GÜZİN : *(Önünü keser.)* Yalnızken seni içeri alamam!

SERDAR : *(Direnir.)* Uzatma lütfen!

GÜZİN : Ne yapacaksın İlter'i?

SERDAR : Görmem gerekiyor! Kapının önünde dikilip kalmamı istemezsin herhalde?

GÜZİN : *(Kapıdan çekilir.)* Ayakkabılarını iyice sil de gir!

SERDAR : Emredersin! *(Ayaklarını siler.)*

GÜZİN : Sonra da şu karşı köşede otur, öteyi beriyi karıştır-
madan İlter'i bekle!

SERDAR : Teşekkür ederim!

GÜZİN : Beni da lafa tutma!

(Güzin, mutfağa geçer. Serdar olduğu yerde kalır. Salonu gözden geçirir. Güzin'in mutfakla salon arasında gidiş gelişlerini izler.)

SERDAR : Ev kadınlığı sana yakışıyor!

GÜZİN : *(Küçümseme ile)* Öyle mi!

SERDAR : Hele bu evde!

GÜZİN : *(Elinde bardaklarla mutfaktan döner.)* Sana ne düşündüğünü sormadım!

SERDAR : Kendiliğimden söyleyemez miyim?

GÜZİN : Gereksiz gevezelik etmiş olursun!

(Bardakları masaya yerleştirir.)

SERDAR : *(Masaya yaklaşır.)* Ooo! Yemekte şarap var demek!

(Şarap bardaklarından birini alır, oynar.)

GÜZİN : Ne kadar da meraklısın!

(Bardağı Serdar'ın elinden alır, yerine koyar.)

Sofrayı bozma!

SERDAR : Niye iki kişilik kuruyorsun?

GÜZİN : Herhalde yemeğe kalacak değilsin!

SERDAR : Ben senin kalmayacağını sanmıştım!

GÜZİN : *(Mutfaka döner.)* Çok iyimsersin!

SERDAR : Öyleyimdir! Yeni tanışmıyoruz!

GÜZİN : *(Mutfak kapısından)* Kuzum, açık açık söyler misin? Sen niye döndün geri geldin?

SERDAR : Unuttuğum bir şey var!

GÜZİN : Ne bekliyorsun öyleyse? Unuttuğun her ne ise al git!

SERDAR : *(Duymazlıktan gelir.)* Sallanır koltuğu buraya sen mi koydun?

GÜZİN : İyi olmamış mı?

SERDAR : Eski yeri daha iyiydi!

GÜZİN : O senin görüşün! Unuttuğun ne? Herhalde devetabanıdır!

SERDAR : Yerinden oynatmışsın!

GÜZİN : Yalnız kaldıramadım. Onun yeri limonluk! İstersen alıp gidebilirsin!

SERDAR : Zavallı devetabanı!

GÜZİN : Derdin ne? Büyüsün bütün salonu kaplasın mı?

SERDAR : İlder'i uyaracağım!

GÜZİN : İlder senin aklınla iş görecektir değil herhalde!

SERDAR : Devetabanı ne kadar yer kaplayabilir ki! Sen çok daha tehlikelisin! Bir evi tek başına kaplayabilirsin! Eşiğinden bahçe duvarlarına kadar!

GÜZİN : Kötü mü olur? Düzenine girer, evin yüzü güler!

SERDAR : İlder'e de bütün evde ayakkabılarını koyacak yer kalmaz! İlder'i uyaracağım!

GÜZİN : Unuttuğunu bir an önce alıp gider misin lütfen!

SERDAR : Unuttuğumun ne olduğunu biliyorsun!

GÜZİN : Neymiş o?

SERDAR : Hem de çok iyi biliyorsun!

GÜZİN : Hiç mi hiç bilmiyorum!

SERDAR : Sen! Hadi, pardösünü giy, çıkalım!

GÜZİN : Ben senin ne şapkanım ne de şemsiyen! Bunu öğrendiğine göre, *(Kapıyı aralar.)* çıkıp gidebilirsin!

SERDAR : Seni bu eve çağırınam yanılgıydı!

GÜZİN : *(Keser.)* Daha uzun tatsızlık etme de git! İlter neredeyse gelir...

SERDAR : *(Sözünü sürdürür.)* Çok büyük yanılgı!

GÜZİN : *(Kapıyı aralar.)* Gidiyor musun?

SERDAR : *(Kapıyı kapatır.)* İlter'in başına dert açtım!

GÜZİN : *(Kapıyı aralar.)* Gideceksen hemen git, yoksa bir daha bu eve ayak atamazsın!

SERDAR : *(Kapıyı örter.)* Sen mi bu eve sokmayacaksın beni?

GÜZİN : *(Kapıyı aralar.)* Hayır, İlter!

SERDAR : *(Kapıyı örter.)* İlter'i uyarmak görevim!

GÜZİN : Geç kaldın!

(Kapıdan çekilir, kollarını göğsünde kavuşturur. Alaylı bir gülüşle, kısa bir an Serdar'ı süzdükten sonra)

İlter kararını verdi bile!

SERDAR : Yani?

GÜZİN : Benimle evlenecek!

SERDAR : *(İç çeker.)* Ya ben?

GÜZİN : Ne o? İç mi çekiyorsun?

SERDAR : Çekmeyeyim mi? *(İç çeker.)* Ben ne olacağım?

GÜZİN : Sen olmuşsun olacağını, evlisin!

SERDAR : Ne kadar talihsizim!...

GÜZİN : *(Gülümser.) Çocukluğu bırak! Talihsiz falan değil-sin! (Serdar'ın yanağına, hafif bir öpücük kondurur.)* Bu sana yeter!

SERDAR : Öyle mi sanıyorsun!

GÜZİN : Sanıyorum değil öyle! Hadi şimdi sağda solda daha fazla oyalanmadan doğru evine, karıcığının yanına!...

SERDAR : Ah ah!

(Güzin, hafif bir el devinimiyle, Serdar'ı kapıya doğru döndürür.)

GÜZİN : Güle güle! *(Serdar'ın ağır adımlarla kapıdan çıkışını izler. Serdar eşiği aşınca hızla kapıyı kapatır. Derin bir soluk alır.)* Ohhh!

İ K İ N C İ P E R D E

I. TABLO

Ertesi yıl. 20 Nisan

(Birinci perdenin dekoru.

Yerini seven, bir yıl içinde hızla gelişen devetabanının ne-redeyse ağaç görünümünü aldığı, salonun gerisini bütünüyle deni-lecek gibi kapladığı görülür.

Limonlukta, sağda, birinci perdede bulunmayan bir bah-çe masası ile sandalyeleri vardır.

İlter, Güzin ile evlenmiştir.

Perde açıldığı sırada, Güzin, üstünde iş önlüğü, saçları eski bir eşarpı ile bağlı, elinde lastik iş eldivenleri, evin sabah te-mizliği ile uğraşır.

İlter, yemek masasının başında romanını yazmaya çalışır.

Odanın ortasında fişe takılı elektrik süpürgesi.)

GÜZİN : *(Elinde toz bezi, toz alır.)* Nasılsın canım?

İLTER : Teşekkür ederim.

GÜZİN : Yazıyorsun değil mi? *(Mutfığa geçer.)*

İLTER : Gayret ediyorum.

GÜZİN : *(Mutfağın servis kapısından toz bezini silkeler. Ka-pıyı çarparak kapatır. İlter, ürker.)* Sen benim evde oldu-ğumu unut!

(Yemek odasına döner.)

Sen çalışmaya bak!

İLTER : Kendini çok yoruyorsun gibi geliyor bana!

GÜZİN : Hiç de değil!

(Yemek masasının boş sandalyelerini odanın sağına çeker.) Evimin işi hiçbir zaman beni yormaz, aksine yaptıkça bana huzur verir, iç rahatlığı verir! Hadi birtanem sen benimle ilgilenme, çalış!...

(Elektrik süpürgesini çalıştırır. Yemek masasının altını süpürür. İlder, elinde kalem, süpürge gürültüsünün kesilmesini bekler, Güzin sadece işiyle ilgilidir. Yavaş yavaş İlder'in sandalyesine yaklaşır.)

Ayaklarını biraz yana çeker misin?

(İlder ayaklarını sola alır. Güzin elektrik süpürgesinin çekicisini açılan yerden geçirir.)

Oldu. Teşekkür ederim. Şimdi ayaklarını biraz da sağa al! *(Süpürür.)*

Aferin, teşekkür ederim! Hadi, çalış şekerim!

İLTER : Acelesi yok, hele sen işini bitir!

GÜZİN : Haklısın canım, çok afedersin, bir dakika kalkarmısın lütfen? Sandalyenin altını süpürmeyi unuttum!

(İlder kalkar. Sandalyesini yana alacak olur, Güzin sandalyeyi elinden alır.)

Sen bırak, ben çekerim...

(Sandalyeyi yana çeker. Açılan yeri süpürür. İlder sandalyesini geri almak ister.)

Acele etme? Daha bitmedi...

(Elektrik süpürgesini durdurur. Hortumun ucuna köşe tozlarını alan parçayı takar. Süpürgeyi çalıştırır. Sandalyenin bağlantılarının tozlarını almaya başlar.)

İLTER : Kuzum, sandalye pırl pırl!

GÜZİN : Sen öyle sanırsın!

İLTER : Daha dün tozunu almıştın?

GÜZİN : Yaşadığımız kent kent değil ki! Günde bir kaç kez kapı açılıp kapansa dört bir yan toz doluyor!

(Elektrik süpürgesini söndürür. İlder sandalyesini almak ister. Atılır, sandalyeyi İlder'in elinden kapar.)

Dur, biraz sabırlı ol!

(Toz bezini alır. Sandalyeyi bir kez de toz beziyle siler.)

İLTER : Özür dilerim ama...

GÜZİN : Dileme bırak, ne söyleyeceğini biliyorum!

İLTER : Biraz aşırı olmuyor mu bu kadarı?

GÜZİN : İşte! Yanılmamışım! Tam beklediğim sözler! Olmuyor canım! İçim ancak böyle rahat ediyor!

(Bir adım açılır. Sandalyeye bakar. Kendinden hoşnut)

İşte şimdi pırl pırl! Al!

İLTER : *(Sandalyesini alır, oturur.)* Teşekkür ederim.

(Güzin, yana çektiği sandalyelerden birine yaklaşır.)

GÜZİN : Sen şimdi buna pırl pırl mı diyorsun?

İLTER : Evet!

GÜZİN : *(Toz beziyle sandalyenin bağlantısını siler. Bezi İlder'e uzatır.)* Bak!

İLTER : Nesi var?

GÜZİN : Görmüyor musun?

İLTER : Görmüyorum!

GÜZİN : Sahiden bezin nasıl tozlandığını görmüyor musun?

İLTER : Görmüyorum.

GÜZİN : Gözlerinde bozukluk olmalı! Yazarsın, göz senin için çok önemli. Bir göz doktoruna görün istersen...

(Mutfağa geçer. Servis kapısından toz bezini silkeler, döner.) Temizliğe neden bu kadar düşmansın anlayamıyorum?

İLTER : Temizliğe düşman değilim ama...

GÜZİN : *(Keser.)* Öyleyse toz toprakla neden bu kadar dostsun?

İLTER : Ben sadece bu işler için her gün bu kadar yorulmana üzülüyorum...

GÜZİN : Her zaman söylüyorum: Sen benim yorulduğumu falan hiç düşünme, sen sadece romanını düşün!

(Elektrik süpürgesini çalıştırır. Öbür sandalyelerin bağlantı köşe tozlarını alır.)

İLTER : Daha çok sürecek mi?

(Güzin, makinenin gürültüsünden İlter'in dediğini duymaz, işini sürdürür. İlter elinden kalemi atar. Güzin bir ara İlter'e bakar. Kendisine baktığını görünce gülümser.)

Daha çok sürecek mi?

GÜZİN : *(Söyleneni anlamadan yine gülümser.)* Bir şey mi dedin?

İLTER : Daha çok sürecek mi?

GÜZİN : Duyulmuyor! Dur, süpürgeyi kapatayım! *(Süpürgeyi durdurur.)* Evet, şimdi söyle, ne diyorsun?

İLTER : *(Ayağa kalkar.)* Önemli bir söz değildi! *(Gülümsemeye çalışır.)*

GÜZİN : Olsun, ne dediğini anlayamadım, merak ettim?

İLTER : Her taraf pırıl pırıl dedim!

GÜZİN : Teşekkür ederim. Çok naziksin!

(İlter yerine oturur. Yazmaya çalışır. Yazar, yazdığını karalar, bir türlü çalışamaz.)

Sandalyelerin tozunu alan Güzin elinde toz bezi yaklaşıyor.)

Nasıl gidiyor?

İLTER : Eh... *(Önündeki kâğıdı örter.)*

GÜZİN : Yürümüyor mu?

İLTER : Yürüyor sayılmaz...

GÜZİN : Bakabilir miyim?

(İlter'in izin vermesini beklemeden karaladığı kâğıdı kapar.)

Ne o? Yazmayı bıraktın karikatür mü yapıyorsun?

İLTER : *(Kâğıdı geri almak ister.)* Yok canım, karikatür yapmak kim, ben kim!

GÜZİN : *(Kâğıdı kaçırır, inceler.)* Kim bu?

İLTER : Bilmem!...

GÜZİN : Nasıl bilmem?

İLTER : Hiç... Öyle, gelişigüzel bir şeyler çiziktiriyordum yani...

GÜZİN : Ben miyim yoksa?

İLTER : Daha neler! Sana benzer bir yanı var mı? *(Kâğıdı geri almak ister.)*

GÜZİN : *(Kaçırır.)* Yok mu?

İLTER : *(Almak ister.)* Yok tabii!

GÜZİN : *(Kaçırır.)* Bu önlük, bu eldivenler, bu başörtüsü ne?

İLTER : Farkında olmadan karalamışım işte!... Yani gözümün önünde olduğu için falan... Neden bu kadar önem verdiğini anlayamıyorum?..

GÜZİN : *(Gülümser.)* Ah seni! Kopya yaparken yakalanan yaramaz öğrencilere benziyorsun! Romanın nerede? *(Masadaki kâğıtları karıştırır.)*

İLTER : *(Eliyle kâğıtlarını kapatır.)* Kuzum, ne diye böyle vakit kaybediyorsun?

GÜZİN : Görmek istiyorum!

İLTER : *(Elini çeker.)* Gör!

GÜZİN : Elli iki! On gündür hâlâ elliikinci sayfada mısın?

İLTER : Ne bekliyordun?

GÜZİN : Neden yazamadığını bir türlü anlayamıyorum?

İLTER : *(Kalkar.)* Ben de!

GÜZİN : Bilmediğim, benden sakladığın bir nedeni varsa söyle?

İLTER : En iyisi ben biraz yürüyüş yapıp geleyim...

GÜZİN : Hayır, otur çalış!

İLTER : Oturmakla olmuyor!

GÜZİN : Hiç değilse karikatür yap!

İLTER : En iyisi çıkayım. Yürürken belki düşündüklerimi toparlayabilirim!

GÜZİN : Otururken düşündüklerini toparlayamıyor musun?

İLTER : Şey, yani, sana da ayakbağı olmam demek istemiş-tim...

GÜZİN : Benim senden hiçbir yakınmam yok! Otur lütfen!

İLTER : (*Oturur.*) Oturdum!

GÜZİN : (*İlter'in kalemini eline verir.*) Kalemini de eline al!

İLTER : Aldım!

GÜZİN : Bir romancının anılarında okumuştum. Kimdi kesin olarak çıkaramıyorum. Roman yazmanın ilk koşulu, romancının sabırla masası başında kalabilmesindedir diyor-du! Bak, evin bütün masaları senin, ister burada, ister salonda, ister limonlukta istediğin masada otur çalış!

İLTER : (*Kalemi elinden bırakır.*) Ne yapsam yürümüyor!

GÜZİN : İyi ama neden?

İLTER : (*Gözleri elektrik süpürgesinde*) Kafam bomboş! San-ki bir şey kafamda ne varsa emip alıyor!

GÜZİN : Bilmem ki daha nasıl yardımcı olabilirim sana?

(*Elektrik süpürgesini çalıştırır. Sandalyelerin bağlantı yer-lerinin tozunu almayı sürdürür.*)

Çarşı pazar işi benim üstümde. Yemek derdin yok! Ra-hat çalışman için tertemiz bir ev hazırlıyorum?..

İLTER : Biliyorum!

GÜZİN : (*Elektrik süpürgesini kapatır.*) Yoksa çalışmana ben mi engel oluyorum?

İLTER : Ne münasabet!

GÜZİN : Baksana, ne zaman baksam gözlerin üstümde! Ya karikatürümü yapıyorsun, ya hareketlerimi izliyorsun! Hep benimle ilgilisin?

İLTER : Tabii değil mi?

GÜZİN : O kadar çok mu seviyorsun beni?

İLTER : Deli oluyorum!

GÜZİN : Ben de senin için canım! Ama romanının yürümediğini gördükçe üzüliyorum... Onbir aydır evliyiz, onbir ayda ancak yirmi iki sayfa yazabildin. Yani ayda iki sayfa. Çok az değil mi?

İLTER : Herhalde!

GÜZİN : İyi ama neden? Doğrusu benimle bu kadar ilgilenmen, hep beni düşünmen biraz saçma! Biz seninle kaçak buluşmuş biraz sonra ayrılacak değiliz ki! Ölünceye kadar birlikte olacağız!... Beni düşünmen çalışmana engel oluyorsa, bu durum beni rahatsız eder, üzer... Hadi al eline kalemini...

İLTER : Sen de elektrik süpürgeni...

GÜZİN : Hayır, toz bezini. Sen kendi işine bak ben kendi işime! (*Toz bezini alır.*) Yahut da dur!

İLTER : Ne oldu?

GÜZİN : Hazır çalışmana ara vermişken önce masanın tozunu alayım (*İlter'in kâğıutlarını alır, eline verir.*)

Tut!

(*Masanın tozunu alır.*)

Ver şimdi. (*Kâğıutları masaya yerleştirir.*) Oldu işte! Masan seni bekliyor. Otur, rahat rahat içine sine sine çalış...

(*İlter, oturur, elinde kalem, düşünceli kalır.*) Böyle söz dinlediğin zaman daha çok seviyorum seni!

(*Eğilir, İlter'i yanağından öper.*)

Canım benim! Üzülme, sabırlı ol! Belki de bir duraklama dönemindesin şimdi. Göreceksin, yakında kafanı kurcalayan bütün düğümler çözülecek, cümleler su gibi akıp gidecek kaleminin ucundan!

İLTER : İnşallah!

GÜZİN : Sahiden sen de seviyor musun beni?

İLTER : Belli olmuyor mu?

GÜZİN : Sorduğum sorunun karşılığı bu mu?

İLTER : (*Kalkar, Güzin'i kollarına alır.*) Çok güzelsin! Hem de kendine hiç bakmadığın halde!

GÜZİN : Neyim var, neyim eksikmiş benim?

İLTER : Bu eski eşarp, bu kauçuk eldivenler, bu önlük... Bu döküntü kılık içinde senden başka hiç bir kadın senin kadar güzel, senin kadar çekici olamaz!

GÜZİN : Benim bu güzel kauçuk eldivenlerimi beğenmiyor musun?

İLTER : Eldivenlerin elbet güzel ama, sadece ellerinin o eldivenleri takmadan daha güzel olduğunu söylemek istedim.

GÜZİN : Nesini beğenmedin eşarbımın?

İLTER : Beğenmedim demedim, sadece biraz solmuş sararmış...

GÜZİN : Solup sararmasın mı? Eskidi! Liseye giderken almıştım! Bayılırim bu eşarbıma, hep severek taktım, hâlâ da severim! Atmaya kıyamıyorum!...

İLTER : At demiyorum ama...

GÜZİN : Ya ne diyorsun?

İLTER : Takma, sakla...

GÜZİN : (*Eşarbını çözer, yeniden bağlar.*) Sen beğenmezsen beğenme, ben beğeniyorum!...

İLTER : (*Yaklaşır.*) Herhalde çok güzel eşarpmış vaktiyle! Her neyse, çok güzelsin canım! (*Eşarbtı çeker alır.*) Saçların bu eşarp olmadan daha da güzel!

GÜZİN : *(Eşarbını geri almaya çalışır.)* Yapma!

İLTER : *(Eşarby bir elinden ötekine kaçıır.)* Haksız mıyım?

GÜZİN : Saçlarımı bozdun! *(Saçını düzeltir)* Ver, oynama!

İLTER : Sorduğuma karşılık ver?

GÜZİN : Haksızsın!

(Güzin sürekli olarak eşarbını almaya çalışır; İlter eşarby yukarı aşağıya, sağa sola kaçıır, bir elinden ötekine geçirir. Aşağıdaki konuşmalar boyunca bu oyun sürer.)

İLTER : *(Güzin'i saçlarından öper.)* Saçlarının o güzel kokusu başımı döndürüyor!

GÜZİN : Ne olur ver!

İLTER : Haklısın de!

GÜZİN : Ver diyorum!

İLTER : Vermem demedim!

GÜZİN : Uzatma, tatsızlık etme de ver!

İLTER : Haklısın de!

GÜZİN : Darılırim ama!

İLTER : Bu kadar önemsiz bir şey için mi?

GÜZİN : *(Kızmaya başlamıştır.)* Bana zorla hiçbir şey söyletmezsin, bunu bil! Ne şimdi, ne de başka zaman! Üstelik de haksızsın!

İLTER : Acaba? Öyle mi sanıyorsun?

GÜZİN : Sen bilirsin! Canın isterse ver!... *(Bir iki adım uzaklaşır.)*

İLTER : Teşekkür ederim, canım vermek istemiyor!

GÜZİN : Bende ondan daha eskileri de var!

İLTER : Deme!

GÜZİN : (*Somurtkan*) Zorbalıktan hiç hoşlanmam! İş zorbalığa bindi mi yapacağım varsa da yapmam!

İLTER : Ben de öyleyim!

GÜZİN : Hiç de değil, sen sadece zorbasın!

İLTER : Birbirimize benziyoruz!

GÜZİN : Lütfen eşarbımı verir misin?

İLTER : Koşulumu söyledim!

GÜZİN : (*Sırtını döner.*) Al, senin olsun!

İLTER : Saklayacağım. Lise günlerinin anısı! Kimbilir ne şekerdin?

GÜZİN : (*Nazlanarak*) N'olursun diyorum...

İLTER : Hâlâ mı diretiyorsun?

GÜZİN : Çok işim var. Oyalama beni!

İLTER : Benim hiç işim yok!

GÜZİN : Otur romanını yaz!

İLTER : Görüyorsun ki yazamıyorum!

GÜZİN : Öyleyse çık dolaş! Yürüyüş yapmak istiyordun!..

İLTER : Vazgeçtim!

GÜZİN : Off! Neredeyse öğle oldu, hâlâ sabah temizliğini bitiremedim

İLTER : Ben de on gündür hâlâ elliikinci sayfadayım!

GÜZİN : Tembelliğinden!

İLTER : Acaba!

GÜZİN : (*Yavaşça*) Eşarbımı verecek misin?

İLTER : Ne yazık ki hayır!

GÜZİN : *(Mırıldanırcasına)* Lütfen...

İLTER : Özür dilerim!

GÜZİN : *(Sırtını döner, uzaklaşır.)* Nasıl istersen öyle olsun!

İLTER : Teşekkür ederim!

(Güzin eski, aşınmış, yer yer erimiş bir eşarp bulur, saçlarını bağlar.)

GÜZİN : Benim işim gücüm var, seninle uğraşamam!

İLTER : Yine de anlayışlı sayılırsın!

(Eline bir dergi alır, okuma koltuğuna oturur. Güzin elektrik süpürgesini çalıştırır. Kısa bir an İlter'in okuduğu dergiyi karıştırması, Güzin'in elektrik süpürgesiyle yerleri süpürmesi ile geçer.)

GÜZİN : Serdar'ı görüyor musun?

İLTER : *(Süpürgenin gürültüsünden söyleneni anlayamaz.)*
Anlayamadın?

GÜZİN : Önemli değil!

İLTER : Nasıl?

GÜZİN : *(Süpürgeyi susturur.)* Serdar'ı görüyor musun dedim?

İLTER : Bazı bazı...

GÜZİN : Bu devetabanını başımıza yıktı gitti!

(İlter, omuz silkerek karşılık verir. Dergisini karıştıır. Güzin toz bezi ile eşyaların tozunu almaya başlar.)

GÜZİN : Nasıl?

İLTER : Devetabanı mı?

GÜZİN : Hayır. Serdar?

İLTER : Fena değil!

GÜZİN : Yani?

İLTER : Bildiğin gibi...

GÜZİN : Yine öyle karı kız peşinde mi?

İLTER : Herhalde...

GÜZİN : Aylardır bize uğradığı yok, neden acaba? Gücendirecek bir şey mi yaptık dersin?

İLTER : Sanmam! Boşuna meraklanma.

GÜZİN : Seninle Serdar sayesinde tanıştım, gücenmesini istemem!

İLTER : Boşuna meraklanma! Benim bildiğim Serdar nasıl kendiliğinden yok olmuşsa, yine bir gün kendiliğinden damlar! Bir damladımıydı da ondan sonra ayağını kesebilene aşkolsun!

GÜZİN : Ben onun geliş gidişlerinin dozunu ayarlamasını bilirim. Karşılaşırsan bir akşam yemeğe çağır...

İLTER : Yalnız mı?

GÜZİN : Karısıyla tabii. İyiliğini unutamam!

İLTER : Ben de!

GÜZİN : Mutlu değilmiş gibi söylüyorsun?

İLTER : Bunu da nereden çıkardın? (*Eşarbi koklar.*) Mutluktan uçuyorum! (*Eşarbi bir daha koklar.*) Ohhh, saçlarının kokusu sinmiş. Cenetteyim galiba?

GÜZİN : Hâlâ onunla mı oynuyorsun? Unutmuştum! Neler anlatıyor Serdar?

İLTER : Neler anlatmasını istiyorsun?

GÜZİN : Eğlenceli çocuktur... Her zaman havadan sudan bir şeyler bulur, anlatır... Getirdiği devetabanı da durmadan büyüyor...

İLTER : Görüyorum.

GÜZİN : Bu gidişle gün gelecek salonda sana bana yer kalmayacak!

İLTER : Ben çoktandır o kanıdayım!

GÜZİN : O köşe senin okuma koltuğuna yakışır...

İLTER : Benim ilk günden beri düşündüğüm oydu?

GÜZİN : Benim de! Uğuru kaçmasın diye dokunmadım... Limonluğa alsak mı?

İLTER : Sen bilirsin.

GÜZİN : Alalım öyleyse. Hadi kalk bana yardım et!

(Limonluğa çıkan kapıyı açar.)

İLTER : Kapıdan geçecek mi?

GÜZİN : Sen o işi bana bırak!

(Saksının kulplarına yaklaşırlar. Güzin, birden İlter'in elinden eşarbını kapmak ister. İlter daha çabuk davranır, eşarbını kaçıır.)

İLTER : Yağma yok! *(Eşarby bileğine bağlar.)*

GÜZİN : Kirleteceksin! Ya da yırtılacak...

İLTER : *(Eşarby bileğinden çözer, boynuna bağlar.)* Başka diyeceğin kaldı mı?

GÜZİN : Ne kadar inatçısın;

İLTER : Al sana, ortak bir huyumuz daha!

GÜZİN : Hiç de değil!

(Saksıyı karşılıklı kulplarından kavrarlar.)

İnatçı olan sensin!

İLTER : Oldukça uyumlu bir çiftiz doğrusu!

GÜZİN : Hadi kaldırıyoruz! Bir iki, oldukça ağıra benziyor,

İLTER : (*Güzin'le birlikte*) Bir iki, çeneyi bırak!

GÜZİN : Üç! Hop!

İLTER : Üç! Hop!

(*Limonluk kapısına doğru ilerlerler.*)

GÜZİN : Ben aksine uysalımdır, uysal olmasam geçinemedik!

İLTER : Konuşma!

GÜZİN : (*Solur.*) Hiç bir sözü karşılıksız bırakmıyorsun!

(*Saksıyı yere bırakır.*)

İLTER : Kimmiş o dediğin? (*Saksıyı yere bırakır.*) Soluk soluğa kaldın gördün mü?

GÜZİN : Hiç de değil! Soluk soluğa kalan sensin! Hadi, bir iki, üç! (*Saksıyı kaldırır.*)

İLTER : Konuşmadan taşı!

GÜZİN : Sen kendine bak!

İLTER : (*Gülmesi tutar, saksıyı yere bırakır.*) Hiç güleceğim yoktu!

GÜZİN : (*Kulplarını elinden bırakmadan saksıyı yere indirir.*)
Kırk yılın başı bir yardımını istedim! İlle de laf yetiştireceksin!

İLTER : Peki, ben susuyorum. Bir, iki,..

GÜZİN : (*Solumaktadır.*) Az bekle, ben de canım!

İLTER : Bekliyorum!

GÜZİN : Sen dinlendin, ben de dinleneyim!

İLTER : Daha dinlenecek misin?

GÜZİN : *(Derin bir soluk alır.)* Oldu! Bir, iki, üç!

İLTER : Üç!

(Saksıyı kaldırır, ilerler, limonluğa geçerler.)

GÜZİN : Sağa doğru, şöyle gel... *(Saksıyı yere indirir.)* Oldu, burası iyi... *(Solur.)*

İLTER : Bana kalırsa acele ettin!

GÜZİN : Ne gibi?

İLTER : Serdar'ı beklemeliydin, ona taşıtırdık!

GÜZİN : Ona başka bir iyilik düşünürüz, hadi gel! *(İlter'in elini eline alır, elele salona dönerler.)* Salonu yerleştirelim, yardım edersin değil mi?

İLTER : Seve seve!

GÜZİN : Önce devetabanının yerine senin okuma koltuğunu alalım...

İLTER : Teşekkür ederim, Aylardır bugünü bekliyordum!

GÜZİN : *(Eşarbını İlter'in boynundan çeker alır.)* Ben de teşekkür ederim! Şöyle bana doğru biraz eğilmeni bekliyordum!

İLTER : Ömürsün doğrusu! Demek böyle kandırırsın beni?

GÜZİN : Benim malım senden çok bana yakışır!

(Saçlarını bağladığı eşarbyı çıkarır, aldığı eşarbyı bağlar.)

Zavallı eşarbımın gördüğü hakaret yeter!

(İlter koltuğunu kaldırır, yeni yerine götürürken kapı çalınır.)

Eyvah kapı! Çabuk çabuk, bırak onu, ya da hemen yerine götür!

İLTER : Ne oluyorsun?

GÜZİN : Kapı çalınıyor duymuyor musun? Çabuk ol, söylemeyi unuttum!

(İlter'i koltuğu koyacakları yere doğru adeta ite kaka götürür.)

Bırak, bırak. Kapıya bak lütfen!

(Eldivenlerini, eşarbını, önlüğünü üstünden atarcasına çıkarak, üst katın merdivenlerine doğru atılır.)

Dur, ben kaybolmadan açma! Babaannemle Güliz geleceklerdi!

İLTER : *(Duraklar.)* Babaannenle Güliz mi?

GÜZİN : Evet! Duymadın mı?

İLTER : Niye kendin karşılamıyorsun?

GÜZİN : Tartışmanın sırası mı şimdi canım?

(Kapı çalınır.)

Kılığımı görmüyor musun?

İLTER : Nesi varmış kılığının? Eşarbını da bağla!

GÜZİN : Ufff! Şimdi seninle uğraşamam, ben üstümü değiştirmeye gidiyorum... *(Merdivenlerde kaybolur.)*

İLTER : Demek yalnız bana bu iltifat!

(İlter kapıyı açar. Kapının içinde, önde, sırtında kitarası, bir elinde bir kuş kafesi, öbür elinde kucakladığı kedisi ile bir kitap, Güliz görünür.)

Ardında tekerlekli arabasında Müzeyyen Subaşı. Arabayı iten Hakan...)

GÜLİZ : Eni merhaba!

İLTER : (*Şaşkın*) Merhaba!

GÜLİZ : (*İçeri dalar.*) O kadar mı? Hoş geldin demek yok mu?

İLTER : (*Zorla gülümser.*) Hoş geldin!

GÜLİZ : Bizi böyle tam takım karşında görünce şaşırdın galiba! Baldızını öpmiyecek misin? O kadar çirkin bir kız değilim üstelik!

(*Yanağını İlter'e uzatır öper, o da İlter'i öper.*)

Oh! Traş kolonyana bayıldım! Eh, yol ver de girelim!

(*İlter yana çekilir.*)

Bizimki nerede? Hey, Güzin Hanım! Yine toz olmuş! Kedimi tutar mısın? Korkma uyuz değil!

(*Kedisini İlter'in kucağına verir.*)

Allah bilir bizimkisi üstünü değişiyordur! Kapı çalındı mı hep böyle eli ayağına dolanır! Tanıştırayım, Hakan, arkadaşım, kitara hocam!

(*İlter, Hakan'ı başıyla selamlar.*)

Eniştem. Tanıyor sayılırsın, benden çok dinledin, ben eni derim, dile daha kolay! Yani İlter Tezcan!

HAKAN : Memnun oldum İlter!

İLTER : Ben de Hakan!

GÜLİZ : Enim bizdendir, çok kolay anlaşılırsınız! (*İlter'e*) Hakan bizi arabasıyla getirdi, taksi parasını ben cebe attım!

İLTER : Aferin!

(*Kafesini yere bırakır, Kitarasını sandalyelerden birine yerleştirir. İlter'e döner.*)

Kedimi ver!

(Kedisini alır, öper.)

Oooo, nonom benim! (Masanın üstünde İlter'in yazdığı sayfayı görür.) Çalışıyor muydun?

İLTER : Sabahtan bir denemiştım...

GÜLİZ : Nasıl gidiyor, ilerliyor mu?

İLTER : Pek gidiyor sayılmaz! Tekliyor!

GÜLİZ : Bujileri hemen değiştir!

İLTER : Deneriz!

GÜLİZ : Oldu! (Hakan'a) Yürüsene oğlum, yeşil, yandı, trafiği aksatıyorsun!

(Tekerlekli arabayı içeri alırlar.)

İLTER : Evet, kapıda kaldınız! (Müzeyyen'e gülümser.) Hoş geldiniz babaanne!

MÜZEYYEN : Galiba değil adamakıllı nezleyim oğlum, elimi vermiyeyim. (Mendiline aksırır.)

İLTER : Siz bilirsiniz.

MÜZEYYEN : İbrahim'i uğurladık oğlum! İbrahim'i aniden Rize'ye tayin ettiler. Evladım, bu yaşta tek başına orala-ra gitti!

GÜLİZ : Oh oh oh? Ne de güzel anlaşıyorsunuz! Sen kapıda diyorsun o galiba anlıyor, bi dedin mi İbrahim...

İLTER : (Müzeyyen'e) Allah kavuştursun! (Güliz'e) Ne çıkar?

MÜZEYYEN : Allahtan ki açıldı oğlum. Yollar iyice açıldı. çok rahat geldik. Sağolsun, Hakkı getirdi bizi...

GÜLİZ : (Sesini yükseltir.) Hakkı değil, Hakan! Öğren artık!..

MÜZEYYEN : Neyi öğreneyim

GÜLİZ : Hakan! Hakkı değil!

MÜZEYYEN : Benim ağzım öyle alışmış öyle söylerim! Bu yaştan sonra doğrusunu öğreneceğim de ne olacak? Sizler gençsiniz, neyin yanlış neyin doğru olduğunu siz öğrenin da abur cubur işler karıştırıp durmayın!

GÜLİZ : Hakan'a saygısızlık oluyor!

MÜZEYYEN : Ben senin babaannenim! Saygısızlık, her fırsatta senin yanlışımı yüzüme vurman! Burada kaç kişi-yiz? Kaç Hakkı var? Ben Hakkı deyince Hakkı kim pek alâ anlaşıyor, sen de anlıyorsun işte. O halde, benim Hakkı dememle Hakkı olacak değil ya, Hakan'sa yine Hakan!

GÜLİZ : Bu kadar söz edeceğine doğrusunu söyleyemez mi-sin?

HAKAN : Güliz, sorun durumuna getirme işi!

MÜZEYYEN : (*Söylenir.*) Niye saygısızlık oluyormuş? Hakkı demek küfür mü? (*İlter'e*) Bizim zamanımızda böyle ad-lar yoktu; bu Hakanlar, İlterler yeni çıktı...

İLTER : Haklısınız!

MÜZEYYEN : (*Güliz'e*) İşte enişten de Hakkı diyor!

HAKAN : (*Müzeyyen'e*) Siz kolayınıza geleni deyin! (*Güliz'e*) Boşver!

MÜZEYYEN : (*Hakan'a*) Teşekkür ederim! Terbiyeli insan hemen belli olur! (*İlter'e*) Güzin evde yok mu?

İLTER : Geldiğinizi duymamış olacak, haber vereyim... Yu-karıdaydı!

GÜLİZ : Eni, boş yere kendini sıkma!

MÜZEYYEN : Zahmet etme bırak işini bitirsin.

GÜLİZ : *(Elektrik süpürgesini gösterir.)* Toz mu alıyordu? Süpürge ortada kalmış! *(Alaycı)* Yazık toz aldığı kılıkla görmeyi kaçırdık! *(Hakan'a)* Böyle bir kılık düşleyemezsin! *(İlter'e)* Liseden kalma eşarbı duruyor mu,? *(Güler.)* Onu bağlamadan toz alamaz! *(Seslenir.)* Hey Güzin Hanım, nerelerdesin? Evin işgale uğradı!

(Güzin, merdivenlerde görünür. Üstünü değiştirmiş, saçına biçim vermiştir.)

GÜZİN : Hepiniz hoşgeldiniz!

(Koşarak merdivenleri iner. Babaannesine doğru ilerler. İlter'in yanından geçerken fısıldar.)

Aşkolsun!

İLTER : Ne oldu?

GÜZİN : *(İlter'e eliyle elektrik süpürgesini kaldırmasını işaret ederken babaannesine gülerek yaklaşır.)* Hoşgeldin

Babaanneciğim, yukardaydım, odanı hazırlıyordum?...

(Kaşlarını çatarak İlter'e döner.)

İLTER! *(Güliz'e döner, gülümseyerek öper.)* Hoşgeldin canım! *(Yine kaşlarını çatarak İlter'e döner.)* Süpürgeyi lütfen!... *(Hakan'a döner, gülümseyerek elini sıkar. İlter, süpürgeyi yerden alacağı sırada, Güliz yanına gelir, önünü keser.)*

GÜLİZ : *(Elindeki kitabı işaretleyerek)* Eni, sen bu kitabı okudun mu?

İLTER : Nedir o?

GÜLİZ : *(Kitabın kapağını gösterir.)* Aşkın metafiziği, Schopenhauer'un...

İLTER : Okumadım.

GÜZİN : *(Güliz'e)* Sen okudun mu?

GÜLİZ : Henüz okumadım, okumak istiyorum.

GÜZİN : Madem okumak istiyorsun, neden okumuyorsun?

GÜLİZ : Okumadan önce Eni'min fikrini almak istemem günah mı yani?

GÜLİZ : Geçen hafta gelişinde o kitap yine elindeydi! Kaç sayfalık şey? Kaç gündür kapağını açmadan elin de gezdirip duruyorsun, Okumaya niyetin varsa otur da oku? *(İlter'e)* Süpürge ayak altında kaldı...

İLTER : Kaldırıyorum...

GÜLİZ : Eni sen bırak ben kaldırayım...

GÜZİN : Sen kucağında kedinle her yere el sürme!

(İlter süpürge ile çıkar.)

GÜLİZ : *(Omuz silker.)* Seninle ne anlaşmak niyetindeyim ne de kavga etmek, bunu iyice bill!

(Hakan'a yaklaşıp. Güzin karşılık vermez, babaannesinin tekerlekli sandalyesi arkasına geçer.)

Hakan, ne yapıyorsun sen orada?

HAKAN : Eni'nin kitaplarına bakıyorum,

GÜLİZ : Seni çeken bir şeyler var mı bari?

HAKAN : Arada bir oluyor!

(Hakan, kitaptan aldığı kitapları, şöyle bir baktıktan sonra, yerine koyacağına kitaplığın rafına bırakır.)

GÜLİZ : Keyfine bak öyleyse...

HAKAN : Bakıyorum zaten, sen beni dert etme.

GÜLİZ : Oldu!

(Kucağında kedisiyle limonluğa geçer.)

GÜZİN : *(Müzeyyen'in kulağına eğilir.)* Odam hazır!

(İlter geri döner.)

MÜZEYYEN : Odam hele yerinde dursun bakalım!

(Tekerlekli sandalyesini yürütür.)

GÜZİN : İlter!

İLTER : Efendim?

GÜZİN : Babaanneme yardım eder misin? Benim mutfakta işim var.

GÜLİZ : *(Salona döner.)* Eni, çalışma odanı bize bıraktın anlaşılan, teşekkürler!

GÜZİN : *(Mutfak kapısında durur, Güliz'e döner.)* Evin her yanı eninin, nerede isterse orada çalışabilir...

GÜLİZ : Aman ne iyi!

(Kucağında kedisıyla okuma koltuğuna oturur. Sallanarak, kedisini okşar, öper.)

MÜZEYYEN : *(İlter'e)* Sen yorulma evladım, sen benimle vakit kaybetme, ben arabamı kendim kullanırım. *(Mutfak-ğa doğru ilerler.)* Kaç haftadır evinizi göremedim. Güliz canı istedi mi kalkıp geliyor. İbrahim öyleydi. Ben ancak bir getiren olursa gelebiliyorum... Havagazınızı bağladılar mı yoksa hâlâ tüp mü kullanıyorsunuz?

İLTER : Tüp...

GÜZİN : *(Sözü İlter'in ağzından alır.)* Tüp kullanıyoruz...

MÜZEYYEN : Görüyorum! *(Güzin'e)* Perdelerin iyi durmuş!

GÜZİN : *(Heceler gibi; sesini yükselterek)* Aceleye geldi. Desenini pek iyi seçemedim!

MÜZEYYEN : Seçmişsin, seçmişsin pekala seçmişsin. Eni boyu da iyi durmuş. Güle güle kullanın.

GÜZİN : Teşekkür ederim.

(Müzeyyen arabasını yürütür.)

İlter!

İLTER : Efendim?

GÜZİN : *(Babaannesine yardım etmesini işaret eder.)* Bir yere çarpmasın!

İLTER : Merak etme!

MÜZEYYEN : Oh, hele şükür! İşte buna sevindim! Devetabanını limonluğa almışsınız! Aferin! Sonunda her nasılsa akıl etmişsiniz işte! Neydi o öyle? Salonun içinde heyula gibi şey! Adama kımıldayacak yer bırakmıyordu...

(Masanın üstünde İlter'in yazılarını görür.)

Bunlar da ne?

GÜZİN : İlter! *(Masanın üstünü toplamasını işaret eder.)*

İLTER : *(Yazılarını toplar.)* Topluyorum!

MÜZEYYEN : Yoksa İlter burada mı çalışıyor?

GÜZİN : Bazen.

MÜZEYYEN : Hiç öyle şey olur mu? Burada çalışılır mı? Burası salon. Burada hep birlikte oturulur, konuşulur...

GÜZİN : Ben karışmıyorum! Nerede rahat ederse orada çalışıyor...

MÜZEYYEN : *(İyi duymaz.)* Nasıl nasıl?

GÜZİN : Ben karışmıyorum dedim! Canı nasıl isterse öyle çalışıyor...

MÜZEYYEN : Ben de burada olmaz diyorum!

GÜZİN : Bazen burada, bazen odasında, bazan limonlukta, bazen garajda...

MÜZEYYEN : Garaj dedin?

GÜZİN : Evet, garajda!

MÜZEYYEN : Ne var garajda? Otomobil mi aldınız?

GÜZİN : Hayır,

MÜZEYYEN : Hayırlısı olsun, aldınızsa güle güle kullanın!

GÜZİN : (*Yineler.*) Garajda masası var!

MÜZEYYEN : Çok iyi...

GÜLİZ : Eni bayılıyorum senin o garaja! Bence evin en güzel yeri! O garaj benim olsa içinden çıkmam!

İLTER : Ben de bayılıyorum.

GÜLİZ : Ciddi misin?

İLTER : Hiç kuşku olmasın!

GÜLİZ : (*Güler.*) Çok hoş!

İLTER : Anlaştık öyleyse!

GÜZİN : Yaşsa sen! Ben yukarıki oda yerine senin garajda kalmayı isterdim. Bence şahane! Hakan, sen enimin garajını görersen bayılırsın!

HAKAN : Görmek isterim!

GÜLİZ : Birazdan gezeriz. Harika disko olur!

HAKAN : Tahmin ederim!

GÜLİZ : Eni...

İLTER : Söyle?

GÜLİZ : Garajında bir parti verebilir miyiz?

İLTER : (*Zorlanarak*) Düşünürüz!

GÜLİZ : Yaşsa sen? Kazağın yeni mi?

İLTER : Geçen hafta ucuzluktan aldım...

GÜLİZ : Harika! Kapıdan girer girmez gözüme çarptı. Çizmelerin?

İLTER : Çizmelerim de...

GÜLİZ : Çizmelerin bana olmaz ama kazağını bir günlük olsun giymeme izin verirsen sevinirim!

İLTER : Oldu!

GÜLİZ : Ciddisin değil mi?

İLTER : Verdim gitti!

GÜLİZ : Seni öpebilir miyim?

(Kalkar İlder'i öper.)

Yaşsa!

GÜZİN : Sen eninin her şeyine ortak olmasan iyi edersin!

GÜLİZ : İzinsiz almıyorum ki!

GÜZİN : Kucağında kedinle eninin kazaklarını fayan giyemeyeceğini bilmen gerekir?

GÜLİZ : Kuzum sen benim neş'emi kaçırmasana!

GÜZİN : Sen de benim!

GÜLİZ : Anladık anladık, gelir gelmez tartışma konularını sergileme lütfen! Şu kadarını açıklayayım; buraya kendi gönlümle gelmedim. Bana kalsa evde tek başıma, yalnız kalmayı seçerdim!

GÜZİN : Sana niye geldin diyen var mı? Sadece evin içinde her yere kedinin tüylerini bulaşmış görmek istemediğimi bilirsin! Hadi, dinleneceğin kadar dinlendin, bahçeye çık, kedine bir yer uydur, sonra da ellerini yıka!

GÜLİZ : Biraz daha nazik olamaz mısın?

GÜZİN : Kendimi ancak bu kadar tutabiliyorum!

GÜLİZ : Anlaşıldı! *(Kalkar, kedisini öper.)* Canım benim, bir-tanem! Ne kadar da çok horladılar seni! İyi ki Türkçe bilmiyorsun! Yine de sen aldırma olur mu?

(Kedisini pencereden bahçeye salar.)

Hadi sen dolaş biraz, bak bakalım mahallede hoşuna gidecek güzel kızlar var mı? *(Pencereyi kapatır. Güzin'e)* Zavallı, iyi karşılanmadığının ayırımında? Senin düşman bakışlarından ürktü adeta!

GÜZİN : Kitaran, kuşun, kedin...

GÜLİZ : Öyleyimdir, maiyetimle dolaşırım, ben kraliçeyim!

GÜZİN : *(Hakan'a bir bakış attıktan sonra)* kalabalığın art-tıkça artıyor...

GÜLİZ : Boy friend'in diyecektin ama diyemedin ne yazık ki değil!

(Hakan raflara bıraktığı kitapları yerlerine koymaya baş-lar.)

GÜZİN : Belli, aklı başında bir gence benziyor!

GÜLİZ : *(İlter'e döner.)* Eni, kedi sever misin?

İLTER : Severdim. Çocukluğumda kedilerim vardı.

GÜLİZ : Şimdi?

İLTER : Pek aramıyorum!

GÜLİZ : *(İğneli)* Şimdi ablam var? Ablam bütün yaşamını dolduruyor yani!...

GÜZİN : Geveze!

GÜLİZ : Bilirsin aklıma geleni söylerim! *(Güler.)* Bilirsin ki yine de seni severim... *(Ablasını öper.)*

(Kuşuna yaklaşır.)

Kuşum nasıl?

İLTER : Çok tatlı?

GÜLİZ : Sevdin değil mi?

İLTER : Çoook!

GÜLİZ : Hatır için söylemiyorsun ya?

İLTER : Hayır!

GÜLİZ : Yaşşa! *(İlter'i öper.)* Öptüm! *(Kafese eğilir.)* Öyle doyulmaz marifetleri var ki! Gördükçe bayılacaksın! Keyfi olunca çok tatlı öter! Yarın sabah erkenden kulak verirsen duyarsın! Sabahları geç kalkmıyorsun değil mi?

İLTER : Hayır!

GÜLİZ : Ayrıca usta cimnastikçidir. Çok güzel takla atar. Hiç kuşla kedinin iyi geçindiğini gördün mü? Görmediğine bahse girerim! Benimkiler bal şeker! Benim dünyamda barış önde gelir! Özlediğim gibi bir barış dünyası yarattım aralarında! Ellerinden gelirse geçinmesinler, barışı bozan kendini kapının önünde bulur!

(Torbasını sallar. İçindekileri koltuğun üstüne döker.)

Bunlar da kasetlerim, görmek ister misin?

İLTER : Tabii!

GÜZİN : Güliz, çocuk gibisin! Neyin var neyin yok ortalığa yayma Allahını seversen! Hadi, kuşunu limonluğa çıkar, sonra da önce ellerini yıka, odana çık yerleş. Birazdan yemek yiyeceğiz.

GÜLİZ : Ellerim temiz benim!

GÜZİN : Ellerin kedili! Huyumu bilirsin, lütfen beni üzme!

GÜLİZ : Peki peki, dediğin gibi olsun! (*İlter'e doğru boyun bükerek.*) Ne yapalım ki ben küçüküm, o da ablam! (*Banyoya girer.*)

GÜZİN : İlter, ay çok afedersin!

İLTER : Hayrola?

GÜZİN : Yine sana iş düştü!

İLTER : Söyle de bileyim?

GÜZİN : Ekmeğimiz eksik! Gidip alır mısın?

HAKAN : Ben gidebilir miyim

GÜZİN : Siz yorulmayın...

HAKAN : Yorulmam konu değil!

GÜZİN : Evimize ilk kez geliyorsunuz...

HAKAN : Bana böyle davranırsanız bir daha da gelmeye cesaret edemem!

GÜZİN : O halde gidin. Bakkal hemen karşı köşede... (*Para vermek için çantası açar.*)

HAKAN : Meraklanmayın kolaylıkla bulurum. Param var.

GÜZİN : Bir ekmek yeter.

HAKAN : Hay hay. (*Çıkar.*)

GÜLİZ : (*Banyodan çıkar.*) Hakan nereye gitti?

GÜNİZ : Ekmek almaya!

GÜLİZ : İşe yarar çocuktur!

(*Kafesi alır, limonluğa geçer.*)

GÜZİN : İlter!

İLTER : Canım?

GÜZİN : Senden sofrayı kurmam için yardım isteyebilir miyim?

İLTER : Elbette güzelim!

GÜZİN : Ne kadar iyi kalplisin!

İLTER : Sen de öyle!

GÜZİN : Şu örtüyü birlikte açalım lütfen...

İLTER : Emredersin!

(Birlikte sofrâ örtüsünü açarlar.)

GÜZİN : Seni çok seviyorum!

İLTER : Ya ben? Sana tapıyorum!

GÜZİN : Canım benim? *(Yanağını uzatır.)*

İLTER : Birtanem! *(Öper.)*

(Kapı çalınır.)

GÜZİN : Hakan herhalde! Kapıyı açar mısın?

(İlter kapıya yönelir.)

Ne de çabuk döndü

GÜLİZ : Ben kapıya bakarım!

(İlter, yeniden sofrâ örtüsünü yaymakta Güzin'e yardım eder.)

(Kapıyı açar.) Buyurun, kimi aradınız?

SERDAR : *(Kapıda görünür.)* Yanlış gelmediğimi sanıyorum!

İlter Tezcan'ın evi değil mi?

GÜLİZ : Hayır, yanlış gelmediniz!

SERDAR : Evde mi?

GÜLİZ : Bir dakika. *(İlter'e döner)* Eni, seni arıyorlar!

İLTER : Kim?

GÜLİZ : Tanımıyorum!

(Serdar içeri girer.)

SERDAR : Merhaba!

İLTER : Ooo! Sen misin? Merhaba...

(Sarılır, öpüşürler.)

Hoşgeldin!

SERDAR : Hoşbulduk!

GÜZİN : *(Alaylı)* Nerelerdesiniz Serdar Bey! Bizi unuttunuz sanıyorduk!

SERDAR : *(Güzin'in elini sıkar.)* Hiç sizi unutmuyum? Olmadı bir türlü! Her gün aklımdasınız ama... *(Güliz'e döner.)* Küçük hanımla beni tanıştırmayacak mısınız?

GÜZİN : Kardeşim...

İLTER : *(Aynı anda)* Baldızım

GÜLİZ : Ben Güliz...

SERDAR : Ben de Serdar! *(Güliz'in elini sıkar. Güliz elini çekinceye kadar bırakmaz.)*

Sevindim! *(İlter'e)* Çok şeker baldızın var! *(Güzin'e)* Senin kardeşin olduğuna göre başka türlü olamazdı zaten!

(Kapı çalınır.)

GÜLİZ : Hakan olacak! *(Serdar'ın elinden elini çeker. Kapıya atılır. Kapıyı açar)* Evet, Hakan!

(Hakan elinde iki ekmekle girer. Güliz Hakan'ın elinden ekmekleri alır.)

Yaşsa sen! *(Hakan'ı öper.)*

SERDAR : (*Güzin'e*) Delikanlı da kardeşin mi?

GÜZİN : Değil!

SERDAR : Yeğenin?

İLTER : Güliz'in arkadaşı!

SERDAR : (*Bozular. Kıskanmıştır.*) Yaa! Eee, nasılsınız bakalım? (*Müzeyyen'i görür.*) Hanımefendi?

GÜZİN : Babaannem!

SERDAR : Maşallah maşallah! (*Müzeyyen'e doğru ilerler.*) Efendim saygılar...

İLTER : Arkadaşım...

SERDAR : (*Tamamlar.*) Bendeniz Serdar

MÜZEYYEN : Kim?

SERDAR : Serdar...

MÜZEYYEN : Teşekkür ederim Haydar Bey...

İLTER : Biraz ağır işitir.

SERDAR : Sadece biraz mı?

MÜZEYYEN : (*Hapşırır.*) Üzerinize afiyet, biraz nezleyim de...

SERDAR : Geçmiş olsun!

MÜZEYYEN : Geçmesine geçecek tabii. Bugün daha ikinci günü...

(*Güzin, ekmekleri alır, mutfağa girer. Güliz, Hakanla birlikte limonluğa çıkar.*)

SERDAR : (*Bakışları hep Güliz'de*) Baldızın şeker mi şeker!

İLTER : Öyledir.

SERDAR : (*İç çeker.*) Ah ah dünyaya erken geldik, şimdi yirmisinde olmak vardı! Neyse, eee daha ne var ne yok?

İLTER : İyilik sağlık. Yemek yemedin herhalde?

SERDAR : *(Gözleri Güliz'de) Allahım! (Toparlanır. İlter'e)*
Pardon, bir şey mi dedin?

İLTER : Bir şey yemedin herhalde?

SERDAR : Yedim... Daha doğrusu pek yedim sayılmaz!

(Güliz'le bakışları karşılaşır gülümser? Güliz, ne olduğunu anlamaz, omuz silker, o da güler.)

Ne şeker kız!

İLTER : Kim?

SERDAR : Baldızın!

İLTER : Öyledir. *(Sofranın kurulmasına yardım etmektedir. Mutfağa geçer. Tabaklarla döner.)* Sana da tabak koyuyorum..

SERDAR : Koy. Bana yüz verir mi dersin?

İLTER : Kim?

SERDAR : Güliz!

İLTER : Hoşlanırsa verir!

(Serdar'ın bakışları yine Güliz'le karşılaşır. Güler. Güliz omuz silker. Hakan'a, ne oluyor bu adama böyle dediği yorumlanacak biçimde, Serdar'ı gösterir, aralarında gülüşürler.)

SERDAR : Arkadaşı pek toya benziyor!

İLTER : Sandığın kadar değil!

SERDAR : Vuruldum! *(İç çeker.)* Eee daha daha nasılsın?
Nasıl gidiyor roman?

İLTER : Şöyle böyle...

SERDAR : Aldırma, yazsan da olur yazmasan da... Evlilik?

İLTER : Gördüğün gibi..

SERDAR : Yani, fena değil! Benim devetabanı nasıl?

İLTER : Ellerinden öper; *(Başıyla limonluğu gösterir.)*

SERDAR : Limonluğa aldınız demek?

İLTER : Görüyorsun, ev bize dar geliyor!

SERDAR : Haklısınız!

İLTER : Hediye edecek adam arıyoruz! İsteyen bir tanıdığın varsa haber ver!...

Karanlık

II. TABLO

28 Temmuz

(Sahnede sağ geride evin bahçesini yansıtan küçük bir pano aydınlanır. Güliz, bir sezlonga uzanmış, kitabı elinde güneşlenmektedir. Kedisi, kitarası, kuş kafesi yanındadır. Sezlongundan kalkmadan doğrulur. Sonuna kadar açık el radyosunda biten kaseti değiştirir. Kitabını elinden bırakmadan boş eliyle kedisini okşar, ardından kuşu ile oynamaya başlar.

İlter garajdan çıkar. Güliz'in yanından geçerek evin bahçe kapısına doğru ilerler.)

GÜLİZ : Eni, dinle, sana çok eğlenceli bir haberim var!

İLTER : Söyle?

GÜLİZ : Önce saat kaç bakar mısın?

İLTER : *(Kolsaatine bakar.)* On bire geliyor, on var.

GÜLİZ : *(Sevinçle el çırpır.)* Harika! Benim bu saatte nereden olmam gerekir biliyor musun?

İLTER : Söylersen öğrenirim!

GÜLİZ : Kadıköy iskelesinde!

İLTER : Neden o?

GÜLİZ : Çünkü senin o salak arkadaşın Serdar var ya, beni şimdi Kadıköy iskelesinde bekliyor! Sözde on bir vapuruyla Kadıköy'e geçeceğiz, Kadıköy'de aklınca o beni bir arkadaşının evine atacak! *(El çırpıp.)* Ay ne hoş! Öyle eğleniyorum ki! Şimdi Kadıköy iskelesinde döne dolaş nasıl beklediği gözümün önüne geldikçe! Oh olsun! İyi yapmamış mıyım? Bir şey demiyorsun?

İLTER : Nedenini bilmiyorum ki!

GÜLİZ : Nedeni açık! Bir düşün Allahını seversen onunla benim aramda ne olabilir? Tam kıro! Kironun teki! Beni öyle itiyor ki! *(Tiksintiyle)* Allah göstermesin! Tanıştırdın tanıştıralı asılıyor. Dersini verdim işte! İnşallah anlar, anlamazsa bir daha veririm! İyi yapmış mıyım?

İLTER : Aferin! *(İlerleyecek olur.)*

GÜLİZ : *(Ayağa kalkar.)* Dinle, dahası da var!

İLTER : Anlat bakalım?

GÜLİZ : Hakan'a işi anlattım. Hakan da şimdi Kadıköy iskelesinde olacak! *(Güler.)* Anlıyorsun ya!...

İLTER : Çok acımasısın! *(Gülümser.)*

GÜLİZ : Öyle eğleniyorum ki! *(El çırpıp.)* Birazdan Hakan gelir, onların haberini alırsız!...

İLTER : Olur... *(Yürüyecek olur.)*

GÜLİZ : *(Önler.)* Nasıl gitti çalışman?

İLTER : Gitmedi!

GÜLİZ : Dert etme, gününü gün etmeye bak! Gitmiyorsa çık dolaş! Gittiği gün çalışırsın...

İLTER : O gün bir türlü gelmiyor işte! (*Radyoya bakar.*)

GÜLİZ : Çok mu yüksek dinliyorum?

İLTER : Farkında değil misin?

GÜLİZ : Çok özür dilerim! Pop müziği de hafif dinlenmez ki!

İLTER : Nedenmiş o?

GÜLİZ : Coşkusunu yitiriyor! Müzikle çalışmayı denesene, alışırsın!

İLTER : Beceremiyorum...

GÜLİZ : Alışırsın! Ya da sen de biraz güneşlen, belki de iyi gelir, açılırsın...

İLTER : Sonunda yapacağım o galiba. Benim içerde işim var, hoşça kal!

GÜLİZ : (*El sallar.*) By by...

(Bahçe tablosu kalkar. Oyun evin içine geçer. Güzin, evin temizliği ile uğraşmaktadır. Kısa bir şort, sırtı açık penye bir bluz giymiştir.

Tekerlekli koltuk, üst kata çıkan merdivenin önünde boş durmaktadır.

İlter bahçe kapısından girer.)

İLTER : Merhaba!

GÜZİN : (*Arkası İlter'e dönüktür. Ürker.*) Ay, ödümü kopardın!

İLTER : Bunaldım! (*Gömleğinin önlerini yelpazeler.*)

GÜZİN : Çalışmana biraz ara ver istersen, yorulmuş olacaksın!

İLTER : Çalışmaktan değil, sıcaktan!

(İlter, banyoya çıkan merdivenlere doğru ilerler.)

GÜZİN : Nereye?

İLTER : Duşa!

GÜZİN : Banyo dolu canım!

İLTER : *(Merdivenlerde kalır.)* Dolu mu!

GÜZİN : İçerde babaannem var!

İLTER : Böyle sıcak yaz görmedim, her tarafım yapış yapış!

GÜZİN : İçecek soğuk bir şey ister misin? *(Mutfağa yönelir.)*

İLTER : *(Mutfağa yönelir.)* Ben kendim alırım!

GÜZİN : Bir dakika, ben hemen veriyorum!

(Mutfağa girer. Buzdolabından bir şişe meyve suyu alır.)

İLTER : Bardak falan istemez, olduğu gibi ver!

GÜZİN : *(Bardak alır.)* Veriyorum!

İLTER : Şişeden içerim, yanıyorum!

GÜZİN : *(Açacağı alır.)* Bana hiç de o kadar sıcak gelmiyor!

(Meyve suyunu bardağa boşaltır.)

İLTER : Sen de benim gibi garaja kapansan! *(Büsbütün sabırsız şişeyi almak ister.)* Yanıyorum, dedim!

GÜZİN : *(Şişeyi geçirir. Bardağa boşaltır.)* Böyle daha rahat içersin!

İLTER : Rahatından vazgeçtim!

GÜZİN : Biraz sabırlı ol!

İLTER : Daha nasıl sabırlı olayım?

GÜZİN : *(Bardağı uzatır.)* Öbür türlü, yerlere, üstüne başına dökülür...

(İlter bardağı kapar, içer.)

Benim bildiğim garaj serin olurdu...

İLTER : (*İçmesine ara verir.*) O kışın! (*İçer.*)

GÜZİN : O kadar sıcak demek!

İLTER : (*İçmesine ara verir.*) Hamam! (*Bir yudum içer.*) Sıcak değil cehennem! (*İçer.*)

GÜZİN : Acele içme, mideni üşütürsün! Bir çare düşünelim...

İLTER : (*İçmesine ara verir.*) Neye (*İçer.*)

GÜZİN : Garajı serinletmeye! Vantilatör koysam?

İLTER : (*Ters ters, bardağı uzatır.*) Çare bu mu? Al! (*Bardağı verir.*) Bana mısın demiyor!

GÜZİN : Bir bardak daha?

İLTER : İstemez! (*Terini siler.*) Yer beton, çatı beton, bu güneşte fırına dönüyor! Vantilatörle falan serinlemez orası...

GÜZİN : Çalışmadın demek?

İLTER : Sormasan daha iyi edersin! (*Başıyla tekerlekli koltuğu işaret eder.*) Çok oldu mu gireli? (*Yelpazelenir.*) Yanıyorum!

GÜZİN : Az önce! Bir iki dakika bekleyemez misin?

İLTER : Başka ne gelir elimden!

GÜZİN : Sandallarını çıkarıp terliklerini giysen?

İLTER : Kuzum alt yanı evin garajından geliyorum, yani şimdiki çalışma odamdan, kömürlükten değil! Sandallarımın nesi var?

GÜZİN : Niye bu kadar sinirlisin anlıyamıyorum!

İLTER : Ben mi sinirliyim?

GÜZİN : Evet sinirlisin! Aceleden sandallarınla evin içine dalıyorsun, banyoya girmek istiyorsun, terliklerini giymeni hatırlatıyorum, kötü bir şey mi bu?

İLTER : Ben de sana sandallarımın en azından terliklerim kadar temiz olduğunu, olması gerektiğini hatırlattım sadece...

GÜZİN : Benimle nasıl bir tonla konuştuğunun farkında değilsin anlaşılan!

İLTER : Ne var sesimin tonunda?

GÜZİN : Bu evi temiz tutmak için neler çektiğimi görüyorsun! Sabahtan akşama didiniyorum! Ben dünyaya hizmetçilik yapmak için gelmedim herhalde!..

İLTER : Herhalde! Bu konuda yüzde yüz haklısın!

GÜZİN : Söze gelince hak vermekte cömertsin ama...

İLTER : Ama?

GÜZİN : Ama davranışlarınla emeklerime ne kadar değer verdiğin ortada...

(Elinde toz beziyle en yakındaki sandalyeye oturur. Ağlamak üzeredir. Burnunu çeker. Boş elinin tersiyle gözlerini kurular.)

İLTER : Ne o?... Şimdi de ağlıyor musun?

GÜZİN : *(Burnunu çeker.)* Hayır, ağlamıyorum! *(Gözlerini kırıştırır.)* O kadar kolay ağlamam!

İLTER : Çocuk musun Allahını seversen?

GÜZİN : Sadece biraz sinirlendim! *(Burnunu çeker.)*

İLTER : Ömürsün doğrusu!

(Yaklaşır, eğilir, Güzin'in saçlarını öper.)

GÜZİN : Sinirlenince böyle olurum! Sinirimi yenemezsem gözlerim yaşarır. (*Burnunu çeker.*)

İLTER : Hadi hadi bırak bu boş üzüntüleri! Bakayım o güzel gözlerine...

(*Güzin'in başını kendine çevirmek için çenesinden tutar.*)

GÜZİN : (*Başını ters yöne çevirir.*) Bırak beni!

İLTER : Lütfen bana doğru bak...

GÜZİN : (*Başını bu kez öbür yöne ters döndürür.*) Bakmıyorum!

İLTER : Beni üzüyorsun ama!

GÜZİN : Sen de beni!

İLTER : Seni üzecek ne dedim?

GÜZİN : Çok inatçıydın!

İLTER : Ben mi?

GÜZİN : Sen, ben değil herhalde!

İLTER : Neden anlayamıyorum!

GÜZİN : Hâlâ sandallarınla dolaşıyorsun!

İLTER : Nedeni o mu? (*Gülerek.*) Unutmuştum! Gönlün olacaksa hemen çıkarayım...

(*Terliklerini almaya yönelir.*)

GÜZİN : (*Daha önce davranır.*) Dur, ben veririm! Evin içinde her yeri sandallarınla çiğneme!

(*İlter'e terliklerini getirir.*)

İLTER : Biliyor musun, yatak odası banyo dışında terlikle dolaşmayı hiç sevmem, daha doğrusu sevmezdim! Ne terlikle dolaşmayı ne de dolaşanları!...

GÜZİN : Benim için ne büyük özverilere katlanıyorsun değil mi!

İLTER : Hayır, sadece, bir dizi küçük küçük özverilere!

GÜZİN : Ne kadar da alçakgönüllüsün!

İLTER : *(Başıyla banyo kapısını işaret eder.)* Anlayışlı davranmana sevindim!

(Güliz elinde kitabı kolunda kedisi dışardan limonluğun camını tıklatır. Beline pareosunu sarmıştır.)

GÜZİN : *(El, baş işaretleriyle)* Ne o?

(Güliz, "hiç", anlamına omuz silker, gülerek el sallar, içeri geleceğini işaret eder.)

(İlter'e) Üç aydır elinde o kitap: Aşkın Metafiziği...

İLTER : Biliyorum. İçeri geleceğini işaret ediyor?

GÜZİN : Gel de bu evi temiz tut!

(Güliz'e ayaklarını silmesini işaret eder. Güliz işaretlerle anladığını belirtir.)

İLTER : Hazır aklıma gelmişken sorayım, benim mavi gömleğimi gördün mü?

GÜZİN : Hangi mavi gömleğini?

İLTER : İngiltere'den aldığım?

GÜZİN : Yerindedir. Gömleklerin arasında; iyice baktın mı?

İLTER : Baktım. Gömleklerim arasında yok!

GÜZİN : Görmemiş olabilirsin!

İLTER : Tek tek aradım. Her gün bir şeyim ortadan yok oluyor. Dün kalemim, önceki gün kazağım, bugün mavi gömleğim!...

GÜZİN : Ah şu Güliz! Mutlaka onun marifetidir yine! Ne yapabilirim bilmem ki! Bir türlü söz dinlemiyor! Sen de onu şımartıp tepene çıkartıyorsun!

(Banyodan sifon sesi gelir.)

Çıkıyor!

MÜZEYYEN : *(Banyodan)* Güzin!...

GÜZİN : Geliyorum! *(Banyoya koşar.)* Ayaklarını temizlemeden Güliz'i içeri sokma!

İLTER : Merak etme!

MÜZEYYEN : *(Banyodan)* Güzin!

GÜZİN : Geldim! *(Banyoya girer.)*

(Güliz, kucağında kedisi, belinde pareosu ile girer Göğsünde sadece bikinisinin üst parçası vardır.)

GÜLİZ : Banyo dolu mu?

İLTER : Babaannen içerde. Ayaklarını sildin mi?

GÜLİZ : Allahını seversen eni, sen de ablam gibi başlama! Ne var ayaklarımda? Uyuz mu?

(İlter'in karşılığını beklemeden banyoyu işaret eder.)

Sen de sıradasın galiba?

İLTER : Galiba!

GÜLİZ : Aksi gibi öyle de pipim geldi ki! *(Yerinde tepinir.)* İyi yanmış mıyım?

İLTER : Çukulataya dönmüşsün!

GÜLİZ : Pek iyi bir benzetme değil ama yine de idare eder! *(Yanağını uzatır.)* Biraz tatmak ister misin?

İLTER : *(Öper.)* Harika!

GÜLİZ : *(İlter'i yanağından öper.)* Sen de öylesin! Keşke enim olmasaydın! *(Gülerek)* Yarın doğum günüm, güzel olmak istiyorum. Partime gelecek misin?

İLTER : Çağırmadın ki!

GÜLİZ : Çağırıyorum ya işte!

İLTER : Nerede? Saat kaçta?

GÜLİZ : Nerede olur? Burada tabii! Bütün öğleden sonra! Biraz gürültümüz olacak ama sen de katılacağına göre... Ablam söylemedi mi?

İLTER : Henüz söylemedi!

GÜLİZ : Garajdan yararlanmak istiyorduk, izin alacaktı, yararlanabilir miyiz?

(Banyo kapısı açılır. Güzin, Müzeyyen'in koluna girmiş, yürümesine yardım etmektedir. Güliz el radyosunu acele İlter'in eline tutuşturur.)

Bak ne çalıyor, tanıdın mı?

(İlter, olumsuz bir baş işaretiyle karşılık verir.)

Öyleyse dinle de öğren! *Self Control*, *Laura Brengin* söylüyor? İki aydır liste başı. Sıranı alıyorum, bağışla!

(Banyoya girerken kapıda durur, geri döner.)

Korkma, en çok bir dakika! *(El sallar.)* Bir dakikacık!

GÜZİN : Nereye?

GÜLİZ : Görüyorsun!

GÜZİN : Kedinle mi?

GÜLİZ : Kedimden ayrılamam!

(Kedisini öper. Banyoya girer. Kapısını kapatır.)

GÜZİN : (*İlter'e*) Ayaklarını sildi mi?

İLTER : Sildi!

(*İlter, sesini kısıtğı kasetçaları kulağına yaklaştırır.*)

GÜZİN : Doğru mu söylüyorsun?

(*İlter'in olumlu baş işareti.*)

O elindekini bırak da bana yardım et lütfen!

(*İlter söyleneni duymaz. Gülümseyerek müziğı dinler.*)

İlter, sevgilim!

(*İlter'in gülümseyerek baş işareti : "Ne o?"*)

Duymuyor musun?

(*İlter kasetçaları kulağından uzaklaştırır.*)

İLTER : Söyle?

GÜZİN : Yardım et lütfen!

İLTER : Hay hay!

(*Elinde kasetçalar yaklaşıır.*)

GÜZİN : Elindekini bırak istersen!

İLTER : Ne zararı var?

(*Boş eliyle Müzeyyen'in öbür kolunu girer. Davranışlarından şimdiye kadar bu yardımı bir çok kez yaptığı anlaşılır.*)

MÜZEYYEN : Düzelemedim, düzelemedim bir türlü...

GÜZİN : Düzeleceksin!

MÜZEYYEN : Göçebe oldum gitti!

GÜZİN : Ne münasebet! Burası senin kendi evin!...

MÜZEYYEN : Üzülmez olur muyum? Hem de çok üzülüyorum! Başınıza yıkıldım kaldım!...

İLTER : Önünüze bakın!

GÜZİN : O nasıl söz!

MÜZEYYEN : (*İlter'e*) Ne yapıyor? Emel Sayın mı?

İLTER : Laura Brengin.

MÜZEYYEN : Leyla Engin mi? Tanıyamadım. Yenilerden olacak...

(*Müzeyyen'i merdivenlerden indirir, tekerlekli koltuğuna oturturlar.*)

GÜZİN : Evet yenilerden!

MÜZEYYEN : Teşekkür ederim. Benimle yoruluyorsunuz. Çok yoruluyorsunuz!

(*Kulağını eğer, kasetçaları dinlemeye çalışır.*)

Fena söylemiyor!

İLTER : Rahat ettiniz mi?

MÜZEYYEN : Anlamayadım? Bir daha söyle!

GÜZİN : (*Yüksek sesle*) Rahat ettiniz mi diye soruyor?

(*Koltuğu salonun bahçe köşesine götürürler.*)

MÜZEYYEN : Ettim ettim! Benim derdim dizlerimden oğlum, sadece dizlerimden, çok şükür bağırsaklarımdan yana hiçbir şikâyetim yok! Bir de başınıza yıkıldım kaldım diye üzülüyorum!

GÜZİN : Saçmalama! Bir isteğin var mı?

MÜZEYYEN : Bugünkü gazete yakınlarda mı? Henüz görmedim...

(*Sifon sesi duyulur.*)

GÜZİN : İlter, sevgilim, gazeteyi verir misin? (*Müzeyyen'e*) İlter getiriyor.

(İlter, büfenin üstünden gazeteyi alır.)

MÜZEYYEN : Şu İbrahim artık Rize'den dönse de evime kavuşsam!

GÜZİN : Kavuşursun, o da olur...

MÜZEYYEN : Evimi özledim, çok özledim... Üç ay oldu ayrıyım...

(İlter gazeteyi getirirken, banyodan çıkan Güliz elinden kapar.)

GÜLİZ : Enişte Bey, banyo emrinizde!

GÜZİN : Gazeteyi babaannen istiyor!

GÜLİZ : Bir dakika, veriyorum! (Sayfaları karıştırır.) Konser gününe bakacağım... Evet, doğrudum. Cuma gecesi, çarşamba, perşembe, cuma, üç gün var. Cuma gecesi konsere gidiyoruz...

(Gazeteyi Müzeyyen'e verir.)

Al tonton, politik haberler senin olsun, iyi oku, sonra bana da anlat! (Müzeyyen'i öper.) Oh, şeker şey!

MÜZEYYEN : Teşekkür ederim!

GÜLİZ : İşine gelen şeyleri nasıl da hemen duyar! (Aranarak bakınır.) Kasetçalarım nerede?

GÜZİN : (Başıyla banyoyu işaretler) Duymuyor musun?

GÜLİZ : (Bahçeye yönelik) Kalsın öyleyse...

GÜZİN : Bir dakika!

GÜLİZ : Benimle ne zorun var yine?

GÜZİN : Enin gömleğini soruyor?

GÜLİZ : Yani?

GÜZİN : Sen mi aldın?

GÜLİZ : Ne olmuş ben almışsam?

GÜZİN : Sorduğuma karşılık ver?

GÜLİZ : Evet, aldım!

GÜZİN : Ne diye eninini her şeyine ortak oluyorsun? Üstelik izin almadan?

GÜLİZ : Ne yapayım o kadar az giyecek şeyim var ki! (*Kedisini öper. Kedisine*) Sabırsızlanma...

(*İlter, elinde kasetçalar, bornozla banyodan çıkar.*)

Eni, özür dilerim...

İLTER : (*Kasetçaları uzatır.*) Al...

GÜZİN : Gömleğin için özür diliyor...

GÜLİZ : İzin ver de ben söyleyeyim... (*Kasetçalarını alır.*)
Canım o kadar çekti ki dayanamadım giydim! Öyle açtı ki beni, görmeni isterdim! Müthiş hava attım? Çok kızmadın ya bana?

İLTER : Hiç kızmadım diyemem!

GÜLİZ : O kadarı hakkın!

İLTER : (*Üst kata yönelerek*) Ben giyinmeye gidiyorum.

GÜLİZ : Teşekkürler!

(*Merdiven sahanlığından salona döner.*)

GÜZİN : Nerede?

GÜLİZ : Ne?

GÜZİN : Gömlek?

GÜLİZ : Yedim!

GÜZİN : Dün gece eve döndüğünde üstünde yoktu?

(*Kapı çalınır. İkisi birden kapıya atılırlar.*)

(*Güliz'i önler.*) Kaç kez söyledim, kendini bahçeden içeri sokma, evin içinde böyle plaj kılığı ile dolaşma diye! Ben açarım...

GÜLİZ : Hakan'ın çalışı.

GÜZİN : Kedini bahçeye sal, sonra da git bluzunu giy!

GÜLİZ : Bu koku da ne?

GÜZİN : Eyvah, ateşte yemeği unutturdun bana!

(*Mutfaka koşar. Güliz kapıyı açar. Hakan, üstünde mavi bir gömlekle kapıda görünür. Gömleğin düğmelerini iliklememiş, ön uçlarını düğümleyerek giymiştir.*)

GÜLİZ : (*Hakan'ın önünü keser.*) Hemen, hemen enimin gömleğini çıkar ver!

HAKAN : Ne oluyorsun?

GÜLİZ : Soruyu bırak, ne diyorsam onu yap!

(*Hakan üstündeki gömleği çıkarır verir. Güliz gömleği alır, kedisini Hakan'ın eline tutuşturur.*)

Şunu al, bahçeye dolan, beni bekle!

(*Hakan'ı dışarı iter, kapıyı kapatır.*)

GÜZİN : (*Mutfak kapısından*) Girmedim mi?

GÜLİZ : (*Gömleği gerisinde saklar. Düşünmeden*) Kim?

GÜZİN : Hakan?

GÜLİZ : Arabasını park edecek...

(*Merdivenlere yönelir.*)

GÜZİN : Kedin?

GÜLİZ : Bahçeye sal dedin ya!

(*Güzin, kuşkulanır. Mutfak penceresinden, Güliz'in dediklerinin doğruluğunu denetlemek için mutfaka girer.*)

Güliz bu kez gömleği önünde saklayarak merdivenlere atılır.)

GÜZİN : *(Mutfak kapısından)* Arabası evin önünde?

GÜLİZ : *(Merdivenlerde)* Olabilir!

GÜZİN : Ne saklıyorsun öyle ellerinde?

GÜLİZ : İzin ver de çıkıp giyineyim!

GÜZİN : Kedinin yukarı mı çıkarıyorsun yoksa?

(İlter, üst kattan iner. Güliz, ablası ile eniştesi arasında kalır. Bu kez düşünmeden gömleği İlter'den saklamak ister, gerisine alır.)

İLTER : Yine mi tartışıyorsunuz?

(Ablası aklına gelir, Güliz gömleği yine önüne geçirir.)

Ne çok seviyorsunuz birbirinizi?

GÜLİZ : *(Gömleği İlter'e uzatır. Gülümser.)* Gömleğini getiriyordum!

İLTER : Teşekkür ederim! *(Gömleği alır.)*

GÜZİN : *(Güliz'e)* Banyoda kirliye at onu!

İLTER : Ben atarım! *(Banyoya girer.)*

(Güzin bir kez daha, bir koşu mutfak penceresinden dışarı bakıp döner.)

GÜZİN : Hakan gömleksiz. Gömleği Hakan'a mı vermiştin?

GÜLİZ : Amma da çok soruyorsun!

GÜZİN : Niye yalan söylüyorsun?

GÜLİZ : İnsanı yalan söylemek zorunda bıraktığın için!

GÜZİN : Doğrusunu söyle

GÜLİZ : Dün denizden dönerken değiştik. O benim gömleği-mi giydi, ben de onun! Öğrendin mi?

(Üst kata çıkar.)

GÜZİN : Bir bu eksikti!

MÜZEYYEN : Güzin! *(Sıcaktan gazete ile yellenir.)*

GÜZİN : Geliyorum!

(İlter'in banyodan çıktığı sırada kapı çalınır.)

GÜZİN : İlter, kapı!

İLTER : Açıyorum.

(Kapıyı açar. Gelen Serdar'dır.)

SERDAR : Merhaba!

İLTER : Merhaba.

SERDAR : Yalnız mısın?

İLTER : Yoo...

SERDAR : Herkes evde mi?

İLTER : Evde.

SERDAR : *(Güzin'i görür. Selamlaşır.)* Güliz?

İLTER : O da evde.

(Güliz merdivenlerde görünür. Etek bluz giymiştir.)

GÜLİZ : *(Merdivenlerden)* Merhaba!

(İlter'e uzaklaşmasını işaret eder.)

SERDAR : *(Küskün)* Merhaba!

İLTER : Benim bitirilecek kısa bir yazım var. *(Bahçe kapısına yönelir.)* Yalnız kalmış sayılmazsın!

(Güliz elinde kırmızı bir gömlek vardır. Gömleği İlter'e uzatır.)

GÜLİZ : Eni, bahçeden geçerken şunu Hakan'a verir misin?

İLTER : *(Gömleği alır. Serdar'a)* En çok yarım saat..

GÜLİZ : Sen çalışmana bak, ben Serdar Beyi oyalarım.

İLTER : *(Serdar'a)* Görüşürüz!

SERDAR : Bekliyorum...

(İlter çıkar.)

Sana dargınım!

GÜLİZ : Darılmaya hiç de hakkın yok!

SERDAR : Niye gelmedin?

GÜLİZ : Gelmediğimi nereden biliyorsun?

SERDAR : Tam kırk beş dakika iskelede bekledim!

GÜLİZ : Biliyorum!

SERDAR : Üç vapur kalktı! Geldin mi yani?

GÜLİZ : Ben seni gördüm, sen beni görmedin mi? Elbet geldim!

SERDAR : Olamaz! Gelseydin görürdüm! Niye görünmedin?

GÜLİZ : Hakan iskeledeydi! Karşılaşmadınız mı? Hakanı da mı görmedin?

SERDAR : Gördüm!

GÜLİZ : Daha ne? Hakan'ın gözü önünde seninle buluşmazdım herhalde!

SERDAR : Seni nasıl özlüyorum bir bilsen.

GÜLİZ : Ben de seni özlüyorum!

SERDAR : Öyleyse ne zaman?

GÜLİZ : Gerçekten beni bu kadar çok mu seviyorsun?

GÜLİZ : *(İç çeker.)* Ne yapayım bilmem ki!...

SERDAR : Bırak kendini...

GÜLİZ : O halde...

SERDAR : O halde?

GÜLİZ : *(İç çeker.)* Yarın olsun! Uygun mu?

SERDAR : Uygun. Yine onbirde mi?

GÜLİZ : Onbirde olanaksız. Öğleden sonra. Uygun mu?

SERDAR : Uygun. Kaçta? İkide?

GÜLİZ : İki erken olur. Üçte diyelim... Uygun mu?

SERDAR : Uygun. Yine Kadıköy iskelesinde?...

GÜLİZ : Bu kez Adalar iskelesinde olsun...

(Hakan koşarak girer.)

HAKAN : Güliz! Güliz! Çabuk! *(Serdar'a)* Pardon!

GÜLİZ : Ne oldu? Çabuk söyle?

HAKAN : Kuşun..

GÜLİZ : Kaçtı mı?

HAKAN : Kaçtı! Çabuk gel...

GÜLİZ : Nerede?

HAKAN : Vişnenin dalında...

GÜLİZ : *(Serdar'a)* Bakınmasanıza!

SERDAR : Ne yapayım?

GÜLİZ : *(Hakan'la koşarak bahçeye çıkarlarken)* Hâlâ da soruyor!

(Dışardan sesler gelir. Serdar da arkalarından bahçeye atılır.)

HAKAN : İşte!

GÜLİZ : Uçtu!

SERDAR : Pencereye kondu!

GÜLİZ : Ürkütmeyin!

HAKAN : Yabancı kedi var!

GÜLİZ : Kediye kov!

SERDAR : Hışışış! Çek git bakalım! *(Kediye kovalar.)*

HAKAN : Eve girdi!

(Üçü birden eve dalarlar.)

GÜZİN : *(Mutfaktan çıkar.)* Ne oluyor?

MÜZEYYEN : Güzin!

SERDAR : Güliz'in kuşu kaçtı!

*(Üçü de koşarak merdivenlerden yukarı kata çıkarlar.
Yukardan sesleri gelir.)*

GÜLİZ : Hakan pencereleri kapat!

HAKAN : Sen kapıyı tut!

SERDAR : Kapı açık kalsın daha iyi!

GÜLİZ : Ayyy!

HAKAN : Cama çarpacak!

GÜZİN : O tozlu papuçlarıyla...

MÜZEYYEN : Bu ne oyunu böyle anlayamadım?

GÜZİN : Başıma gelen!

MÜZEYYEN : Evin içinde oyun mu olur?

GÜLİZ : Kaçıyor!

HAKAN : Ürktü yine!

SERDAR : Gürültüyü bırakın!

GÜZİN : Evi yıkacaksınız

MÜZEYYEN : Güliz!

GÜLİZ : Gel canım, gel güzelim, gel ablana...

HAKAN : Bir kez ürktü hayvan...

GÜLİZ : Hayvan deme tontonuma!

HAKAN : Kedinin pençesinden zor kurtuldu!

(Kuş uçarak alt kata iner. Hakan, Güliz, Serdar, kuşun ardından paldır küldür merdivenlerden inerler.)

GÜZİN : Güliz! Lütfen!

GÜLİZ : Kuşum...

GÜZİN : Güliz diyorum... Evinde değilsin!

(İlter görünür.)

GÜLİZ : Eni, yardım et!

SERDAR : *(İlter'e)* Bakınma!

HAKAN : İlter Bey, kapıyı açık bırakmayın...

GÜZİN : Hepiniz dışarıya! Güliz!

GÜLİZ : Güliz, Güliz diyeceğine yardım et!

(Koşuşmaca sürerken, Müzeyyen'in kolluklarına tutunarak koltuğunda doğrulduğu, kuşu izlediği görülür.)

MÜZEYYEN : Gel, gel, gel bana...

(Bu arada Güliz mutfaktan kulplu süt kabını, düdüklü tencereyi alır. Tencereyi Hakan'ın eline tutuşturur. Kelebek avlar gibi kuşun ardına düşerler.)

Güzin çaresizlik içinde dövünürken, bunalan kuş babaannenin göğsüne sığınır. Müzeyyen kuşu alır, öper.)

Yeter; (Güliz'e) Gel al kuşunu...

Karanlık

III. TABLO

10 Ağustos

(Sahne aydınlandığında İlter, Güliz, Hakan bahçededirler. Kâğıttan kedimerdivenleri, fenerler, balonlarla bahçeyi süslerler.

Müzeyyen, salonda, tekerlekli arabasında yalnızdır. Güzin mutfaktadır, görünmez.

İlter bahçe kapısından girer.)

GÜZİN : *(Mutfak kapısından)* Ne istiyorsun?

İLTER : Kâğıt makasını alacağım.

GÜZİN : Orada bekle, ben veririm! *(Mutfğa döner.)*

İLTER : Sabırsızlanmıyor musun?

GÜZİN : *(Makas elinde dönerken)* Niye sabırsızlanacak mışım?

İLTER : Düşün ağustos dolunayı!

GÜZİN : *(Makası uzatır)* Al!

İLTER : Yılın en güzel aylı gecesi! Midye ile bira. Deliler gibi eğleneceğiz...

GÜZİN : Çocuk gibisin! Güliz'le Hakan'dan en küçük bir ayrılığın yok!

İLTER : *(Makası alır.)* Teşekkür ederim. Çok güzelsin! Öptüm!...

GÜZİN : Konuşmaların da Güliz ile Hakan'a benzedi. İşi de iyice haylazlığa döktün!

İLTER : Yaşıyorum!

GÜLİZ : *(Dışarıdan)* Eni, çeneyi bırak!

İLTER : Geliyorum! *(Bahçeye döner.)*

MÜZEYYEN : Ne yapıyor saatlerdir bahçede bunlar böyle?

GÜZİN : Bu gece partileri var (*Mutfağa döner.*)

MÜZEYYEN : Senin işin zor kızım, çok zor! Allah sabır kuvvet versin! Bütün gün evin içinde boş dolanan bir koca ile yaşamak...

GÜZİN : Eve dalıp çıkmasalar sorun yok ama...

MÜZEYYEN : Benim rahmetli kocam sabah sekizde evden çıkar, akşam altı demeden eve dönmezdi. Ben de evde ne yaptığımı bilirdim. Erkek dediğinin dışarda düzenli bir işi olur! Ne bu böyle? Bütün gün evin içinde dolanan bir erkek? Çekilmez!...

(*Kapı çalınır.*)

Güzin telefon!

(*Güzin, mutfaktan çıkar, kapıya gider.*)

Bakıyor musun?

GÜZİN : Bakıyorum!

MÜZEYYEN : (*Güzin'i izler.*) Çalan kapı mıydı yoksa?

(*Güzin karşılık vermez. Gelen postacıdır. Elinde mektup dönerken, mektubu açar, okumaya başlar.*)

MÜZEYYEN : Babandan mı?

GÜZİN : Evet!

MÜZEYYEN : Yüksek sesle okusana, ben de duyayım...
Dönüyor mu?

GÜZİN : Haftaya...

MÜZEYYEN : Hangi aya dedin?

GÜZİN : (*Sesini yükseltir.*) Haftaya!

MÜZEYYEN : Dönsün, aman dönsün! Ben de evime kavuşayım artık! Yetti kızım, çektığım yetti... Babanı evimde karşılarım artık.. Bunaldım...

GÜZİN : Hele dönsün de...

MÜZEYYEN : Dönmesini bekleyemem. Evimde karşılarım...

GÜZİN : Ev kirada!

MÜZEYYEN : Nasıl?

GÜZİN : Kirada, Araplara verdim. Ekim sonuna kadar...

MÜZEYYEN : Ama... benim... bana... söylemedin?

GÜZİN : Avuç dolusu para. Beş ay için babanın emekli ikramiyesinin iki katı kira aldım...

MÜZEYYEN : Çıksınlar! Arapları çıkar... Razi değilim!

(İlter bahçe kapısında görünür.)

GÜZİN : Babam ekim sonuna kadar bizde kalır artık...

(İlter'i görür.) Yine ne istiyorsun?

İLTER : *(İsteyeceğini unuttur.)* Şey... Baban geliyor demek?

GÜZİN : Evet, haftaya!

İLTER : Gözünaydın!

GÜZİN : Teşekkür ederim. Bu kadar mı?

GÜLİZ : *(Dışardan)* Eni, oyalanma!

İLTER : Hatırladım, yapıştırıcı türünden bir şey var mı?

GÜZİN : Bekle, getiriyorum...

İLTER : *(Güliz'e seslenir.)* Geliyorum...

Karanlık

IV. TABLO

15 Ağustos

(Sahne aydınlandığında, İlder, başı elleri arasında, merdivenlerde oturur, düşüncelidir.)

Merdivenlerin bitiminde yazı makinesi ile küçük bir valiz vardır.

Güliz, merdivenleri koşarak inerken, İlder'in yanında durur. Kedisi kolundadır?)

GÜLİZ : Hayrola, bir yere mi gidiyorsun?

İLTER : Karar veremiyorum!

GÜLİZ : Düşünceli görünüyorsun?

İLTER : Öyleyim...

(Güliz, yemek sandalyelerinden birini alır, ters döndürerek İlder'in karşısına atar, ata biner gibi oturur.)

GÜLİZ : Nedir düşündüğün?

İLTER : Durumum!...

GÜLİZ : Anlatsana?

İLTER : Kötü!

GÜLİZ : Ablamla falan mı?

İLTER : Değil.

GÜLİZ : Öyleyse?

İLTER : Çalışmıyorum!

GÜLİZ : Orası doğru!

İLTER : Öyle doluyum ki başımı alıp çalışabileceğim bir yere gitsem diyorum...

GÜLİZ : Niye gitmiyorsun?

İLTER : Ablan ne der?

GÜLİZ : (*Omuz silker.*) Ne diyecek? Hiç!

İLTER : Kırılmaz mı?

GÜLİZ : Aksine, çalışacağına inanırsa güle güle der!

İLTER : Emin misin?

GÜLİZ : Ben ablamı onun beni tanıdığından daha iyi tanırım. Nereye gitmeyi düşünüyorsun?

İLTER : Bolu'ya... Bir dağ oteline...

GÜLİZ : (*Kalkar.*) Hemen git!

(*Yazı makinesini yerden alır, İlder'e uzatır*)

İLTER : Ablana söyleyemedim bir türlü...

GÜLİZ : Sen o işi bana bırak... Hadi...

İLTER : Buraya kadar geldim, durdum...

GÜLİZ : İyi işte, şimdi kararını verdin! Ablam çarşıdan dönmeden fırla!

(*İlder'i kapıya doğru uğurlar.*)

Acele et!

(*İlder ayakkabılarını giyer.*)

İLTER : Bir aya kalmaz dönerim...

GÜLİZ : Dönmeye orada karar verirsin,

İLTER : Hoşça kal, cesaretlendirdin beni!

GÜLİZ : Güle güle! Arada bir telefon et!

(*İlder'i uğurlar, öpüşürler, kapıyı kapatır.*)

Of be! Adamın dört aydır hepimizden çektiği!..

MÜZEYYEN : (*Üst kattan seslenir.*) Güzin!

GÜLİZ : Bunun da derdi zoru Güzin. *(Yüksek sesle)* Güzin evde yok!

MÜZEYYEN : Kapı açıldı gibime geldi!

GÜLİZ : Yanlış duymuşsun!
(Kapı çalınır. Hakan gelir.)

HAKAN : Merhaba!

GÜLİZ : Merhaba!

HAKAN : Dışarda İlter'le karşılaştım. Geziye mi gidiyor?

GÜLİZ : Bizden kaçtı!

HAKAN : Sana harika bir haberim var. Dilersen biz de kaçınız...

GÜLİZ : Çabuk söyle?

HAKAN : Metinle Alev yarın arabalarıyla Güneye iniyorlar, gidersek seninle beni de alacaklar...

GÜLİZ : Ciddi misin?

HAKAN : Katıksız!

GÜLİZ : İyi ama...

HAKAN : Gitarını, uyku tulumunu al yeter. Paran yoksa kredi açarım.

GÜLİZ : Oldu!

MÜZEYYEN : *(Seslenir.)* Güliz!

(Müzeyyen, trabzanlarına dayanarak merdivenlerden inmeye çalışır.)

GÜLİZ : *(Seslenir.)* Ne istiyorsun?

MÜZEYYEN : Yardım et...

GÜLİZ : Geliyorum...

(Müzeyyen'in yardımına gider, koluna girer. Hakan'a)

Yarın kaçta gidiyoruz?

HAKAN : Erkenden. Akşama Kuşadası'nda olacağız...

(Kapı dışardan anahtarla açılır. Güzin eli kolu dolu alış-verişten döner. Kapının içinde durur. Daha girer girmez İlder'in ayakkabılarının yerinde olmadığını görmüştür. Ağır devinimlerle elindekileri ayakkabı dolabı üstüne bırakır. Ayakkabılarını çıkarır, terliklerini giyer.)

MÜZEYYEN : Güzin! Sen misin?

GÜZİN : *(Durgun)* Benim. *(Güliz'e)* Enin dışarı mı çıktı?

GÜLİZ : Evet. Gitti!

GÜZİN : Nereye?

GÜLİZ : Bolu'ya. Bir dağ otelinde kalacak, çalışacak.

MÜZEYYEN : Güzin!...

(Güzin en yakın sandalyeye oturur.)

GÜZİN : Bana hiç sözünü etmedi?

GÜLİZ : *(Müzeyyen'e)* Sus biraz!

(Müzeyyen'i koltuğuna oturtur.)

MÜZEYYEN : *(Gözleri Güzin'de)* Nesi var?

GÜLİZ : *(Güliz, Güzin'e yaklaşır.)* Gitmeye karar veremiyordum. Sana söyleyemeyecekti. Ben cesaretlendirdim.

GÜZİN : Haklı!...

GÜLİZ : Bir ayda romanını bitireceğine inanıyor.

GÜZİN : İnşallah!

GÜLİZ : Yarın ben de gidiyorum!

(Güzin karşılık vermez. Soran bakışlarla Güliz'in açıklamasını bekler.)

Güneye, bizim çocuklarla...

GÜZİN : Sen bilirsin. Küçük değilsin!

MÜZEYYEN : Güzin...

(Güzin bu kez bakışlarını Müzeyyen'e yöneltir.)

Ben gidiyorum!

GÜZİN : Nasıl?

MÜZEYYEN : Gitmek istiyorum!

GÜZİN : Sen de mi?

MÜZEYYEN : Yetti artık! Dört ay oldu. Halana... Halana telefon et, babaannem sana geliyor de. Baban da yarın gelince doğru halana gelsin, beni halanda bulsun.

GÜZİN : *(Kalkar.)* Hepiniz şimdiye kadar ne beklediniz? İlter'in gitmesini mi?...

MÜZEYYEN : Hazır Hakkı buradayken...

GÜLİZ : Hakan!

MÜZEYYEN : Hakan olsun. *(Hakan'a)* Arabanla mı geldin?

HAKAN : Evet.

MÜZEYYEN : Öyleyse bir zahmet dönüşte beni Bahariye'de kızımın evine bırakırsın...

HAKAN : Hay hay! Hazırsanız hemen gidebiliriz...

MÜZEYYEN : Hazırım. Çantamı topladım.. *(Güliz'e)* Odamdan al getir...

GÜLİZ : Ben bu akşam seninle gelemem!

MÜZEYYEN : İster gel ister gelme. Hakkı beni götürür.

(Güliz, çantayı almaya gider.)

(Güzin'e) Yeter kızım, yeter. Bütün gün evin içinde aylak bir erkek, üç kadın, gelen giden, dört aydır yeter, sen de dinlen soluk al biraz!...

(Güliz çantayı getirir.)

(Hakan'a) Hadi!

(Tekerlekli koltuğunu kapıya doğru sürer? Güzin ile Güliz, Müzeyyen ile Hakan'ı uğurladıktan sonra salona dönerler.)

GÜLİZ : Abla, senden bir ricam var...

GÜZİN : Söyle?

GÜLİZ : Giderken kuşumla kedimi sana bırakabilir miyim?

GÜZİN : (Kısa bir süre duraklar.) Kuşunu?.. Kedini?...

GÜLİZ : Evet? Yalnız kalmazsın?...

GÜZİN : (Birden canlanır, gülerek.) Bırak öyleyse!

GÜLİZ : Ciddi misin?

GÜZİN : İnanmadın mı? (Güliz'e kollarını açar.)

GÜLİZ : (Abilasına sarılır, öper.) Yaşsa sen. Hep böyle ol işte. Sana, seninle ilgili düşündüklerimi söyleyebilir miyim?

GÜZİN : Dinliyorum?..

GÜLİZ : Yanlış yaşıyorsun!

GÜZİN : Ben mi!

GÜLİZ : Evet, sen. Yanlış! Çok iyisin, çok hoşsun, çok güzelsin, çok çalışkansın ama durmadan kendini frenliyerek, gemleyerek yaşıyorsun!...

GÜZİN : Senin gibi sorumsuz mu yaşamamı istiyorsun?

GÜLİZ : Ben sorumsuz yaşamıyorum ki!

- GÜZİN :** Daha nasıl sorumsuz yaşayacaksın? Bir saat sonra ne yapacağını bildiğin yok!
- GÜLİZ :** Kötü mü? O tutumum sadece cesaretimden! İnsan içinden geldiği gibi, kanatlarının gücüne göre yaşamalı, uçabiliyorsa uçabildiği yere kadar uçmalı! Sense...
- GÜZİN :** Ben sadece kendim için yaşamıyorum!
- GÜLİZ :** Biliyorum. Ama bir bakıma başkaları için de yaşamıyorsun:
- GÜZİN :** Ne demek istiyorsun?
- GÜLİZ :** Başkalarıyla olan ilişkilerin de yanlış. Örneğin benimle...
- GÜZİN :** Sanmıyorum! Elimden geldiği kadar düzenli bir yaşam sürmesine çalıştım...
- GÜLİZ :** Yeterli değil ki!
- GÜZİN :** Nedir yeterli olan?
- GÜLİZ :** O senin düzenin! Başkalarıyla olan ilişkilerinde, herkesin senin düzenine uymasını istiyorsun! Örneğin sen bu evi temiz, aşırı temiz tutmayı düzen olarak anlıyorsun. Gerçekte öne aldığın ev, içinde yaşayanlar değil! Oysaki ev denilen nesne; oturanların, yakınları, kedisi, köpeği, kuşu ile bir arada, güle söyleye, bazen de döke saça yaşaması içindir. Sen ev için yaşıyorsun, yakınlarının da ev için yaşamalarını istiyorsun! Kırılma ama sonunda evi yaşanmaz duruma getiriyorsun!
- GÜZİN :** Gerçekten böyle miyim?
- GÜLİZ :** Bunları söylediğim için kırılmadın ya bana?
- GÜZİN :** Gerçekten böyleysen...
- GÜLİZ :** Belki biraz abarttım ama genelde yanıldığımı sanmıyorum! Bilki seni sandığından da çok seviyorum!... Biraz da öbür türlü olmayı deneyemez misin?

GÜZİN : Bilmem ki değişebilir miyim?

GÜLİZ : İstedikten sonra o kadar kolay ki! *(Kedisini uzatır.)*

Al, bir ay senin konuğun olacak...

(Güzin kediye almak için ellerini uzatır, birden vazgeçer, ellerini kaçıtır.)

GÜZİN : Alamam!

GÜLİZ : Hadi, al! Unut kedi sevmediğini... *(Kedisini uzatır.)*

(Güzin bir kez daha kediye alacakken vazgeçer.)

GÜZİN : Unutamıyorum!...

GÜLİZ : Hadi, cesaretli ol, al! *(Kedisini uzatır.)*

(Güzin kediye alır.)

Okşa bak!

(Güzin'in kararsızlıkları)

Okşa, bak tüyleri ne kadar tatlı, ne kadar yumuşak! kürk giymiş gibi olacaksın...

(Güzin çekinerek kediye okşamaya başlar. Okşayışları çok çabuk düzenine girer. Olumlu bir baş işaretiyle karşılık verir.)

Okşadıkça daha çok seveceksin! Yavaş yavaş için ısınıyor değil mi?

(Güzin, güler, kediye kucaklar, yavaşça öper.)

GÜZİN : Galiba!...

Karanlık

V. TABLO

20 Eylül

(Sahne aydınlandığında, Güzin yalnızdır. Sallanır koltuğa oturmuş kedisıyla oynar.

Kapı çalınır.)

GÜZİN : *(Kedisine)* Hadi kapıya gidelim, bakalım kim geldi?

(Kucağında kedisiyle gider, kapıyı açar.)

Ooo, sen misin? Hoşgeldin, geç!

SERDAR : *(Girer.)* Hoşbulduk! *(Ayakkabılarını çıkarmaya hazırlanır.)*

GÜZİN : Kalsın, çıkarma. Ayakkabılarınla geç!..

SERDAR : Ayakkabılarım berbat!...

GÜZİN : *(Keser.)* Zararı yok, yarın nasıl olsa temizlik günü!

SERDAR : Yağmurdan yerler...

GÜZİN : Geç Allahını seversen, uzatma!

SERDAR : Teşekkür ederim.

(Salona geçerler.)

Kedi mi aldın?

GÜZİN : Benim değil, Güliz'in! Bir aydır konuğumdu. *Kedi-yi öper.)* Canım benim! *(Serdar'a)* Çok alıştım, giderken alacak olursa bakalım nasıl ayrılacağım? *(kediye)* Canım, canım, sen de arayacak mısın beni?

SERDAR : İlter yok mu?

GÜZİN : İlter Bolu'da. Romanını yazıyor.

SERDAR : Hâlâ mı?

GÜZİN : Daha ne ki? Gideli otuz dört gün oldu. Romanını tamamlayacak...

SERDAR : Haber alıyor musun?

GÜZİN : Her gün... Aksarsa gün aşırı telefon ediyor. Çalışmasının çok iyi gittiğini söylüyor...

SERDAR : Güliz?

GÜZİN : Bugün Güney'den döndü. Yukarıda öteberisini topluyor. (*Kalkar.*) Ne içersin?

GÜLİZ : (*Üst kattan iner.*) Merhaba!

SERDAR : Merhaba! (*El sıkışırlar.*)

GÜZİN : Evet, ne içeceğiz, kararınızı bekliyorum?

GÜLİZ : Benim için farketmez, ben size uyarım...

SERDAR : Bilmem kalsam mı? Sadece şöyle bir kapıdan uğramak istemiştim...

GÜZİN : İyi ettin, otur biraz laflarız, İlter telefon edebilir. Birer cin tonik?

SERDAR : Saat yediye geliyor. Bu saatte bütün içkiler güzeldir.

GÜZİN : Ben içkileri hazırlayayım.

(*Kedisi kucığında, mutfığa geçer.*)

SERDAR : Güney yaramış!

GÜLİZ : Ben de o kanıdayım! İyi yanmış mıyım?

SERDAR : Çok? Çukulataya dönmüştün;

GÜLİZ : (*Gülerek*) Ne dersin yarın saat onbirde Tak-sim'de?...

SERDAR : Akılandım artık! Beni kolay kolay aldatamazsın!

GÜLİZ : Hele şükür!

SERDAR : Bu devetabanına ne olmuş böyle?

GÜLİZ : Bilmem! Ben de gelince gördüm, sararıyor!

(*Güzin içki tepsiyle döner.*)

GÜZİN : Evet sararıyor. Ne olduğunu anlayamadım!

SERDAR : Suyunu düzenli verdiniz mi?

GÜZİN : Her gün bir küçük çaydanlık,

SERDAR : Yakından görebilir miyim?

(Serdar limonluğa geçer.)

GÜLİZ : İçkileri hazırlamayı bana bırak istersen?

GÜZİN : Hazırladım sayılır. Bu gece bende kalamaz mısın.
Pek yalnızım...

GÜLİZ : Babaannemi biliyorsun...

(Kapı çalınır.)

Ben bakarım.

GÜZİN : Hayır, dur, ben bakıyorum. *(Telaşlı kediye uzatır.)*
Sen şunu al. *(Kapıya atılır.)* İlter'in çalışı!..

(Kapıyı açar. İlter, bir elinde gezi çantası, bir elinde yazı makinesi görünür.)

(Coşkuyla İlter'in boynuna atılır.) Oh canım, canım, canım! Hoşgeldin.

(İlter'i içeri çeker.)

İLTER : Dur şunları elimden bırakayım...

GÜZİN : Oh! sensin, sensin, sen! İçime doğmuştu!

(İlter'in ellerinden çantayı, yazı makinesini alır, hemen olduğu yere bırakır. İlter'i kucaklar.)

İLTER : Kapıyı kapatsak fena olmayacak!

(Güzin ayağıyla kapıyı iter kapatır.)

GÜZİN : Bırak şimdi böyle işlerle uğraşmayı. Nasılsın onu söyle?

İLTER : Gördüğün gibi!

GÜZİN : *(Açılır.)* Çok iyisin! *(Yeniden İlter'i kucaklar.)* Romanın?

İLTER : Bitirdim!

GÜZİN : *(Aşırı sevinçle)* Sahi! Yaşsa sen! *(Öper.)* Nasıl sevindim anlatamam! Nerede?

İLTER : Ne?

GÜZİN : Romanın?

İLTER : Çantamda....

GÜZİN : Ver, hemen ver!

İLTER : Bir dakika yağmurluğumu çıkarayım...

GÜZİN : Sonra çıkarırsın. Önce romanını görmek istiyorum.
(Çantayı açmak ister.) Kilitli...

İLTER : İzin ver de terliklerimi giyeyim;

GÜZİN : Ayakkabılarınınla gir!

İLTER : Nasıl olur?

GÜZİN : Bundan sonra yalnız yatak odasında banyoda, terlikle dolaşırsın! *(İlter'i elinden tutar, içeri sürükler.)*
Anahtarı ver, çabuk!

(İlter anahtarı uzatır. Serdar limonluktan döner.)

SERDAR : Hoşgeldin!

İLTER : Hoşbulduk!

GÜZİN : İçime doğmuştu! *(Bavulu açar karıştırır.)* Bugün hiç evden çıkmadım, gözlerim kapıda, telefonda, evi bekledim! *(Romanı bulur.)* İşte! *(Romanı göğsünde bastırır.)*
Ay nasıl sevinçliyim anlatamam! *(Sayfaları karıştırır.)*
243 sayfa! Bu gece sabaha kadar oturup okuyacağım...

SERDAR : Devetabanı hasta, köklerinden kuruyor!

GÜZİN : Aman ne iyi!

SERDAR : Seviniyor musun?

GÜZİN : Hem de nasıl! Saksısı senin ne zaman istersen gelip alabilirsin! (*Kollarını İlder'in boynuna dolar.*) Bundan sonra bu ev İlder'in, tümüyle İlderimin! Ne devetabanı, ne de o türlü başka kalabalık...

İLTER : Güzin!

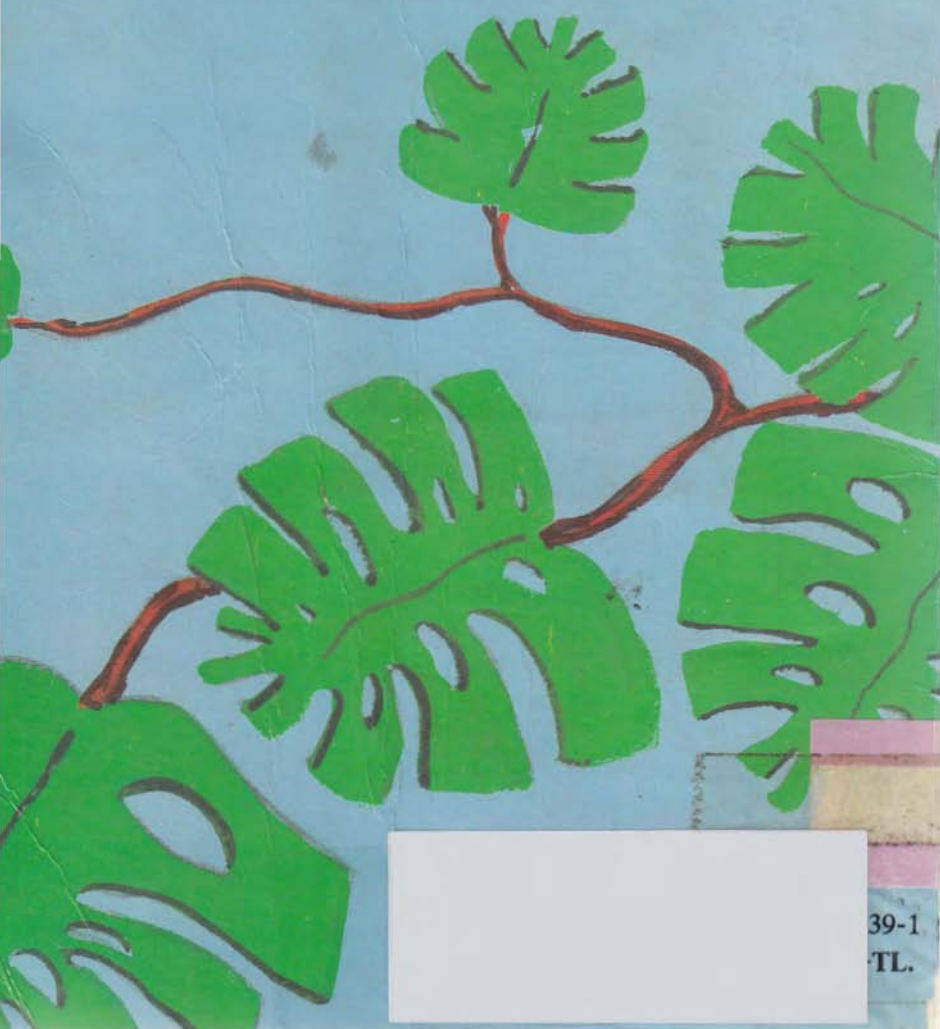
GÜZİN : Ne oldu? Kötü bir şey mi söyledim?

GÜLİZ : Hayır ablacığım kötü bir şey söylemedin, doğru söyledin! Birazdan gideceğim, kedimi de alacağım, siz ikiniz birbirinize yetersiniz...

PERDE

92. 06. Y. 0001 - 1423

002787

39-1
TL.